

Rut - H. L. Heijkoop

Introducere

În Biblie sunt două cărți care poartă nume de femei: Rut și Estera. Rut a fost o moabită iar Estera o evreică. Fiecare, în împrejurările deosebite în care s-au aflat au dovedit dragoste și credincioșie față de Dumnezeu.

Numele Rut apare de 12 ori în cartea cu același nume. În afara de asta ea mai este menționată o singură dată în Cuvântul lui Dumnezeu, și anume într-un loc și într-o legătură minunată de frumoasă, în genealogia Domnului Isus Hristos (Matei 1.5). Cartea ilustrează felul prin care Duhul Sfânt înmănușează împrejurări ale unei familii, în așa fel ca duce gândurile minții noastre la adevăruri foarte însemnate.

Atenția noastră este purtată la unul dintre cele mai scumpe titluri ale Domnului Isus Hristos, acela de Răscumparator. Cuvântul ebraic „Goel” este întâlnit de nouă ori în această carte. Termenul îl mai găsim de mai multe ori în Isaia și în alte cărți ale Bibliei. Potrivit cu contextul, Goel poate fi tradus „răscumparator”, „rubedenie-barbat”, „răzbunător”, dar în cele mai multe cazuri sensul este de „răscumparator”. Cineva remarcă privitor la acest termen: „Chiar și numai acest cuvânt se cade să fie cercetat mai cu amănunțime”.

Locul cărții Rut, între Judecători și Samuel, este de mare însemnatate. În cartea Judecători ni se înfățișează declinul poporului Israel și completă lui nereușită în a păstra mărturia națională cu privire la Singurul Dumnezeu Adevărat, în mijlocul întinericului idolatriei și al paganismului din Canaan și din împrejurimile lui. Ca urmare, Dumnezeu trebuie să-i pedepsească și să-i disciplineze. El a îngăduit vrăjmașilor lor să-i asuprească (Judecători .2.6-23). Adesea, în harul Său, El a ridicat judecători care să-i elibereze și să li se dea un răgaz. Dar nici un judecător n-a fost în stare să le dea bucuria pentru mântuirea pe care le-o dăduse Dumnezeu și la care aveau dreptul. Totdeauna ridicarea lor era numai parțială. Și, deși în anumite fapte și împrejurări fiecare judecător este un simbol al Domnului Isus, totuși la ei putem găsi multe nedesăvârșiri. Chiar cei care sunt ca prefigurare mai aproape de Hristos, ca de exemplu Ghedeon și Samson, au dus totuși poporul pe cai greșite.

Cartea Rut este legată de cartea Judecători prin fraza de la început: „Pe vremea judecătorilor...”

Oricum, în cartea Rut găsim pe unul care poate fi un răscumparator desăvârșit. Boaz înseamnă „în el este putere”, el este un om foarte bogat (cap.2.1). El este ruda de parte barbatească, răscumparatorul, cel care este în stare să răscumpere în întregime și să o ia pentru sine pe una ca Rut Moabită care aparținând unui popor vrăjmas lui Dumnezeu, n-ar fi avut nici un drept. El răscumpără mântuirea și își ridică o samantă ca să se bucure în întregime de mântuire. Gândul nostru se duce la David, cel care a stabilit puterea împărăției și a dus poporul la odihna unei mântuiri complete. Așa ajungem la cartile lui Samuel.

Cartea Rut incepe cu Elimelec, cel care paraseste tara lui Dumnezeu si se termina cu David, omul dupa inima lui Dumnezeu. Cartea reprezinta o legatura reala si plina de invataminte intre Judecatori si Samuel. Ea arata ca, chiar in mijlocul celei mai teribile decaderi ca cea de pe vremea judecatorilor, Dumnezeu, in grija Lui providentiala, a lucrat pe caile Lui ascunse, ca sa implineasca planurile Lui de har. El stia ca binecuvantand din plin samanta lui Avraam, va binecuvanta prin ea toate neamurile. Fara nici o indoiala ca aceste carti prefigureaza istoria lui Israel. In Judecatori ne este infatisata ruina totala, totala decadere. „Pe vremea aceea nu era imparat in Israel; fiecare facea ce-i placea" (Judecatori 21.25). „Pe Mine Ma leapada ca sa nu mai domnesc peste ei" (1 Samuel 8.7).

In cartea Rut ne este infatisat Hristos, Rascumparatorul, cel care rascumpara si restaureaza, care da mostenirea lui sarmaneii ramasite credincioase a lui Israel. Aceasta ramasita este prefigurata de Rut Moabita care se face una cu Naomi cea uitata, care si-a pierdut totul sub mana pedepsitoare a lui Dumnezeu. Rut devine sotia lui Boaz.

Dar oare nu i s-au intamplat lui Israel toate acestea pentru invatatura noastra? N-au fost ele scrise pentru „invatatura noastra peste care au venit sfarsiturile veacurilor"? (1 Corinteni 10.11).

Nu au actionat aceleasi principii care au produs ruina lui Israel si in starea de ruina a Bisericii? N-a intervenit mereu, mereu acelasi har al lui Dumnezeu in istoria lui Israel ca si in cea a Bisericii? Nu putem deosebi in Judecatori, in primele sapte capitole din 1 Samuel, o paralela cu ceea ce reda Apocalipsa 2 si 3? Si nu este Rut o paralela cu Filadelfia din Apocalipsa 3.7-14?

In lumina acestor remarci, dorim sa luam si noi invatatura din aceasta carte, Rut. Fie ca aceasta carte sa vorbeasca constiintelor noastre, ca sa vedem pericolul parasirii locului sau a pozitiei unde ne-a asezat Dumnezeu. Fie ca inimile noastre sa fie indrumate sa mediteze la bunatatea si la harul infinit aduse de adevaratul nostru „Boaz".

Rut 1

Prima propozitie: „Pe vremea judecatorilor a fost o foamete" ne spune ceva despre vremurile in care s-au petrecut cele istorisite in aceasta carte. Vremea judecatorilor a fost o perioada foarte lunga! Ea a inceput dupa moartea lui Iosua (Judecatori 2.6-23) si a durat pana la sfarsitul vietii lui Samuel, cand poporul a dorit un imparat (1 Samuel 8). Desi acesta delimitare nu ne da posibilitatea sa marcam o perioada foarte bine definita, este suficient sa stim ca cele prezentate de cartea Rut se refera la zilele de atunci.

Daca cercetam cartea Judecatori putem observa ca prezentarea istorica in ordinea ei sfarseste cu capitolul 16. Capitolele 17 si 21 redau doua incidente care sugereaza ca idolatria si adulterul erau trasaturi ale poporului din acea vreme.

Dumnezeu S-a îngrijit să ne arate că această situație a precumpanit nu la sfârșitul perioadei judecătorilor, sub starea de confuzie produsă de asuprirea străinilor, ci a precumpanit îndată după moartea lui Iosua și a bătrânilor. Iar ruina era generală, ea nu cuprinsese numai poporul de rând.

Tânărul levit din Judecători 17 și 18 era nepotul lui Moise (Judecători 18.30). El a introdus idolatria în semintia lui Dan și ea a rămas până ce cele zece semintii au fost duse în robie, adică mai bine de șase sute de ani. Intamplarile din Judecători 19-21 au avut loc când era mare preot Fineas, nepotul lui Aaron. Unde este oare răvna lui pentru slava lui Dumnezeu pe care o arăta în pustie? (Numeri 25.1-13). Putem vedea că aceste evenimente în care apar numele de mai sus, au avut loc la începutul, nu la sfârșitul perioadei judecătorilor. În cele din urmă cinci capitole ale cărții Judecători este repetat de patru ori: „în vremea aceea nu era împărat în Israel” (17.6, 18.1, 19.1, 21.5) iar de două ori se spune: „Fiecare făcea ce-i plăcea”.

Să ne mirăm oare că în acele zile a venit o foamete în țară? Desigur, aceasta nu era o condiție normală. Dumnezeu le spusese că vor avea o țară „vînd cîrge lapte și miere”, unde „vor manca pâine din belșug”, unde „vor bea apele ploilor din ceruri, o țară de care Se va îngriji Domnul Dumnezeu, avînd totdeauna ochii asupra ei, de la începutul până la sfârșitul anului” (Deuteronom 6.3; 8.9; 11.11,12). Dar în același capitol Dumnezeu a spus că dacă se vor depărta de la El, Dumnezeu „va închide cerurile și nu va mai fi ploaie, pămîntul nu-și va mai da roadele și veți pieri în curînd din țară aceea bună pe care v-o da Domnul” (Deuteronom 1.17). Nu trebuia oare că Dumnezeu, în cărmuirea Sa să trimită foamete când poporul s-a îndepărtat de El, slujind altor dumnezei? Nu trebuia să facă aceasta ca să le miste inimile și să se întoarcă iarăși la El?

În acele zile în Betleemul lui Iuda trăia o anumită familie: ei erau efratiti: Elimelec, Naomi, soția lui și cei doi fii ai lor, Mahlon și Chilion. Numele acestor patru persoane nu le mai găsim nicaieri în Scriptură.

Din primele versete din Evrei 7, înțelegem că numele menționate în Cuvîntul lui Dumnezeu au o semnificație în dezvăluirea gândurilor, a planurilor lui Dumnezeu; altfel, ele nu ne-ar spune nimic. Betleem însemnează „Casa Pâinii”, Iuda însemnează „Lauda” sau „El să fie laudat”, Efrata însemnează „Locul rodniciei”, Elimelec însemnează „Dumnezeu este împăratul”, Naomi înseamnă „Cea pe care o iubesc” sau „Cea plăcută”.

Nu ne dau oare aceste nume o imagine minunată cu privire la ceea ce a dat Dumnezeu poporului său, lui Israel și Adunării? Este un loc, am putea spune, unde Dumnezeu Și-a depozitat bogățiile, unde este belșug de pâine (Mica 5.2; Ioan 6.32-58). Acest loc este și un loc de închinare, unde aducem lauda, adorare și multumiri Domnului. Ce rodnicie este în acest loc! Ce roade bogate cresc aici! Iar în acest loc se afla Cineva al cărui nume proclama că Dumnezeu este împărat, chiar dacă în prezent Israel este fără împărat și a respins pe Adevăratul împărat. În acest loc se afla o femeie care este iubită de Dumnezeu, cea plăcută lui Dumnezeu.

Realizați oare, iubite cititori, ce minunat este locul unde Domnul Isus îi adună pe ai Săi în jurul Său (Matei 18.20)? Acolo își are El casa pâinii unde sufletele sunt mereu hrănite de El. Acolo îi putem aduce lauda și multumiri din inimile noastre, acolo îl putem adora. În mijlocul celor care îl marturisesc

pe El ca Domn (Romani 10.9) este chiar El. intelegi oare ce inseamna sa-L ai pe El intr-un asemenea loc? insusi Dumnezeu isi gaseste toata placerea numai in Hristos, caci El este „Preaiubitul” Lui.

Dar Dumnezeu vrea ca adevarul sa locuiasca in adancul inimii. Cand ne strangem laolalta in locul binecuvantarii si ne bucuram acolo de ceea ce ne da El, cand ii aducem multumirea cuvenita sau ii cantam laude, El vede daca inimile noastre sunt in starea potrivita cu lauda Lui sau daca cuvintele pe care le rostim sunt departe de starea reala a inimilor noastre. Cateodata, in felul Lui de a lucra cu noi, El trimite foamete, ca sa ne faca constienti de nevoile noastre si sa ne faca sa ne judecam in lumina Lui cercetatoare.

N-am experimentat noi asemenea situatii? N-am fost niciodata in conditia ca, desi in Betleem, in casa painii, ne gasim totusi flamanzi, lipsiti de hrana?

Ce avem de facut atunci? Desigur, o asemenea situatie nu este normala, sa ramai flaman fiind adunat in jurul persoanei Domnului Isus. Ne-am intors oare catre Domnul ca sa gasim pricina acestei stari? Daca am facut-o, cu siguranta ca El ne-a spus. Poate ca inima mea s-a intors de la El si nu-si gaseste placerea in painea cereasca pe care o da El. Sau poate ca, impreuna, ca ceata de credinciosi ne-am statornicit laolalta, fara El, si de aceea El a „zdrobit toiagul painii noastre.” Sau poate am lucrat ca si Elimelec, care in ciuda frumosului lui nume („Dumnezeul meu este imparat”), si-a ales propria lui cale si a parasit Casa Painii, ajungand sa cunoasca foametea. Elimelec nu intreaba de ce a venit foametea. Cand Dumnezeu trimite incercarea peste el, el nu intreaba care este voia lui Dumnezeu, ci se uita pentru el dupa un loc unde sa gaseasca hrana.

Este posibil sa dam o marturie frumoasa ca Isus este Domnul nostru sau ca suntem adunati pentru Numele Domnului Isus (luandu-ne locul intr-o asemenea strangere laolalta si laudandu-ne sau chiar ingamfandu-ne putin cu asta). Ei bine, cand marturisim ca suntem adunati in jurul Domnului Isus aratam ca El are locul cel mai de cinste, ca El este singura autoritate pentru noi, ca El este Cel care are ceva de zis, nu noi. Dar este cu adevarat asa? il recunoastem practic pe El in strangerea noastra laolalta, in viata adunarii (ca si in aspectele vietii noastre practice), pe El ca Domn? il intrebam: „Doamne, ce vrei sa fac?” Facem noi numai ce ne cere El? Sa stim bine ca Dumnezeu cauta adevar si sinceritate in inima.

Dumnezeu si chiar si vin israelit cu gandire duhovniceasca detectase ca in viata lui Elimelec lipsea ceva. De ce si-a numit el pe fiii sai Mahlon — boala — si Chilion — cel care pierde? Aceasta nu vorbea nici de o credinta vie, nici de o stare de sanatate launtrica.

Cat de adesea in cercul familiilor noastre devine evident ca este ceva rau, ceva foarte serios in starea noastra. La foarte multi dintre noi coborasul nostru devine public dupa ceea ce ingaduiam copiilor nostri sa faca. Acesta insa arata ca inainte de fi fost ceva rau la copii, a fost mai intai la parinti. Cititi Numeri 11.10: „Moise a auzit pe popor plangand, fiecare in familia lui”.

Dumnezeu a trimis o mare incercare: a venit foamete in tara. Ce face Elimelec? A lucrat el potrivit cu marturia care trebuia sa-i caracterizeze viata prin numele „Dumnezeul meu este imparat?”

Nu. El a dovedit o marturie numai cu buzele, nu si cu inima, nu era vorba de un adevar al inimii. El n-a cautat voia lui Dumnezeu, caci a parasit Casa Painii, locul adevaratei inchinari si rodnicii.

O, da! El putea aduce argumente cu care sa-si indreptateasa felul de a se purta. Nu parasise doar cu putin inainte Betleemul chiar nepotul lui Moise, levitul din Judecatori 17.8? Putea sa greseasca un nepot al lui Moise, un levit? Nu si-a parasit tara si Avraam, „tatal tuturor celor credinciosi” si nu s-a dus el in Egipt cand a fost foamete in tara (Geneza 12.10)? Dar Elimelec va fi evitat cu grija sa mentioneze urmarile tragice ale purtarii de atunci a lui Avraam ca si cea a lui Ionatan, nepotul lui Moise. Ba mai mult, putea spune Elimelec, el nu se duce in Egipt, ci in campiile Moabului, la 40-50 kilometri departare de Betleem. Si Moab nu era inrudit de departe cu Israel? Nu erau campiile Moabului locuri binecuvantate? Nu spusese Balaam, inspirat de Duhul, cand a vazut poporul in campiile Moabului: „Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove, locuintele tale, Israele! Ele se intind ca niste vai, ca niste gradini pe langa un rau, ca niste copaci de aloe pe care i-a sadit Domnul, ca niste cedri pe langa ape”. „Domnul Dumnezeu lui este cu el si un cantec de triumf imparatesc este in mijlocul lui” (Numeri 24.5,6 si 23.21)? Si mai mult, n-a dat Moise aproape toate indemnurile din ultima parte a cartii Numeri si din Deuteronom din campiile Moabului? Si apoi, nu de bine parasea el Betleemul si tara. El nu se va amesteca cu moabitii, ci va locui ca strain printre ei, pana ce va trece foametea, apoi se va intoarce.

Desigur, toate aceste scuze erau adevarate, dar ele erau in totala neascultare de Dumnezeu. Daca Elimelec ar fi urmarit voia lui Dumnezeu, El n-ar fi plecat de fel. Dumnezeu a dat o tara poporului Sau, ca s-o locuiasca pentru totdeauna.

Desi campiile Moabului erau numai la o mica departare de Betleem, totusi intre Betleem si aceste campii era raul Iordanului care facea o despartire. Ca sa treci din Canaan in Moab trebuia sa traversezi Iordanul, simbol al ingroparii si invierii noastre cu Hristos. Desigur, asa ceva nu era pentru Moab. In Moab poate intra omul natural asa cum este el. Da, Moab era inrudit cu Israel, atat dupa mama cat si dupa tata, dar acesta era rezultatul unor relatii nenaturale, produse in stare de betie si in incest (Geneza 19.30-38).

Zeul Chemos al Moabului nu era Iehova. Cuvantul „Moab” inseamna „al tatalui”, dar mai inseamna si „care tata?” Cui ii apartinea Moab? Nu lui Dumnezeu. Dumnezeu ura pe Moab si a interzis lui Israel sa introduca vreun moabit in adunarea poporului pana la a zecea generatie. Egipteanul, desi nu era inrudit si israelitii nu aveau voie sa se incuscreasca cu ei, caci aceasta era o uraciune, totusi putea fi primit in adunarea poporului lui Dumnezeu, dupa a treia generatie (Deuteronom 23.3-8). Chiar daca moabitii puteau sa primeasca cu caldura pe un israelit care ar fi calatorit prin tara lor, ei erau, totusi, cei mai mari dusmani ai poporului lui Dumnezeu. N-au facut ei tot ce le statea in putinta sa nimiceasca poporul lui Dumnezeu prin vrajitorii, imoralitate, idolatrie si razboi (Numeri 22-25; Judecatori 3.12-14)? Si tot asa vor face si in viitor. In Psalmul 83 Moab este mentionat printre popoarele care vor zice: „Veniti sa-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca sa nu se mai rosteasca numele lui Israel”. Si, cum putem privi amenintarea pe care popoarele arabe o indreapta tot mai intens impotriva lui Israel? Iata ce spune Cuvantul lui Dumnezeu: „Sa nu-ti pese nici de pacea lor, nici de bunastarea lor, toata viata ta, pe vecie” (Deuteronom 23.6).

Fara indoiala, campiile Moabului au fost locuri binecuvantate pentru poporul lui Dumnezeu pana ce a intrat in tara, dar acum nu mai sunt. Dumnezeu Si-a condus poporul in plinatatea mostenirii lui, in tara. Sa te intorci la lucruri vechi dupa ce Dumnezeu te-a scos din ele, insemneaza sa dispretuiesti dragostea si harul lui Dumnezeu. „De aceea, sa lasam cuvintele incepatoare ale lui Hristos si sa mergem spre cele ce apartin oamenilor maturi" (Evrei 6.1).

Dar oare noi suntem mai buni decat Elimelec? Nu gasim si noi uneori multe motive sa parasim Jocul", „pozitia"? inaintea lui Dumnezeu, nici unul dintre aceste motive nu sta in picioare. Ceea ce pare ca este al poporului lui Dumnezeu, adica o marturie de forma, pentru ca izvoraste din omul natural si pentru ca autoritatea Domnului Isus nu este recunoscuta, chiar daca este o strangere laolalta care se vrea in jurul Domnului Isus, este ceea ce uraste Dumnezeu. Lui li este neplacut ca o asemenea stare sa fie legata de poporul Lui, El nu poate tolera o asemenea stare.

Inaintea lui Dumnezeu nu ramane in picioare nici un motiv: El vrea numai ceea ce EL a poruncit. Tot ceea ce avem de facut este sa ascultam. Elimelec nu s-a dus la Moab pentru ca voia ca el si familia sa sa creasca in harul si cunoasterea lui Dumnezeu, nici ca sa poata slavi pe Dumnezeu in mijlocul obiceiurilor si cailor unei lumi asa-zise credincioase, in zilele noastre in mijlocul crestinatatiei de nume. El vroia sa-si satisfaca dorintele naturale.

Daca ne cercetam inimile in lumina lui Dumnezeu, in curand se descopera care sunt gandurile care ne insufletesc. Se va vedea daca singura noastra dorinta este de a asculta de Dumnezeu sau urmarim alte scopuri. Daca Dumnezeu a oprit ploaia in Betleem din pricina ca n-a fost cinstit asa cum se cuvine acolo, era el mai cinstit in Moab? Foametea venita in Betleem putea fi pentru Moab un prilej de a-si dovedi credinta prin faptele sale (Iacov 2.18). Ba mai mult, in Lege si in randuielile lui Dumnezeu erau indrumari privitoare la purtarea fata de cei saraci (de exemplu Deuteronom 15.7-11; 24.12; etc). Si nu traia in Betleem o rubedenie bogata si puternica in stare sa ajute? Ei il stiau bine si stiau ca el este gata sa faca asta. Cand Naomi, dupa ce a trecut prin disciplina lui Dumnezeu s-a intors in tara, putem intelege ce efect a avut asupra ei numele Boaz. Ei nu se gandisera la El si nu-si pusesera increderea in El.

Dar nu este tot asa si cu noi? Daca ne-am increde in El, Adevaratul nostru Boaz, daca ne-am gandit la El, n-am porni pe alte cai, cautand sa rezolvam greutatile ce se ivesc prin puterea noastra proprie.

De ce s-au dus in realitate Elimelec si Naomi in Moab? Pentru ca in acele vremuri cand greutatile deveneau tot mai mari iar vecinii nu-i puteau ajuta, credinta lor nu s-a putut ridica deasupra imprejurarilor. Dar lucrul acesta nu se poate spune doar despre ei. Ce multi sunt cei care, desi mantuiti prin credinta, nu sunt in stare sa si umble prin credinta in vremea incercarii si a greutatilor! Ce multi sunt cei care se incred in Dumnezeu pentru mantuire, dar nu si pentru problemele mici sau mari ale familiilor lor! A incetat oare EL sa existe? N-a zis El: „Nicidecum n-am sa te las, cu nici un chip nu te voi parasi"?

Ce mare este necunoasterea noastra, pierdem chiar ceea ce am cunoscut odata, cand ne abatem privirea si uitam pe adevaratul Rascumparator si cand inimile noastre doresc lucrurile lumii!

Elimelec avea nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, asa cum avem si noi. Poate ca in Moab se gasea hrana, dar sa nu uitam ca viata, suflarea si toate lucrurile sunt in mana Domnului. Sa-L parasesti pe El, sa pierzi viata si suflarea in cautare de hrana, este mai mult decat nebunie. Dar Elimelec a ales o asemenea cale, o cale pe care multi o aleg. El voia sa stea pentru o vreme ca „strain” in campiile Moabului, dar acolo a murit si acolo s-au stabilit fiii lui, casatorindu-se cu moabite. Elimelec, tatal a umblat dupa lucrurile din lume; copiii lui au umblat dupa LUME. A venit moartea si le-a daramat planurile. Nu este asta experienta multora? N-am marturisit noi oare niciodata ceva asemanator? „Multe cai par omului bune, dar pana la urma duc la moarte” (Proverbe 14.12; 16.25). Cu totul altfel ar sta lucrurile, daca am face ca israelitii in Numeri 9.15-23.

Elimelec a cautat sa scape de disciplina lui Dumnezeu si a cazut in plasa lui Satan. Si asa va fi totdeauna. „Veti fi ca un om care fuge dinaintea unui leu si il intalneste un urs, sau care, cand ajunge acasa, isi reazema mana pe zid si-l musca un sarpe” (Amos 5.19).

Daca lucram in chip egoist, vom experimenta ca „ce seamana omul, aceea va si secera. Cine seamana in firea lui pacatoasa, va secera din firea pacatoasa coruptia, dar cine seamana in Duhul va secera din Duhul viata vesnica” (Galateni 6.7,8).

Elimelec s-a intors de la izvorul vietii si a gasit ca paharul pe care singur si-l preparase era umplut cu moarte, cu o moarte nefericita, asa cum ar fi experimentat si Iona fara interventia lui Dumnezeu in har. Este cea mai mare nebunie pentru noi sa socotim ca mergem in partasie cu Dumnezeu, dar sa ne alegem propriile noastre cai si sa nu tinem seama de sfaturile Lui. „Nu va inselati! Dumnezeu nu Se lasa batjocorit!”

Ce deosebire putem vedea cand privim la Domnul Isus! El era flamand si Satan voia sa-L scoata din starea Lui de dependenta de Tatal, facandu-L sa Se manifeste independent, prin prefacerea pietrelor in paini. Dar Domnul i-a raspuns: „Omul nu traieste numai cu paine, ci cu orice cuvint care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4.4; Deuteronom 8.3). Sa fi uitat Elimelec acele cuvinte spuse nu cu mult timp in urma de Moise? Oricum, Scriptura ne spune ca noi trebuie sa mergem pe urmele Domnului Isus (1 Petru 2.21). in Moab era paine. Tot acolo era vin (Isaia 16; Ieremia 48), ceea ce simbolizeaza bucuria. Acolo erau turme mari, pasune, campii, vii (2 imparati 3.4). Nu seamana oarecum cu Canaanul, tara unde „curge lapte si miere?”, unde erau ciorchinii de struguri aceia mari (Deuteronom 11. 10-15; Numeri 13.23)?

Dar sa privim ceva mai departe. Moabitii erau un popor foarte mandru si se pare ca aveau pricini sa fie asa. Ei n-au cunoscut niciodata robia si incercarile pe care le-au cunoscut Israel. „Moab era netulburat din tineretea lui, nu era turnat dintr-un vas in altul si nu era dus in captivitate. De aceea si-a pastrat gustul si nu i s-a schimbat mirosul” (Isaia 16.6; Ieremia 48.11).

Inima care nu este aproape de Domnul nu doreste greutatile si incercarile credintei; doreste doar o odihna placuta. Dar nu acesta este planul lui Dumnezeu. „Fiul meu, nu dispretui disciplina Domnului si nu-ti pierde inima cand esti mustrat de El, caci Domnul disciplineaza pe cine-L iubeste si biciuieste pe orice fiu pe care-l primeste... Dar daca sunteti scutiti de disciplinare, de care toti au parte, sunteti niste copii nelegitimi, iar nu fii” (Evrei 12.5-11). Si unde aflam mai multe incercari si

exercitii ale credintei, decat acolo unde copiii lui Dumnezeu sunt adunati in Numele Domnului Isus?

Cand cineva urmeaza o ordine constituita in biserica dupa principii omenesti si o marturisire de credinta formulata de oameni (chiar daca acea persoana este incredintata ca sta pe temeiul Scripturii), atunci simt la indemana reguli si randuieli pentru orice fel de situatii, iar daca se ridica obiectii este stabilit si cum se poate actiona in continuare. Dar cand cineva este adunat in NUMELE LUI si cand ii recunoaste autoritatea, cand el doar executa ceea ce Domnul a hotarat pentru fiecare moment, daca El ne-a ingaduit sa luam parte la masa Domnului trebuie sa intrebam: „Doamne, ce doresti sa facem?” Si, desigur, trebuie sa-L intrebam pe Domnul ce vrea sa facem in orice lucru, mare sau mic. Totodata, orice hotarare facuta in adunare sau in intalnirile administrative ale fratilor trebuie sa fie interpretarea gandului Domnului in acel caz care este discutat. Cand asa stau lucrurile, discutiile nu degeneraza in dorinta de a ne impune parerile noastre, ci se creaza un spirit de unitate, in cautarea implinirii voinii Domnului. Avem deci nevoie de exersarea inimilor noastre, ca sa nu ne lasam gandurile s-o ia razna si sa nu exprimam ganduri, opinii sau interese ale noastre, ci ceea ce gandeste Domnul in cazul specific. Cand sfatul unei biserici are un regulament cu privire la felul de procedare si cand el este practicat intocmai, nu vor ramane multe probleme nesolutionate. Dar cand lasam pe Duhul Sfânt sa ne calauzeasa si sa ne conduca, cand El trebuie sa aleaga ce sa faca si prin cine anume, atunci este nevoie de exercitii ale inimii. Cum insa putem sa deosebim si sa recunoastem calauzirea Duhului Sfânt, daca nu traim in stransa legatura cu Domnul si nu ne supunem in mod constient calauzirii Lui? Cum poate cineva sa stie daca Duhul Sfânt vrea sa-1 foloseasca sau nu intr-un anume moment? Pentru aceasta este nevoie de atentie, de dependenta de Domnul, dorinta de a fi folosit numai prin Duhul Sfânt.

Cum poate o adunare sa stie ca cineva lucreaza sub indemnul Duhului Sfânt? Pentru aceasta ea trebuie sa fie foarte aproape de Domnul. Ca sa deosebesti calauzirea Duhului Sfânt, trebuie sa fii duhovnicesc (spiritual).

Dar cum trebuie sa actioneze o adunare cand se manifesta firea pacatoasa? Si unde are firea mai mult loc sa se desfasoare, decat acolo unde Duhul Sfânt da deplina libertate? Acolo unde totul este din Duhul si duhovnicesc, firea pacatoasa nu mai are prilejul sa se manifeste in nici un fel. Dar totodata, acolo unde credinciosii marturisesc ca Domnul Isus este singura autoritate si ca ei personal n-au nici un cuvânt, tocmai acolo Cel Rau cauta sa corupa, si nicaieri in alta parte. Cei care sunt adunati pentru Numele Lui sunt totusi oameni, pe pamant, au inca o fire pacatoasa si, ce trist! Ei mai sunt uneori firesti. Nu este nici o indoiala ca printre ei simt soli ai Satanei, prefacuti in ingeri de lumina, care s-au strecurat din neveghearea credinciosilor sau din lipsa lor de dependenta de Domnul. Cum trebuie sa actioneze adunarea cand se manifesta firea pacatoasa?

Cum putem sti daca un frate a actionat din nestiinta sau din slabiciune sau el a lucrat impins de vointa lui? Fata de slabiciune si nestiinta trebuie sa dovedim rabdare si sa incercam sa invatam cu dragoste pe frati; vointa proprie insa nu trebuie nicidecum tolerata, ci mai degraba corectata prin mijloace duhovnicesci. Dar cum sa procedam, ca unii care suntem raspunzatori inaintea Iviîi Dumnezeu, cand apare slabiciunea, nestiinta, vointa proprie in mijlocul credinciosilor? Pana la ce limita trebuie sa dam dovada de rabdare si cand, in ascultare de Domnul, trebuie sa ne separam de vasele cu intrebuintare de necinste?

Cand te afli in Betleemul Ierii Iuda sunt exercitii ale credintei si ale vietii spirituale. Asa doreste Dumnezeu. El stie ce inclinate sunt inimile noastre spre independenta. Tocmai de aceea, El nu ne-a lasat o carte cu reguli pentru adunare si cu instructiuni cum sa lucram in fiecare caz in parte. Si iata de ce, in Noul Testament avem mai ales principii, ca sa ne punem mereu intrebarea care principiu este cel potrivit pentru o anumita situatie. Iar Duhul Sfant locuieste atat in fiecare credincios, cat si in adunare, astfel ca putem avea un raspuns divin, concis si clar. Dar trebuie sa ascultam si sa plecam urechea la soaptele Duhului Sfant.

Suntem intr-o asemenea stare cand nu avem lucruri de judecat in inimile noastre si cand traim in partasie practica cu Domnul. Asemenea exercitii nu pot fi facute in tara Moabului. Citim despre Moab: „Moab si-a facut o viata usoara din tinerete si s-a odihnit pe drojdiile lui.” Nu doreste inima fireasca o asemenea odihna, mai ales cand lupta spirituala este puternica si cand cineva poate fi obosit, istovit?

Elimelec a fugit de greutati si s-a dus la odihna in Moab, gandind ca va putea gasi paine, lapte si vin (bucurie). Erau desigur podgorii in Moab, dar nu era vinul nou si untdelemnul pe care Dumnezeu il da poporului in tara Sa (Deuteronom 11.14). Poti sa iei drept hrana vita salbatica, dar aceasta duce la moarte (2 imparati 4.38-40). Era paine in Moab, dar era aceasta hrana pentru „omul cel nou”? Era hrana buna pentru omul natural, pentru cei care nu trecusera niciodata Iordanul (in sens spiritual, oameni care n-au murit impreuna cu Hristos si n-au inviat impreuna cu El). Omul nou, omul vietii de inviere are nevoie de o altfel de hrana. El are nevoie de graul pe care il da Dumnezeu, de graul care creste in tara fagaduintelor Lui si care este udat cu ploaie din cer — Duhul Sfant (Deuteronom 11.11-14; Iosua 5.2-12; 2 imparati 4.41).

Elimelec nu putea sa faca deosebirea intre painea Moabului si cea a Betleemului. Cum poate cineva care nu priveste tinta la Domnul Isus sa vada limpede? Cand ai un ochi curat, tot trupul este plin de lumina, inasa numai atunci. N-au fost scrise aceste lucruri „spre invatatura noastra, peste care au venit sfarsiturile veacurilor” (1 Corinteni 10.11)?

In limbajul simbolic al Scripturii putem vedea pe femeile prezentate in diferite imprejurari ca aratand pozitia, iar barbatii energia credintei sau esecul ei. Cu alte cuvinte vedem in barbat starea practica a celor care sunt intr-o anumita pozitie. In cazul lui Elimelec si Naomi acest lucru se poate vedea foarte limpede. Elimelec, care insemneaza „Dumnezeul Meu este imparat”, moare. Cand in neascultare practica si pe drumul vointei proprii am parasit locul unde fusesem asezati de Dumnezeu, mai putem avea totusi o aratare din afara a lucrurilor; dar cand alegem un drum care ne duce departe de Dumnezeu, unde s-ar sfarsi acest drum, daca nu ne-ar opri El si nu ne-ar aduce inapoi?

Primul pas poate fi numai o mica deviatie, atat de mica incat inimile noastre impietrite nici nu o iau in seama. Totusi, in partasia cu Domnul se produce o fisura. Daca Domnul nu ne-ar opri, aceasta ar insemna separare de El.

Cand ne ducem la Moab si incepem sa ne hranim cu painea Moabului, devenim tot mai fara rezultat in marturia noastra. Efectul marturiei noastre este mai mic si mai mic, pana moare. Ce ramane? Este aspectul public sau pozitia: o vaduva fara nici o nadejde, fara nici o perspectiva, fara aratare a vietii,

fara rodnicie, fara speranta de schimbare. Ce mare deosebire daca ne gandim la Betleemul din Iuda, Casa Painii, locul inchinarii, unde este o marturie vie cu privire la autoritatea Iivii Dumnezeu si a Domnului Hristos, in timp ce de jur imprejur „nu era imparat in Israel, fiecare facea ce-i placea”.

Naomi simboliza pozitia publica: fusese Naomi, „Placerea mea”, dar devenise Mara, „Amaraciune”.

In orice credincios este atractia catre Moab. Am citit candva ca o oaie cauta sa paraseasca turma cand auzea behait de capra. Pastorul si-a adus aminte ca fusese alaptata de o capra pana ce a fost in stare sa pasca iarba. Atunci, a fost asezata in turma, dar cum auzea behait de capra, incerca sa iasa din turma. Nu este asa si cu noi?

Dumnezeu ne-a asigurat ca nimeni nu ne poate smulge din mana Bunului Pastor. Daca un credincios s-a ratacit si a luat-o razna, el tot se intoarce, dar ce mare paguba aduce! Desigur, pentru el insusi, pentru cei dragi ai Iivii si pentru marturia pe care o are de dat. Sa privim la Avraam in Geneza 12. Faraon s-a gandit la el ca la un mincinos, un om in care nu te poti increde! Ce paguba adusa marturiei despre Dumnezeul lui Avraam! Cand Lot s-a dus spre campiile Sodomei si Gomorei, nu era asta urmare a faptului ca Avraam il luase cu el in Egipt? Lot a privit campia Iordanului si a vazut ca era „ca gradina Eden, ca tara Egiptului”. El nu mai putea vedea deosebirea dintre Egipt si gradina Edenului.

Dar trista istorie a lui Agar si Ismael n-a fost rezultatul coborarii lui Avraam in Egipt si a minciunii lui in fata lui Faraon? Chiar si in ziua de astazi evreii gusta din amaraciunea urmarii faptei lui Avraam. Ce putin ne gandim la urmari, cand facem primul pas catre o directie gresita! Parintii credinciosi se pot ridica dupa ce au alunecat, dar foarte rar se mai pot redresa copiii lor, care s-au departat de Domnul, datorita exemplului trist al parintilor. Elimelec dorea sa stea in Moab doar pentru un timp. Dar fiii lui s-au stabilit acolo, si-au luat sotii dintre moabite. Ei s-au pierdut din poporul lui Dumnezeu. Iar daca ei ar fi avut copii (ceea ce Domnul n-a ingaduit), acesti copii ar fi facut parte dintre vrajmasii lui Dumnezeu, caci moabitii nu trebuiau primiti in adunarea poporului lui Israel pana la a zecea generatie. Totodata, traind in Moab (Neemia 13), si-au pierdut dreptul de mostenire.

Intalnim uneori oameni care au dat o marturie minunata. Ei par ingeri coborati din ceruri. Dar cand cad, se pare ca nu se mai ridica. Adevaratii credinciosi se ridica dupa ce cad. Vom vedea acest lucru mai departe cu privire la Naomi.

In Geneza 8.6-9, atat un porumbel cat si un corb au parasit corabia. Cel care s-a intors a fost porumbelul. Corbul nu s-a intors niciodata. El are o fire diferita de cea a porumbelului. Corbul a gasit loc de odihna si hrana pe trupurile moarte care pluteau inca pe ape. Sa nu ne gandim de fel ca nu pot fi corbi care se strecoara pe furis printre „frati”. Istoria mai indepartata sau mai recenta cunoaste astfel de cazuri triste.

Sa ne gandim la Naomi. Taciunile ei se stinsese (2 Samuel 14.11). Ea nu mai avea nume, nici mostenire pe pamant. Asa s-a intamplat si cu creatia, ca urmare a caderii. intreaga creatie este lipsita de binecuvantare, este o creatie decazuta. Asupra ei, binecuvantarea poate veni numai pe temeiul rascumpararii. Naomi trebuia sa stie asta din cartea Exodul; dar Dumnezeu, in harul Sau, a folosit esecul ei ca s-o duca la un adevar mai adanc. In cele din urma, ea ajunge nu numai la

rascumparare, ci chiar la Rascumparatorul.

Cand o vedem pe Naomi in saracia ei, nu putem sa nu ne amintim de cuvintele Domnului catre biserica din Sardes, din Apocalipsa 3. „iti merge numele ca traiesti, dar esti mort. Ia seama dar sa intaresti ce ramane si care este pe moarte”. Nu caracterizeaza aceste cuvinte situatia acestei familii?

A mai ramas din aceasta familie doar o vaduva fara nadejde si al carei viitor era doar moartea in singuratate. Acesta era rezultatul celor zece ani in Moab.

Numarul 10 insemneaza raspundere. Cinci este numarul omului (4) controlat si sustinut de Dumnezeu (1). Este raspunderea creaturii fata de Creatorul, care vrea sa ajute creatura sa-si implineasca raspunderea. Zece este de doua ori cinci: deplina manifestare a responsabilitatii.

Dar nu recunoastem noi ca oricand ne da Dumnezeu o raspundere dam faliment? Numai harul lui Dumnezeu ne poate pastra. Si ce recunoscatori trebuie sa-i fim lui Dumnezeu, ca harul trece dincolo de esecurile noastre. Harul ne pune inainte „o usa deschisa”. Iar aceasta usa nu inseamna intoarcerea la ceea ce am ruinat, ci ceva cu totul nou, ceva mai bun decat am avut inainte.

Dupa Sardes, care nu s-a pocait, Domnul a dat o usa deschisa catre Filadelfia. Nu era o intoarcere la inceputul Sardesului, ci la o situatie noua. Sensul expresiei „o usa deschisa” nu este acela de libertate pentru vestirea Evangheliei si nici ca nu vom intampina nici o impotrivire. Dimpotriva, Apostolul Pavel spune: „Caci mi s-a deschis o usa mare si larga si sunt multi impotrivitori” (1 Corinteni 16.9). O usa deschisa inseamna ca Domnul ne arata cu toata claritatea pe ce cale avem de mers. intr-o lume in care Satan isi are caile lui, este firesc sa fie impotrivire foarte puternica si multe probleme de solutionat.

Apocalipsa 2 si 3 se ocupa cu pozitia bisericii ca martora responsabila a lui Dumnezeu si a Domnului Isus Hristos. Cele trei biserici de la urma, Sardes, Filadelfia si Laodiceea sunt indeosebi privite astfel. Si tocmai in acest context este usa deschisa: usa deschisa este lumina pe care o da Dumnezeu Filadelfiei sa fie un martor adevarat pe pamant, intr-o vreme in care pretentia mandra de a fi BISERICA (Tiatira si Sardes) este inlaturata.

Acelasi adevar il gasim in cartea Rut. Primele versete de la inceput ne prezinta locul pe care ar fi trebuit sa-l ocupe Biserica pe pamant, loc pe care l-a pierdut. Dar acum, in tara Moabului, dupa ce Naomi a experimentat durerea amara a cailor ei, Dumnezeu deschide o usa a restaurarii. Ea afla ca Dumnezeu a cautat pe poporul Sau si ca le-a dat paine.

Da, dupa plecare poate fi, totusi, restaurare. Dar restaurarea vine numai dupa ce ne-am dat seama care sunt urmarile cailor noastre, ca ele sfarsesc in moarte, cand ne prezentam smeriti inaintea lui Dumnezeu si cand bietele noastre inimi inteleg ca putem gasi paine numai la Dumnezeu. Ce exercitii ale inimii putem vedea la biata Naomi! Cand a parasit Betleemul, ea credea ca este saraca, dar o astepta un viitor stralucit. Curand si-a dat seama ca Satan si lumea cer un pret mare pentru ceea ce ofera. „La plecare eram in belsug si acum Domnul ma aduce inapoi cu mainile goale” (versetul 21). Cand era in Betleem avea cu ea pe sotul ei, fiii, avea o mostenire in mijlocul poporului. Numele ei era „Placerea mea”: era constienta de favoarea lui Dumnezeu. Acum, numele ei era Mara, „amara

ciune". Toate resursele ei naturale se dusesera si experienta dureroasa prin care a trecut ii intuneca orizontul. Nu poate vorbi decat de necaz, de varsta, de lipsa oricarui ajutor. Nu avea nici un cuvânt de incurajare pentru cei iubiti, nurorile ei, care erau si ele vaduve.

In general, ne dam seama ce am avut, când am pierdut lucrurile posedate altadata, datorita greselilor noastre. „Caci buzele femeii straine strecoara miere si cerul gurii ei este mai alunecos decat untdelemnul; dar la urma este amara ca pelinul, ascutita ca o sabie cu doua taisuri. Picioarele ei coboara la moarte, pasii ei dau in Locuinta Mortilor. Asa ca ea nu poate gasi calea vietii, ratacesta in caile ei si nu stie unde merge... Departeaza-te de drumul care duce la ea si nu te apropia de usa casa ei, ca nu cumva sa-ti dai altora cinstea ta si unui om crud anii tai" (Proverbe 5.3-9). Nu este aceasta exact descrierea a ceea ce se intampla când ne departam de Domnul si parasim locul unde ne-a asezat El? Ce multi sunt cei care ar fi trebuit sa spuna aceleasi cuvinte! Suntem oare constienti de minunatele privilegii de care avem parte? Prin har, avem un loc unde ne putem aduna in jurul Domnului Isus, un loc unde chiar de pe acum, pe pamant, putem fi cu El, din pricina ca El personal este prezent acolo. Iarasi si iarasi, acolo El deschide camarile Sale ca sa ne dea din bogatiile Sale ceea ce ne poate hrani. Prin har, noi locuim in Betleemul lui Iuda, casa Painii, acolo unde El este adorat. Da, exista restabilire! Când sub disciplina lui Dumnezeu am inteles ca am pierdut totul, iar inimile noastre se duc cu amaraciune cu gandul la vremurile când eram asa de bogati, atunci Dumnezeu deschide usa. Nu, El nu da Painea Lui in Moab. Când El da paine, El o face numai din Betleemul Iudeii, Casa Painii. Dar El a facut sa se duca vestea pana in Moab, la Naomi, ca Dumnezeu Si-a aratat bunavointa fata de poporul Sau si le-a dat paine. El este o prezenta personala nu numai in Betleemul Iudeii, dar El guverneaza peste tot asupra imprejurarilor, prin providenta Lui, pentru ca inimile noastre sa fie indemnate sa se intoarca.

Iar acum vedem ceva minunat. Amandoua nurorile lui Naomi au insotit-o. Ne-am putea intreba: „Ce fel de marturie putea veni de la femeia aceasta?" Adevarata marturie, Elimelec, Dumnezeu este imparatul meu, murise. Era numai o marturie publica de saracie si de moarte. Dar vedem acum puterea unei marturii personale, individuale. Naomi este inca o figura de credincioasa, dar este figura vinei ramasite „care este pe moarte”.

Harul lui Dumnezeu era la lucru in inima Naomei. Ea se gandea la acele zile binecuvantate când ea era „cea placuta”, când era constienta de favoarea lui Dumnezeu. Isi amintea de lucrurile scumpe pe care le daduse si inca le mai dadea Dumnezeu poporului Sau. Ea vorbea cu nurorile ei despre aceste binecuvantari si era adanc indurerata ca nu le mai putea impartasi. Fara nici o indoiala ca ea le-a spus nurorilor ei despre Betleemul din Iudeea, despre poporul lui Dumnezeu care locuia acolo, despre Dumnezeul lui Israel.

Ceea ce spunea Naomi despre Dumnezeu nu era in totul adevarat. Vedem din versetele urmatoare ce rau il judeca ea pe Dumnezeu. Ea il socotea pe Dumnezeu cauza imprejurarilor dureroase din viata ei. Totusi, cuvintele ei, ca si dorinta ei de a se intoarce a produs o impresie puternica asupra nurorilor ei. Ele au vazut ca ea credea in ceea ce spunea!

Iata una dintre trasaturile reale ale puterii unei marturii personale! Desigur, Cuvantul lui Dumnezeu are putere vitala. El implineste placerea lui Dumnezeu. In ceea ce priveste insa marturia noastra, ea

este vitala numai cand cei din jur simt ca ea este vie in inimile noastre. Ganditi cumva ca si copiii vostri va cred cand le spuneti ca numai Domnul Isus face pe om fericit cu adevarat, daca nu vad aceasta fericire in viata voastra? Credeti ca au vreun pret cuvintele voastre, cand le spuneti altor credinciosi despre inalta pozitie pe care am primit-o prin harul lui Dumnezeu si despre nevoia de a fi ascultatori de Cuvantul lui Dumnezeu, cand ei vad ca aceste lucruri n-au nici o influenta in viata voastra practica?

Ioan 1.29-37 este foarte clar in aceasta privinta. La versetul 29, Ioan Botezatorul spune: „Iata Mielul lui Dumnezeu care ridica pacatul lumii.” Este un adevar foarte important. El merge mai departe decat se gandesc cei mai multi dintre credinciosi, pentru ca ne duce pana in vesnicie, la cerurile si pamantul nou, in care va domni dreptatea. Ne duce la acea vreme cand cerurile, pamantul si toate lucrurile vor fi impacate (reconciliate) cu Dumnezeu si cand vor manifesta armonia si slava divina. Apostolul Ioan n-a uitat niciodata acest adevar. Dupa zeci de ani, el a scris acest cuvant spus de Ioan, iar in Apocalipsa vorbeste iarasi despre Mielul care „parea injunghiat.”

Cand Ioan a pronuntat aceste cuvinte, ascultatorii lui n-au dat nici un raspuns. Dar a doua zi, cand Ioan a spus numai „Iata Mielul lui Dumnezeu”, fara sa mai adauge vreun alt adevar, ascultatorii l-au parasit pe Ioan si l-au urmat pe Miel. Ei erau convinsi ca daca acest om avea o influenta asa de mare asupra marelui profet Ioan, El trebuia sa fie o Persoana slavita.

Acelasi lucru era adevarat si cu privire la Naomi. Cand ea a pornit sa se intoarca inapoi in Betleem, s-au alaturat Orpa si Rut. Ce mult trebuie sa fi fost racorita inima ei de acest lucru! Aceste femei moabite erau atasate de ea si erau gata sa renunte la orice, ca sa-si lege soarta de poporul lui Dumnezeu. Ele erau gata sa se intoarca de la idoli catre Dumnezeul cel viu.

Mai departe vedem efectul ruinator al departarii de Dumnezeu. Pe masura ce Naomi se apropia de Betleem, pasii ei deveneau mai inceti. Noi putem fi ori o binecuvantare, ori un blestem pentru altii. Neutralitatea este imposibila. Putem ori sa-i conducem pe altii la Domnul Isus, ori sa-i indepartam de El. Orpa vroia sa se duca in Betleem, dar cineva care fusese in tara Moabului o face sa se intoarca indarat. Si Naomi stia ce se petrece acolo vinde o intorcea pe Orpa. In versetul 15 citim ca ea i-a spus lui Rut: „Iata, cumnata ta se intoarce la poporul ei si la dumnezeii ei”. Cine s-ar fi gandit mai inainte, cand ea era in Betleem, ca Naomi ar fi putut pronunta asemenea cuvinte? Primul pas al departarii de Domnul poate fi foarte mic, dar nimeni nu poate sti unde duce. Naomi nu vroia sa le ia pe Orpa si pe Rut cu ea in Betleem. De ce oare? Era rusinata ca-si lasase fiii sa se casatoreasca cu moabite? Vroia sa tina ascuns acest lucru de prietenii ei din Betleem? O! ce infricosatoare mandrie este in noi! Am lasa mai degraba pe altii sa piara, numai sa nu ne marturisim rusinea. Sa ne gandim la David, in 2 Samuel 11. El prefera sa ucida pe un slujitor drept si credincios, numai sa nu-si marturiseasca public pacatele.

Cat de multi sunt aceia care sunt opriti de a veni la Domnul din pricina ca parintii umbla cu multa infocare dupa prosperitatea lumii sau dupa placerile firii pacatoase (carnale), in timp ce cu buzele se falesc ca ei cunosc „adevarul”. „Prin vorbiri dulci si amagitoare, ei insala inimile celor lesne crezatori” (Romani 16.18). Multi isi pun copiii chiar in gura leului, in dorinta dupa o pozitie mai buna pe pamant, apoi se roaga ca leul sa nu le faca nici un rau.

Ce mare nevoie este ca noi, care traим intr-o lume care L-a lepadat pe Dumnezeu, sa veghem asupra cuvintelor si faptelor noastre, ca sa fim pentru cei din jur un ajutor si nu o piedica. Sa fim cu luare aminte sa nu permitem firii sa lucreze in noi si sa nu incurajam in copiii sau prietenii nostri manifestari firesti. Daca il slujim pe Hristos in felul acesta „vom fi placuti lui Dumnezeu si cinstiti de oameni" (Romani 14.17).

Naomi a simtit ca pozitia nurorilor ei era diferita de a ei: ea era israelita, care se intorcea la poporul ei, la locul unde se nascuse, la Dumnezeul ei, dar care acum sau in viitor ar trebui sa accepte consecintele necredinciosiei ei. Orpa si Rut trebuiau sa-si paraseasca poporul, parintii, dumnezeii si sa mearga intr-o tara straina, la un popor despre care auzisera foarte vag de la Naomi. Afectiunea si ajutorul lui Naomi nu puteau fi puse alaturi de sacrificiul pe care il faceau, lasand totul, sacrificand chiar si sursele lor de existenta.

In continuare, vedem cat de mult se afunda credinciosii daca se plaseaza nu pe principiile lui Dumnezeu, ci sub nivelul acestora. Naomi era plina de plangeri cu privire la soarta ei si incerca sa-si fereasca nurorile sa impartaseasca aceeasi soarta. Ea le-a sugerat ca aveau perspective mai bune in tara Moabului. In Canaan si in mijlocul poporului ei, ele vor fi mereu niste straine. Afara de aceasta, ea nu mai are fii ca sa refaca legatura pe care moartea o rupsesese. De ce, deci, sa mearga cu ea? Nu era Domnul in stare sa le binecuvanteze chiar si in Moab? Ce teorie periculoasa! Ce bunavointa otravitoare! Nu s-a tinut seama de suflet; a fost uitata vesnicia, iar Dumnezeu si evlavia si harul sunt lasate de o parte pentru moment. Vai, i s-a parut o atitudine sincera Orpei, dar a fost spre ruina ei. Adesea convingerea despre pacat si o constiinta trezita sunt innabusite. Multi tineri sunt rau indrumati sau chiar rataciti chiar de parintii lor, care doresc pentru ei un loc sigur si foloasele lumii acesteia.

Asa cum s-a mai mentionat, femeia in chip simbolic prezinta sau sugereaza pozitia, in timp ce barbatul sugereaza starea practica. Naomi vorbeste despre casa mamei. In relatiile de familie este o ordine dumnezeiasca. Cand vorbesti despre casa parinteasca este normal sa vorbesti despre casa tatalui, si in legatura cu aceasta sa avem in gand toate aspectele din ea. Iata de ce, la Rut 2.11, Boaz vorbeste de casa tatalui sau. Faptul ca Naomi vorbeste de casa mamei, ne face sa gandim la pozitie, la acea legatura atragatoare si plina de dulceata a dragostei naturale pe care vroia s-o sublinieze.

Naomi nu atrage atentia spre adevarata stare, ea nu aminteste fetelor ca ea a gasit numai moarte si intuneric in Moab si ca Dumnezeu a anuntat ca acolo va fi numai pustiere (Tefania 2.9). Aceasta le-ar speria si ar vroi mai mult sa mearga cu ea in Betleem, Casa Painii, acolo unde Dumnezeu este adorat. Cand un rob al Satanei, aflat sub condamnarea Dumnezeului celui Sfant si Drept este comparat cu un copil al lui Dumnezeu, primit inaintea lui Dumnezeu in Preaiubitul Lui, cum poate un asemenea pacatos sa fie descurajat sa nu alerge la Domnul Isus? Sau poate fi un credincios adus in starea de a alege Tiatira sau Sardes, cand le pune alaturi de Filadelfia si cand vede judecata lui Dumnezeu asupra Tiatirei si Sardesului, oricat de slaba ar fi Filadelfia?

Naomi vroia sa-si convinga nurorile sa ramana in Moab, de aceea le-a vorbit despre lucruri care nu erau rele, ci atragatoare, asa cum le daduse la inceput Dumnezeu. Acum, ea vroia sa se foloseasca

de aceste lucruri ca sa le tina in Moab. Vinul in el insusi nu este rau. „El inveseleste pe Dumnezeu si pe oameni" (Judecatori 9.13). Dar cine voia sa fie nazireu, cu alte cuvinte in intregime separat pentru Domnul, nu trebuia sa folosesca deloc vin sau bauturi tari (Numeri 6; Luca 22.8). Intr-o lume in care Dumnezeu este lepadat, cei care doresc sa fie aproape de El trebuie sa renunte la lucruri care in ele insele nu sunt rele. Pot fi chiar lucruri bune, dar intr-un fel sau altul ne pot impiedeca sa fim cu totul pentru Domnul.

Naomi le-a amintit fetelor de casa mamelor lor si chiar a adus vorba de casatorie, dar cand fetele s-au aratat inca neconvinse ca nu trebuie sa mearga cu ea, Naomi a mers mai departe. Ea stia punctul slab al fetelor moabite. Insa existenta Moabului a venit din dorinta primei mame din Moab care a voit cu orice pret sa aiba legatura cu un barbat si sa aiba copii (Geneza 19.30-38). Iar fiicele lui Moab dadeau la iveala aceeaasi dorinta (Numeri 25.1). Cu siguranta cuvintele lui Naomi din versetele 11 pana la 13 au produs un efect puternic si asupra lui Rut. Ce multi simt tinerii credinciosi care, din cauza casatoriei n-au urmat calea despartirii de sistemele religioase sau au parasit aceasta despartire! Si mai mult, ce multi sunt parintii care ii indeamna pe tinerii credinciosi sa renunte la locul de separare, pentru presupuse avantaje imediate. „Cine iubeste pe tata sau pe mama mai mult decat pe Mine, nu este vrednic de Mine" (Matei 10.37).

Naomi a accentuat apoi pozitia ei izolata: ea nu are sot, nici copii, n-are nici o nadejde, si aceasta din cauza lui Dumnezeu. Oare nu stia ea din Scriptura acel incurajator cuvint ca Dumnezeu Se ingrijeste de vaduve si de straini? Sa fi uitat ea de Boaz, „omul puternic si bogat?" Naomi nu numai ca a incercat sa le retina pe Rut si pe Orpa de a o insoti, facandu-le sa gandeasca la faptul ca nu vor avea nici o nadejde de ajutor, dar le-a dat si o imagine cu totul falsa despre Dumnezeu:..." pentru ca mana Domnului s-a intins impotriva mea." Dupa cum se exprima ea, Dumnezeu era raspunzator de toate greutatile si de toata starea ei deznadajduita. Mai potrivit ar fi fost sa recunoasca faptul ca ea si-a atras disciplina lui Dumnezeu asupra ei din pricina ca L-a parasit pe Dumnezeu, locul unde El a asezat-o si binecuvantarile Lui. Nu Dumnezeu a dus-o in Moab. Ei si-au ales sa plece din locul unde ar fi facut aceeaasi experienta ca si psalmistul: „Iata, ochiul Domnului priveste peste cei ce se tem de El, peste cei ce nadajduiesc in bunatatea Lui, ca sa le scape sufletul de la moarte si sa-i tina cu viata in mijlocul foametei" (Psalmul 33.18 si 19).

Cand cei din jurul nostru vor in mod pozitiv sa fie de partea Domnului, sa fim cu luare aminte sa nu-i indrumam gresit. Sa nu-i facem sa-si indrepte pasii spre alte directii ca sa le fie mai bine, cand nu stim deloc ce bine poate fi. Desigur, noi trebuie sa ne ocupam de ei, indemnandu-i sa mearga pe calea dreapta, oricat i-ar costa. Trebuie sa-i ajutam sa vada daca au „constiintele curatite de faptele moarte, ca sa slujeasca Dumnezeului celui viu" (Evrei 9.14). Dar nu trebuie sa-i descurajam niciodata cu preziceri sumbre. Daca trebuie sa le spunem de noaptea durerilor, sa nu uitam sa le spunem si despre dimineata bucuriei. Daca trebuie sa le spunem despre rusinea celor ce sunt in afara taberii, sa le spunem si despre slavile care sunt acolo. Si cand vorbim de numarul mic, de slabiciunea celor adunati pentru Numele Domnului Isus, trebuie sa nu uitam sa le spunem despre slava Celui care este in mijlocul lor si despre privilegiul minunat al folosirii credinciosului, sub calauzirea Duhului Sfânt, potrivit scopului Sau.

Cand vorbim despre despartirea de lume, lumea in general si cea religioasa sau despre renuntarea la unele lucruri care nu simt rele in ele inese, da, si care au fost date de Dumnezeu in creatia sa, sa spunem si ce scump este sa te stii aprobat de Dumnezeu si ce dulce este sa ai partasie cu Tatal si cu Fiul. De aceste lucruri te poti bucura numai cand esti despartit de rau. „Caci harul lui Dumnezeu care aduce mantuire pentru toti oamenii a fost aratat si ne invata s-o rupem cu paganatatea si cu poftele lumesti si sa traim in veacul de acum cu dreptate, cumpatare si evlavie, asteptand fericita noastra nadejde si aratarea slavei Marelui nostru Dumnezeu si Mantuitor, Isus Hristos; El S-a dat pe Sine insusi pentru noi, ca sa ne rascumpere din orice faradelege si sa-si curateasca un popor care sa fie al Lui, plin de ravna pentru fapte bune" (Tit 2.11-14). invatati astfel, cei din jurul nostru vor fi in stare sa rabde ispita si, dupa ce vor fi gasiti buni „vor primi cununa vietii, pe care a promis-o Dumnezeu celor ce-l iubesc" (Iacov 2.12).

Cuvintele si faptele Naomei au impresionat adanc pe Rut si pe Orpa. Amandoua au plans, iar Orpa a cedat ispitei. Ea incepuse bine, ca si Rut. in aparenta ea iubea pe Naomi si poporul ei, pentru ca spusese: „Nu, noi vom merge cu tine, la poporul tau". Acum insa vedea ca aceasta o va costa, si pretul i se parea prea mare. ii lipsea credinta „care vede pe Cel ce este nevazut" (Evrei 11.27). „Vedem deci ca n-au putut sa intre, din pricina necredintei" (Evrei 3.19). Acesta a fost marele test al vietii Orpei si ea a cazut la acest test. A fost momentul deciziei ei, si ea a luat o decizie. Si desi isi marturisea atat de puternic dragostea ei, ea a rupt toate legaturile care o tineau de obiectul iubirii ei si s-a intors inapoi. S-a intors pentru totdeauna.

Cuvantul lui Dumnezeu nu ne spune multe despre Orpa, dar dedica intreaga aceasta carte, Rut, istoriei cumnatei ei. Totusi, Dumnezeu n-o nedreptateste pe Orpa. Avem inscrisa buna marturie a Naomei pentru ea, tot ceea ce facuse ea, atat pentru cei in viata cat si pentru cei ce murisera. S-a purtat admirabil atat ca sotie cat si ca nora, atat in timpul casatoriei ei cat si ca vaduva. Este drept inaintea lui Dumnezeu sa recunoastem binele in fiecare. Bindecuvantatul nostru Mantuitor ne este exemplu si in aceasta privinta. Singura data cand se spune ca Isus a iubit un necredincios este cand Isus S-a uitat tinta la tanarul acela bogat (Marcu 10.17-22). Totusi, insusirile naturale, cat de pornite spre bine ar fi ele, nu se supun niciodata voii lui Dumnezeu. Firea (carnea) pofteste impotriva Duhului (Galateni 5.17).

Suferintele Naomei intarisera dorinta ei pentru ceva mai bun decat Moabul. Ea vroia sa-si reconsidere caile ei si sa se intoarca la Domnul, care cu o dragoste neschimbatoare a dat iarasi paine poporului Sau. Iata insa ca a venit testul Orpei: inima ei era in Moab; ea ar fi fost in stare sa fie insotitoarea pe drum a Naomei, dar cand Naomi si-a indreptat afectiunile ei catre Dumnezeu, catre poporul Lui, catre tara Lui, atunci a devenit limpede adevarata pozitie a Orpei. Cu cuvinte amabile, cu aratarea in afara a celei mai pline de dragoste atitudini, ea s-a despartit de cei pe care in aparenta ii iubea si s-a intors la poporul ei, la dumnezeii ei. in aceasta imprejurare „EUL" a biruit.

Probabil ca tot asa a fost cu tanarul bogat. El a ramas intristat, chiar foarte intristat. Necredinta poate fi amabila, atragatoare, dar ea nu se poate ridica niciodata peste principiile acestei lumi.

Adesea vedem si astazi aceleasi lucruri. Ce multi credinciosi au vazut ceva din Adevarul lui Dumnezeu cu privire la strangerea laolalta a credinciosilor si care aparent vor sa fie ascultatori, dar

se întorc înapoi, pentru că prețul este prea mare. De obicei, ei nu se mai întorc niciodată. Când cineva refuză, din lipsă de credință să meargă prin ușa deschisă de la Apocalipsa 3.8, în general nu mai este cale de revenire. Ce important este că în ziua deciziei să-i spunem Domnului cu credință: „Doamne, ce vrei să faci?” și apoi să mergem pe calea arătată de El, văzându-l pe Cel ce este nevăzut!

Foarte probabil că Orpa înseamnă „gatul ei”. Ea n-avea o voință zdrobită. Iată de ce s-a întors în Moab, locul unde omul nu-l recunoaște pe Dumnezeu și unde ea putea găsi satisfacție pentru dorințele ei naturale. Sfârșitul a fost că a devenit partasă la judecata asupra Moabului. S-a încrezut și a fost pornită către lume, și a devenit una cu lumea. Biserica din Sardes s-a sprijinit pe lume și s-a identificat cu ea: astfel va fi tratată ca și lumea.

Domnul va veni la ea ca un hoț, noaptea, la fel cum va veni pentru lume (Apocalipsa 3.3; 1 Tesaloniceni 5.4).

Orpa se putea hotărî să se întoarcă în Moab, dar Rut rămâne alipită de Naomi. Acum, Naomi vine cu ultimul argument: izolarea, singurătatea care o aștepta pe Rut. Desigur, nu erau cuvinte plăcute. Este ceva mai rău decât singurătatea?

Când Domnul nostru era pe pământ, El Se simțea ca o rândunică pe acoperișul casei. Aștepta pe cineva să-i fie mila de El și nu găsea pe nimeni. „Am ajuns un strain pentru frații mei și un necunoscut pentru fiii mamei mele” (Psalmul 69.8). Dacă Domnul Isus a simțit această singurătate, El care era în permanentă partasie cu Tatăl, cu mult mai mult o simțim noi. Și singurătatea crește pe măsura ce viața noastră de ascultare de Domnul crește.

„Credeti că am venit să aduc pace pe pământ? Eu vă spun: nu, ci mai degrabă dezbinare! Căci de acum înainte, din cinci care vor fi într-o casă, trei vor fi dezbiinați împotriva a doi și doi împotriva a trei: tatăl împotriva fiului și fiul împotriva tatălui; mama împotriva fiicei și fiica împotriva mamei; soacra împotriva nurerii și nora împotriva soacrei”. Așa stă scris la Luca 12.51-53.

Dar toate aceste argumente n-au putut să-o oprească pe Rut. Rut nu dorea idoli, ci dorea să-și potolească dorurile inimii ei. Numele „Rut” înseamnă „satisfacție”. Ea nu năzuia după satisfacerea dorințelor trupului ei, ci după împlinirea dorințelor vieții celei noi care era în ea. Poate un idol să-i dea ceva? Poate căsătoria sau familia să îplinească aspirațiile inimii? Mulți tineri socotesc că da. Abia după ce cunosc deziluzia, ei se pocăiesc pentru nesocotința lor. Atunci însă este prea târziu. Rut n-a căzut în cursa Diavolului. Rut n-a putut fi oprită, deși știa că soacra ei era o biată văduvă.

Am văzut că Naomi infatisează aici mărturia despre Dumnezeu pe pământ. Ea a pierdut în Moab, locul acela strain, totul. Ca o mică ramasă, ea se întorcea acum la locul unde trebuia stabilită mărturia lui Dumnezeu. Disciplina lui Dumnezeu o apăsa. Rut a înțeles bine aceasta și inima ei s-a întristat: a plans și ea. Dar ea a văzut ușa deschisă pregătită de Domnul (Apocalipsa 3.8). Și a mai văzut că aceasta ușa nu poate fi închisă.

Filadelfia este mică și are puțină putere. Sinagoga Satanei (cei întemeiați pe tradiții și ritualuri, care pretind că sunt ai lui Dumnezeu) n-o recunoaște. Ea n-a făcut lucrări mari. Cei care tin de Filadelfia

nu simt mai buni ca altii, dimpotriva, ei isi recunosc slabiciunile si nimicnicia, si ei se supun disciplinei lui Dumnezeu asupra bisericii. Nu este nimic in ea care sa atraga firea pacatoasa, omul natural. Dar la cei in a caror inima se gaseste dorinta: „O! Doamne! da-mi acest singur lucru: de a putea merge cu credinciosie cu Tine!" nu se lasa opriti cand Domnul le arata poarta deschisa.

Rut a adus o marturie minunata! Din cuvintele ei vedem ca in ea nu era o lucrare doar la suprafata, ci in inima ei era deplin hotarata pentru Domnul, cu orice pret. Este adevarat ca ea nu putea sa explice semnificatia cuvintelor ei altora. Ea inca nu-l cunostea pe Boaz, ca pe omul viteaz si puternic care traia in Betleem. Ea nu cunostea nici Betleemul, dar a fost atrasa de ceea ce a vazut in Naomi. Ea si-a dat seama ca Naomi trebuie sa aiba ceva foarte pretios, ceva care ea, Rut, nu avea. Cuvintele ei nu ieseau dintr-o cercetare amanuntita a gandurilor lui Dumnezeu, nici din experimentarea a ce inseamna Filadelfia. Ele veneau mai de graba din instinctul credintei, care sesizeaza adevaruri adanci, fara sa le poata dovedi cu Cuvantul lui Dumnezeu sau fara sa le fi invatat prin experienta. Prin ungera Celui Sfant, chiar copilasii stiu toate lucrurile si nu au nevoie sa-i invete nimeni (1 Ioan 2.20,27). Rut s-a adresat lui Naomi. Vroia sa fie una cu ea, mai tarziu avea sa experimenteze ce insemneaza sa fie una cu Boaz. Numai atunci va intelege ea deplina semnificatie a propriilor ei cuvinte.

Cand o persoana se intoarce din lume la Dumnezeu sau cu atat mai mult, cand un credincios din Sardes vede usa deschisa, n-are inca o intelegere clara a gandurilor lui Dumnezeu. Si cum ar putea s-o aiba? Caci, in caile lui Dumnezeu noi nu invatam sa cunoastem bine gandurile lui Dumnezeu decat prin ascultare. De cele mai multe ori, numai o parte a adevarului este vazuta: simpla Evanghelie, cunoasterea mantuirii pe care o aduce oamenilor. Adesea chiar, unele persoane nu sunt atrase decat pentru ca gasesc hrana mai buna pentru sufletele lor sau pentru ca vad mai multa afectiune intre credinciosi. Daca au o inima sincera si acultatoare de Domnul, vor fi constiente de mult mai mult. Instinctul credintei lor le va face sa simta ceea ce este drept in aprecierea acestor lucruri, chiar daca nu au clare toate lucrurile din Scriptura.

„Instinctul credintei" nu insemneaza simtiri, fara nici o indoiala. Instinctul credintei este spiritual, in timp ce simtirea este ceva firesc. Daca perceperea instinctiva a gandurilor lui Dumnezeu nu este urmata de verificarea si confirmarea cu Cuvantul lui Dumnezeu, Satan se poate sa se foloseasca de acest lucru ca sa ne duca pe calea umblarii prin simtiri.

Din pricina adevaratei ei marturii de credinta, Rut este incadrata printre eroii credintei, desi ea nu face parte din Israel. La 2 Samuel 15 citim despre Itai Gatitul. Cand David a trebuit sa fuga din pricina rascoalei fiului sau, multi din popor l-au lepadat pe David si l-au urmat pe Absalom. Dar acest strain, vin gatit, a spus: „Viu este Domnul si viu este Domnul meu, imparatul, ca in locul vinde va fi domnul meu imparatul, fie ca moare fie ca traieste, acolo va fi si slujitorul tau" (2 Samuel 15.21). Vedem aceeaasi predare a inimii la Elisei (2 imparati 2.2,6). Iar Petru raspunde asa de frumos in Ioan 6.68: „Doamne, la cine sa plecam? Tu ai cuvintele vietii vesnice!" in inima fiecarui credincios este dorinta de a-l urma pe Domnul Isus. Acolo vinde lipseste cu totul aceasta dorinta este o dovada lamurita ca acea persoana nu este un credincios sau o credincioasa, nu are nasterea din nou. Oricum, pentru noi se poate pune marea intrebare daca ni se potrivesc si noua cuvintele din Apocalipsa 14: „Ei sunt aceia care urmeaza pe Miel oriunde merge El."

În Matei 14.29 citim despre cei doisprezece ucenici ca erau în corabie. Însa numai Petru a parasit corabia ca sa fie cat mai aproape de Isus. Dar ceilalti nu-l iubeau pe Domnul? Stim cu siguranta ca-l iubeau. Dar pentru a fi aproape de El, ei trebuiau sa plateasca un pret, iar pretul era prea mare pentru ei.

Ar fi trebuit sa parasesca corabia, care era singurul mijloc omenesc sa poata pluti pe apa fara sa se ineece. Deci trebuia sa paraseasca un bun în care isi pusesera toata increderea si sa se increada numai în EL. Se cerea prea mult de la inimile lor slabe. Pentru Rut asa ceva nu era prea mult. „încotro vei merge tu, voi merge si eu”.

Ce pline de semnificatie simt cuvintele care urmeaza: „Unde vei poposi tu, voi poposi si eu”... Rut nu foloseste cuvântul „vei locui” caci noi nu avem o cetate statatoare sau loc pe pamant, asa cum Capul Adunarii n-a avut, El, Domnul cel lepadat. Adunarea este straina pe pamant, caci cetatenia ei este în ceruri. Timpul pe care îl are de petrecut în lume este numit de Scriptura „noapte”, caci timpul în care Fiul lui Dumnezeu este înca respins, nu poate fi decat noapte (Romani 13.11-14; 1 Tesaloniceni 5.4-7; Ioan 13.30; 2 Petru 1.19). Pentru Adunare, noaptea se sfarseste când Luceafarul de dimineata vine s-o ia din locul unde stapaneste întunericul. Pentru pamant, noaptea înceteaza când va rasari Soarele Dreptatii, cu vindecarea pe aripile Sale (Maleahi 4.2). Acum însa, adunarea este într-o lume care L-a lepadat pe Domnul. Ea este partasa la lepadarea si suferintele Lui. Asta însemneaza „noapte”. Iar acest lucru este cu atât mai mult real, cu cât crestinatatea de nume, în ansamblu, nu mai recunoaste autoritatea Domnului si s-a identificat de mult cu lumea. Rut s-a identificat însa cu marturia, când putea fi socotita o vaduva, într-o vreme de întuneric, de noapte. Ea se astepta sa aiba de suferit din partea lumii. Ea stia ca fratii si surorile nu se arata totdeauna plini de iubire si ca adesea în mijlocul lor se manifesta carnea, firea pacatoasa. Mai stia ca Satan cauta pe toate caile sa aduca tulburare între ei. Si totusi, era vorba de marturia lui Dumnezeu, de aceea ea tinea sa fie legata de ea, în ciuda tuturor acestor slabiciuni. De aceea ea putea sa spuna: „Poporul tau va fi poporul meu, Dumnezeul tau va fi Dumnezeul meu.” Rut nu si-a ales pe cei de care voia sa fie legata: cei care apartineau marturiei, care faceau parte din familia lui Dumnezeu, care apartin Domnului Isus, aceia erau poporul ei. Ea vroia sa fie legata de ei, oricare ar fi fost personalitatea lor, caracterul lor, conditia lor sociala si oricum ar fi fost tara în care traiau. Dumnezeu ramasitei credincioase, putem spune ca însusi Dumnezeu Domnului Isus Hristos era Dumnezeul ei. În Noul Testament Dumnezeu este numit „Dumnezeu si Tatal Domnului Isus”. însusi Domnul Isus a spus la învierea Sa „... Tatal Meu si Tatal vostru, Dumnezeul Meu si Dumnezeul vostru.”

„Unde vei muri tu, voi muri si eu.” Unde moare credinciosul? Aici nu este vorba de pozitia noastra întemeiata pe lucrarea Domnului Isus, caci privitor la aceasta se spune ca toti credinciosii au murit împreuna cu Hristos (Romani 6.8; Coloseni 3.3). Aici este vorba de înfaptuirea practica a acestui adevar în inimile si în vietile noastre. Apostolul Pavel spune în Galateni 2.20: „Am fost rastignit împreuna cu Hristos si traiesc, dar nu mai traiesc eu, ci Hristos traieste în mine; si viata pe care o traiesc acum în trup, o traiesc prin credinta în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit si s-a dat pe Sine însusi pentru mine.” Sa luam seama: nu se spune „noi” ci „eu”. Este vorba de realizarea personala a unui principiu care este valabil pentru toti crestinii, în Galateni 6.14 Pavel continua: „Ma laud cu crucea lui Hristos, prin care lumea este rastignita fata de mine si eu fata de lume.” La cruce s-a pecetluit relatia lui Hristos cu lumea. El venise pe pamant cu un mesaj de har pentru lume.

„Dumnezeu era în Hristos, împacând lumea cu Sine” (2 Corinteni 5.19). Lumea însă nu l-a voit nici pe El și nici harul lui Dumnezeu. Raspunsul lumii a fost crucea: „Iai, ia-l, rastigneste-l!” Apoi a venit mormantul, căci ceea ce ofera lumea în cele din urmă este doar vin mormant: a terminat cu el, nu-și mai aminteste nici nu se mai gândește la el.

Rut se împacase cu gândul să moară și să fie îngropată împreună cu Naomi. Era deplin pregătită să-și ia locul alături de Naomi, chiar dacă această însemna separare de viața pe care o trăise înainte, chiar dacă urma să fie uitată de toți cei de care fusese altădată legată.

Suntem și noi tot atât de gata să ne luăm locul alături de Domnul Isus? Suntem gata să fim lepădați așa cum a fost El și să terminăm cu toate legăturile noastre dinainte? Lumea a respins orice legătură cu Domnul Isus, de aceea El n-are nimic cu lumea. El nu se roagă pentru lume (Ioan 17.9). În viitor El va cere marginile pământului drept moștenire (Psalmul 2.8) și va judeca pământul. În ziua aceea vom împărtăși această poziție cu El (1 Corinteni 6.2).

În botez, noi am mărturisit acest adevăr. Am fost botezați pentru moartea Domnului Isus și îngropați împreună cu El (Romani 6.3,4). Nici unul dintre noi n-a realizat în acel moment ce implica actul botezului, așa cum Rut nu realiza întreaga semnificație a cuvintelor ei. Rut a pronunțat acele cuvinte prin același instinct al credinței: Rut nu dorea nimic altceva decât să fie identificată cu Naomi. Dar este oare în noi, care am primit actul botezului ca simbol al morții și îngropării cu Hristos, cu adevărat dorința și practica identificării cu El? Putem și noi să-i spunem: „Unde ai murit Tu vei muri și eu și voi fi îngropat împreună cu Tine? Doamne, Te voi urma oriunde vei merge, chiar dacă drumul însemnează o completă lepădare de către lume și chiar dacă voi fi cu totul despartit de ea”? Acum, Naomi a încetat să încerce să-o descurajeze pe Rut. Putea ea să stea în calea unei hotărâri așa de ferme? Au plecat împreună la Betleem. Amandouă doreau să fie acolo: Naomi, pentru că își amintea ce fusese ea odinioară și binecuvântările din trecut, iar Rut pentru că înțelesese din spusele mamei ei ce minunat este să trăiești ca popor al lui Dumnezeu în Betleemul din Iudeea, să te bucuri de tot ce Dumnezeu da acolo poporului, în bunătatea Lui. Nu este greu să gândești că acesta era subiectul discuției lor pe drum. Probabil că Rut vroia să afle mai mult și mai mult, iar pentru Naomi era foarte plăcut să răspundă la întrebările lui Rut.

Au ajuns la Betleem și au găsit acolo adevărată atitudine a locuitorilor Betleemului. Ei erau ca Boaz. Căci și noi, când avem zilnic partasie cu adevăratul Boaz, când trăim cu El, ne asemănăm tot mai mult cu El. Cine trăiește cu Domnul Isus, cine are clipa de clipă partasie cu El, este schimbat în același chip al Lui. Dragostea lui Hristos ne constrânge! Primim cu bucurie pe cel care se departase, când el vine înapoi. Il vom numi cu toată inima „Naomi”, „cel (cea) iubit(a)” sau „cea plăcută”.

La Betleem însă, Naomi a realizat adevărată ei stare, când compară prezentul cu situația ei din trecut și vedea ce aveau fostii ei prieteni. Din cuvintele ei înțelegem că era încă amarată. Dar ea învățase ceva: ea recunoscuse că ea personal parasise Betleemul, dar Domnul o adusese înapoi. Da, se întorsese, dar nu din propria ei inițiativă. Dumnezeu făcuse ca ea să audă ca Dumnezeu cercetase pe poporul Său și le dăduse pâine. Versetul 6 ne face să înțelegem că întoarcerea ei era rezultatul direct al acestei vesti.

Ce face ca sufletele noastre sa se intoarca inapoi? Este mijlocirea si harul Domnului Isus Hristos. „imi invioreaza sufletul si ma calauzeste pe carari drepte, din pricina Numelui Sau" (Psalmul 23.3). Nu ne putem intoarce niciodata prin noi insine. Vointa proprie este cea care ne-a dus in ratacire si ea ne tine departe de Domnul, caci ea este in vrajmasie fata de Dumnezeu. „Bunatatile Domnului nu s-au sfarsit si indurarile Lui n-au ajuns la capat" (Plangeri 3.22).

Da, cand coboram in Moab, pierdem numele de Naomi si devenim Mara — amaraciune — pentru ca pierdem bucuria. Dar sa multumim Domnului pentru aceasta, caci altfel am ramane poate in Moab si acolo am fi ingropati.

Moab este tara amaraciunii pentru credinciosi. Naomi a vazut limpede acest lucru, acum cand s-a intors inapoi in Betleem. Cand a plecat din Betleem, ce indestulata era, dar ce goala, ce lipsita de resurse era la intoarcere! Si-a pierdut sotul si cei doi copii, era batrana, nu mai putea avea copii, isi pierduse mostenirea. De fapt, singurul lucru pe care il mai avea era viata; in plus, mai aducea cu ea o alta vaduva, si inca o moabita.

Harul lui Dumnezeu este infinit, dar trebuie totusi sa purtam rezultatele si consecintele departarii noastre. Dumnezeu Adevarului spune: „Ce seamana omul, aceea va si secera. Cine seamana in carne (sau in „firea pacatoasa") va secera de la ea coruptia, dar cine seamana in Duhul va secera prin Duhul viata vesnica" (Galateni 6.7,8). Apoi, trebuie sa invatam prin experiente dureroase ceea ce vroia Dumnezeu sa ne invete prin lumina Cuvantului Sau (de exemplu „nimic bun nu locuieste in mine, adica in carnea (firea pacatoasa) mea (Romani 7.18). Singura cale a pacii si prosperitatii este calea ascultarii. Naomi a spus ca Dumnezeu a marturisit impotriva ei si a folosit acelasi cuvint ca in Exodul 20.16: „Sa nu marturisesti stramb impotriva aproapelui tau!" Cu siguranta ca Dumnezeu era impotriva ei prin disciplina Lui, dar cu o marturie adevarata. Tocmai de aceea inima ei a inceput sa doreasca dupa binecuvantarile casei lui Dumnezeu, dupa Betleem, Casa Painii.

Dumnezeu i s-a descoperit lui Avraam ca „Cel Atotputernic", cand a vrut sa-l incurajeze si sa-i intareasca credinta; Dumnezeu ii fagaduia lucruri care erau omeneste imposibile. A folosit si Naomi acest nume, dar l-a folosit gresit cand a spus: „Cel Atotputernic m-a umplut de amaraciune" si „Cel Atotputernic m-a intristat". Ea il invinuia pe Dumnezeu de amaraciunea si de pierderile suferite.

Pentru ea, atotputernicia lui Dumnezeu nu era nici mangaiere, nici incurajare, nici intarire in credinta. Ea gandea ca toate imprejurarile prin care trecea sunt din pricina lui Dumnezeu.

Ce nebuna este inima omului, cand nu este luminata de prezenta Domnului! Departarea de Domnul este totdeauna insotita de pierderea luminii si a intelepciunii si, odata pierduta lumina, cu greu mai este iarasi gasita. Vedem asta nu numai la Naomi, ci si la David. Nu trebuia Naomi sa fie convinsa de harul lui Dumnezeu cand a sosit la inceputul culesului orzului? Orzul era prima cereala care se cocea (Exod 9.31,32; Rut 2.23); apoi se cocea graul si in cele din urma strugurii. A ajuns la ei in Moab stirea ca Dumnezeu a dat paine poporului Sau. in mod logic, ele trebuiau sa se astepte ca recolta sa fi fost mai mult sau mai putin culeasa. Dar ele au gasit ca intreaga recolta era inca pe camp. Era ca si cum Dumnezeu le-a asteptat pe ele sa vina, sa se bucure de bogatia recoltei. Ce bun este Dumnezeu, pe care il adoram!

Dorim sa ne oprim asupra catorva puncte. Mai intai, peste tot cand se vorbeste de timp, se face referire la recolta, cu exceptia versetului 4. In versetul 4 este vorba de sederea in tara Moabului, sub influenta si dominatia lumii. Cand este vorba despre Betleem, timpul este legat de vremea culesului roadelor. Aceasta ne aminteste de Deuteronom 16, unde Dumnezeu a impartit anul potrivit cu vremea culesului recoltelor. Mai intai este jertfa de Paste, iar dupa ce toata recolta este stransa si gata de folosit, anul se sfarseste cu Sarbatoarea Corturilor. Tot astfel, cartea Rut sfarseste cu casatoria, dupa incheierea treieratului. Apoi, inca o remarca: in versetul 22 se arata foarte limpede ca Rut s-a intors din tara Moabului. Ar parea ceva neclar, dar pentru cine intelege cat de cat profetiile din Vechiul Testament, lucrurile sunt foarte clare (vezi 1 Corinteni 9.9,10). Rut si restaurarea ei ne duc cu gandul la ramasita credincioasa a lui Israel, in zilele de la urma. Ramasita lui Israel este asemanata cu o moabita, ca sa realizam cat de mult s-a departat Israel de Dumnezeu. Dar nu staruim asupra acestui gand, caci nu vrem sa amanuntim in aceste randuri sensul profetic al cartii Rut.

Ce deosebire intre Rut si Naomi! Naomi este imaginea credinciosului care a alunecat. Rut este experimentatoarea „dragostei dintai.” Ea nu are cunostinta Naomei. Tot ceea ce invatase, ea invatase de la Naomi. Dar instinctul credintei a facut-o sa inteleaga lucrurile asa cum simt. Prin trista ei experienta, inceputa cu plecarea ei, Naomi invatase ca „firea (carnea) nu foloseste la nimic.” Rut a invatat aceasta prin intoarcerea ei la Dumnezeu, prin partasia ei cu Domnul. Ea a mers in infaptuirea practica a acestui adevar si a fost scutita de trairile dureroase prin care a trecut Naomi. Ea n-a exprimat nici o plangere, desi, la drept vorbind, ea era intr-o situatie mai grea decat Naomi. In inima ei stapanea credinta si pacea, si astfel ea a fost ridicata deasupra imprejurarilor.

Asa cum am vazut mai inainte, orzul era prima cereala care trebuia recoltata. Daca facem legatura cu Deuteronom 16 si cu Levitic 23, putem primi invataturi insemnate. Culesul orzului incepe in luna Abib. Abib inseamna „spice verzi”. Era timpul cand a fost sacrificat mielul pascal; numai pe temeiul jertfei Mielului poate exista rod pentru Dumnezeu pe pamant si binecuvantare din partea Lui pentru omenire. Vedem acest adevar si in 2 Samuel 21.3,9. Moartea ca ispasire pentru pacat trebuia sa vina la inceputul culesului orzului. Cosul cu cele dintai roade era adus inaintea preotului, dupa ce a fost sacrificat mielul pascal. Este imaginea lui Hristos cel rastignit, inviat si aducand in credinciosii Lui viata de inviere (compara cu 2 imparati 4.40-43).

Cand au ajuns la Betleem, Naomi si Rut, abia fusese sacrificat mielul de Pasti si oamenii evlaviosi din Betleem prezentasera cosurile cu cele dintai roade la preot. Era inceputul culesului orzului. Ce intelegem este ca trairile in Betleem este caracterizata prin viata de inviere, intemeiata in intregime pe lucrarea deplin infaptuita de la cruce.

Sa facem acum un scurt rezumat al celor spuse cu privire la capitoul 1.

Mai intai, vedem conditia bisericii asa cum este aratata in scrisoarea catre Efes din Apocalipsa 2. In afara, totul era in ordine. Se purta numele „Elimelec — Dumnezeuul meu este imparat”, era si Naomi ("Cea iubita, cea placuta"), dar Domnul vede ca era o departare de la dragostea dintai, si simt sugestive in acest sens numele date copiilor lor. In versetul 3 vedem Pergamul: locuiesti acolo unde este scaunul de domnie al Satanei.

Elimelec, care semnifica recunoasterea autoritatii absolute a lui Dumnezeu in viata personala si in viata adunarii a murit. Adevarata marturie cu privire la drepturile Domnului, care este acum lepadat, s-a stins. Poate ca in versetul 4 gasim Tiatira: adunarea complet identificata cu tara Moabului, cea idolatra. in versetul 5 este Sardesul („iti merge numele ca traiesti, dar esti mort”), iar din versetul 6 avem Filadelfia, adunarea intorcandu-se la ce a fost la inceput. Nu se intoarce la slava de la inceput, ci in slabiciune, constienta ca a fost vinovata de o indepartare egoista. Aceasta este Naomi. Iar in Rut vedem dragostea dintai si sensul instinctiv al gandurilor Domnului. Betleemul era „Casa Painii” si chiar atunci era timpul culesului orzului. Simbolic, aceasta inseamna cunoasterea lucrarii deplin infaptuite de la cruce, invierea si caracterul vietii de inviere. Acestea caracterizeaza Filadelfia. In capitolele urmatoare vom vedea mai pe larg caracteristicile Filadelfiei, aratate in unirea lui Rut cu Boaz.

Rut 2

Primul verset ne dezvaluie ca scopul celui de al doilea capitol este de a-l face cunoscut pe Boaz lui Rut. Boaz era omul „bogat si puternic”. In versetele urmatoare ne este prezentata aceasta intalnire. Aceasta metoda este folosita adesea in Scriptura cand este tratat un subiect, mai ales in psalmi. Primul verset descrie o situatie sau un adevar, iar celelalte versete desfasoara felul cum psalmistul a ajuns la intelegerea acestei situatii sau la acest adevar. De ce este folosita aceasta metoda in Scriptura? Pentru ca Duhul Sfânt vrea sa cunoastem cu claritate ce are sa ne comunice.

Cand totul a ajuns la starea de moarte, res-taurarea nu este posibila decat prin puterea invierii si prin intrarea in legatura cu cineva care are drep-tul de a rascumpara. Aceste lucruri sunt simbolizate in Boaz. El este o imagine a Hristosului cel inviat. A fi scapat de Moab si sa vii la Betleem pe vremea culesului orzului, este desigur inceputul rascumpararii. Dar daca cineva doreste din plin bucuria rascumpararii, daca vrea sa fie un martor adevarat al Domnului nostru din cer, sufletul trebuie sa-l cunoasca pe El ca Rascumparator, in chip personal. Este de atras atentia ca este o mare deosebire intre a te ocupa cu rascumpararea si a te ocupa cu Rascumparatorul.

Boaz inseamna „In El este putere”, el este „omul viteaz si puternic” sau „omul viteaz si de pret”. Este interesant ca expresii asemanatoare sunt folosite cu privire la Ghedeon si lefta, amandoi eliberatori ai lui Israel (Judecatori 6.12;11.1). Ca eliberatori, ei ne duc cu gandul la Domnul Isus, care a putut sa spuna: „Mi s-a dat toata puterea, in cer si pe pamant.” Numai El a putut sa spuna: „Eu sunt Cel dintai si Cel de pe urma, am fost mort si iata, sunt viu in vecii vecilor si Eu tin cheile mortii si ale Locuintei Mortilor” (Matei 28.18; Apocalipsa 1.17,18).

Dumnezeu vrea sa ne indrepte privirile catre o Persoana: slavitul si vesnic viul Om din cer. Aceasta Persoana, ca Fiu al Omului a primit puterea si tot ce dragostea divina dorea sa dea omenirii. Si mai mult, Dumnezeu l-a asezat la dreapta Sa, drept Capetenie peste toate lucrurile.

Aceasta persoana minunata era ruda cu Naomi si avea drept sa rascumpere (Evrei 2.11-15). Ce gand minunat pentru Naomi! Dar ce minunat gand pentru noi, intr-o vreme cand pozitia pe care Dum-nezeu o confera alor Sai, nu este nici cunoscuta, nici apreciata. Sa fim atenti: Boaz era ruda cu Elimelec. Naomi putea sa faca apel la el prin Rut, prin credinta pe care o semnifica Rut. Ea putea

veni la Boaz numai recunoscand autoritatea absoluta a Domnului (Elimelec — Dumnezeuul Meu este imparat).

Rut nu-l cunostea inca pe Boaz. Totusi, instinctiv, prin credinta, ea dorea si cauta o Persoana care sa fie subiectul afectiunilor ei. Ea il cauta pe Cel in ochii caruia sa gaseasca indurare.

S-a dus vestea ca Domnul a dat paine poporului Sau. Naomi si Rut s-au increzut in acest cuvânt si iata-le ajunse in Betleem: Naomi, ca una care nu avea nimic, iar Rut ca o straina. Si au gasit ca ceea ce au auzit era adevarat. Credinta in Cuvantul lui Dumnezeu si in bunatatea lui Dumnezeu nu este niciodata data de rusine. Ele sosisera in timpul secerisului. Dar cum puteau ele sa fie partase la paine? Ele pierdusera mostenirea. Ele nici nu arasera, nici nu semanasera. Dar din nou, si aici, Dumnezeu a lucrat in harul Sau pentru ele. Este miscator sa vedem in Deuteronom cum Dumnezeu Se ingrijeste de strain si de sarac. Vorbind despre recolta, el spusese ca snopii nestransi trebuiau sa fie pentru straini, pentru vaduve si pentru orfani, in Levitic 19.9,10 si 23.22, El a dat strainilor si saracilor graul care era la colturile campului sau tot ce ramanea pe camp sau in vie. Desigur, strainul si saracul nu aveau nici un drept la ele, strainul nu avea nici un drept sa impartaseasca mostenirea cu poporul lui Dumnezeu. Nici saracul nu avea nici un drept, caci Dumnezeu impartise mostenirea fiecui rui Israelit, asa ca israelitul nu trebuia sa fie sarac. Saracia sugera vina si pedeapsa din partea lui Dumnezeu. Cum putea o persoana saraca sa vorbeasca despre drepturile sale?

Aceste indrumari le daduse Dumnezeu celor care, prin indurarea Sa erau proprietari ai campurilor si viilor. Iar acestia trebuiau sa arate indurare catre cei ce n-aveau drepturi. Ei erau cei care erau chemati sa le arate harul si indurarea lui Dumnezeu. Este de remarcat ca initiativa de a-si pleca urechea catre Cuvantul lui Dumnezeu a apartinut lui Rut, nu lui Naomi. Naomi, fara indoiala, cunostea mai bine decat Rut Cuvantul lui Dumnezeu, dar inima lui Rut dorea mai mult sa cunoasca toate lucrurile bune pe care le daduse Dumnezeu poporului Sau, desi stia mai putin despre ele. Din pricina ravnei ei in a cauta aceste lucruri, ea l-a intalnit pe Boaz. Prima conditie pentru cresterea spirituala (duhovniceasca) intr-*vin* credincios, este o daruire simpla si sincera fata de adevarul cunoscut. Ce frumos se arata acesta trasatura la Rut! Ea si-a sacrificat toate nadejdile firesti ca s-o urmeze pe Naomi si ca sa se alature ei cu tot ce personifica ea.

Cand adevarul sustine *vin* suflet, o face cu o tenacitate irezistibila. Acel suflet cumpara adevarul ca sa nu-l vanda niciodata si apoi face un rapid progres, caci celui „ce are i se va da.”

Daruirea catre un subiect de pret va ridica totdeauna pe o femeie, caci o inalta din punct de vedere spiritual tot mai sus. Daca nu are aceasta daruire, ea ramane sub inaltimea pozitiei care i s-a dat. Daca se gandeste numai la ea si cade, asa cum s-a intamplat cu Eva sau cu Adunarea, atunci urmeaza dezastrul. Daruirea catre adevar, catre ceea ce intelegem ca este cu adevarat bun si adevarat, este prima indicatie reala ca suntem gata sa dam marturie si sa slujim Domnului. Daca ne lipseste marturia, lucrarile noastre vor fi defectuoase, pentru ca nu avem un temei hotarat, nu suntem puternic ancorati de El cu privire la actiunile noastre. Oamenii au crezut totdeauna minciunile lui Satan si au mers potrivit lor. Oamenii s-au slavit pe ei in ele, mergand in vrajmasie impotriva lui Hristos. Ca sa dam marturie pentru Dumnezeu in mijlocul lor este nevoie sa fim curajosi si sa sustinem adevarul. Daca nu facem asta, cu toata siguranta nu putem da o marturie eficienta. De

fapt, compromitem numele pe care spunem ca-l slujim cand dam „marturie”. Daca nu avem acesta daruire, ne lipseste acea inima neschimbatoare, care se straduieste sa se pastreze in conditia cea mai buna pentru slujba. O! s-ar putea sa avem chiar ceva afectiune, ca cea exprimata de sarutul Orpei, dar simtirile noastre nu simt bazate pe ceea ce este adevarat, si daca ne luam dupa simtiri, mai curand sau mai tarziu pornim pe propriile noastre cai. Importanta unui devotament simplu fata de adevar nu poate fi subliniata indeajuns.

Ce lucru frumos sa vezi tineri care doresc sa culeaga spice de pe campul secerisului! Si ce mare camp de secerat avem in Cuvantul lui Dumnezeu! Ei trebuie incurajati pe toate caile sa culeaga aici, caci mergand pe urmele seceratorilor, vor gasi o multime de spice. Seceratorii simt credinciosii mai inaintati in adevar. Ei lasa neculese unele spice, care devin hrana pentru tinerii culegatori, la timpul lor.

Primeste aceste adevaruri cu credinta simpla si cu toata inima. Din ceea ce cunoastem ne este destul sa recunoastem indurarea lui Dumnezeu. Rut n-a zis: „Nu ma socotesc vrednica, de aceea nu cred ca pot fi primita printre culegatorii de spice in mostenirea poporului lui Dumnezeu”. Nu, ci ea a contat pe harul, pe indurarea lui Dumnezeu, desi se socotea nevrednica. In acest fel, ea a slavit pe Dumnezeu, pentru ca a gandit la dragostea si la harul lui Dumnezeu inseamna a-l preamari.

Dar nu sunt multi credinciosi tineri multumiti cu locul mai de jos de culegator. Ei vor sa ia locul seceratorilor (invatatori si evanghelisti), „ale caror simturi s-au deprins, prin exercitiu, sa deosebeasca binele si raul” (Evrei 5.13,14). O astfel de cale nu duce nicidecum la cunoasterea Domnului Isus. El este smerit cu inima si El ne spune sa invatam de la El (Matei 11.29). El arata calea Lui celor blanzi.

Din istoria lui Rut vedem o a doua conditie a cresterii spirituale si anume ascultarea simpla, fara obiectii. Rut a vazut ca nu era nici o alta cale catre binecuvantare, decat sa culeaga spice si ea a facut exact acest lucru. Dar cat era acest lucru de umil, si desi era singurul lucru pe care il putea face, ea n-a vrut sa lucreze independent de aceea care avusese o binecuvantare spirituala asa de mare in viata ei. Un duh gata sa se supuna este un semn sigur ca Dumnezeu este la lucru. Cand ai dragoste, nu este greu sa te supui. Cand Dumnezeu vede intr-un credincios devotament fata de adevar, unit cu ascultarea, El ii da cresterea spirituala, El il pune intr-un contact personal cu Domnul.

„S-a intamplat” ca Rut a inceput sa stranga spice de pe campul care apartinea lui Boaz. Dumnezeu carmuie toate imprejurarile in providenta Sa. Dar El nu vrea ca noi sa ne lasam carmuiti numai prin providenta (Psalmul 32.8,9). El vrea sa ne calauzeasca cu ochiul Sau, ca sa umblam in mod intelept inaintea Lui.

Dar daca umblam in credinta, El va lucra in chip providential, potrivit cu credinta noastra. Si, deoarece abia am inceput sa mergem pe caile credintei, si inca nu-l cunoastem cum ar trebui pe El, Cuvantul Lui, calauzirea Duhului Lui, El va lucra providential, potrivit cu starea inimii noastre.

Rut a implinit conditiile despre care s-a spus mai inainte, de aceea Dumnezeu a indrumat-o in chip providential catre campul lui Boaz. Aici va gasi ea multumire si implinirea dorintelor ei spirituale. Dar era campul lui Boaz diferit de oricare alt camp din Betleem? Da! El reprezinta recunoasterea

drep-turilor si autoritatii Domnului Isus. In campurile Lui lucratorii sunt slujitorii Lui. Daca Dumnezeu insarcineaza pe unul sa faca o anumita lucrare, El trebuie s-o implineasca in supunere fata de acel Unul care i-a dat-o. Acel lucrator este in slujba Lui, si aceasta il deosebeste de toti ceilalti lucratori, care au acceptat insarcinari omenesti. El nu este ca ceilalti lucratori care se conduc dupa indrumari omenesti si care implineste insarcinari primite de la oameni care ii sunt superiori.

Un camp al lui Boaz este un camp unde Boaz are dreptul sa randuiasca orice lucru si unde oricine intreaba: „Doamne, ce vrei sa fac?” si „Doamne, cum vrei sa fac aceasta?” in acest camp vei gasi pe „slujitorul care era mai mare peste seceratori” (1 Corinteni 12.1-11, Galateni 5.17).

In Faptele Apostolilor 16.6-10 ni se da un ex-emplu practic cu privire la ce inseamna lucrarea Lui si lucratorii Lui. Da, Domnul Isus are dreptul sa conduca si va veni o zi cand totul va fi pus sub picioarele Lui, cand orice genunchi se va pleca si orice limba va marturisi ca Isus Hristos este Domn (Filipeni 2.9-11). Dar Dumnezeu vrea ca inca de pe acum sa-i fie recunoscute drepturile si autoritatea de catre aceia care L-au primit ca Domn si Stapan. „Pentru ca in toate sa aiba intaietatea”. Tocmai de aceea Dumnezeu i-a dat toata puterea si L-a pus „capetenie peste toate lucrurile, Bisericii”.

In adunare, Domnul Isus isi exerseaza autori-tatea Sa prin Duhul Sfant. Campul lui Boaz este locul unde credinciosii sunt stransi laolalta ca madulare ale trupului lui Hristos in dependenta de El, si unde este recunoscut dreptul Lui de a calauzi si a conduce asa cum vrea El.

Ce legatura minunata este intre El si cei ce lucreaza in campurile Lui! Oricine lucreaza in campul lui Boaz stie ce minunat este sa te afli acolo (versetul 4), caci acolo si niciunde in alta parte poate fi experimentata bunatatea Lui, intelepciunea Lui, ajutorul Lui, compasiunea Lui, mangaierea Lui. Cu cativa ani in urma ma intorceam cu un alt frate de departe, unde lucrasem pentru cateva saptamani. Eram incarcati cu multe probleme si eram extenuati si fizic si spiritual. „Sa nu intri in lucrul Domnului daca urmaresti o viata de confort!” a zis el. „N-am fi folosit noi timpul mai bine in alte conditii?” „Da, dar schimbarea slujbei ar insemna schimbarea Stapanului.” „Atunci sa ramanem cu orice pret la aceasta slujba...” Aceasta a fost con-cluzia. Persoana Celui ce cheama la lucru este infinit mai importanta decat greutatile slujbei.

Boaz a venit la campul lui, la tinerii si tinerele care lucrau acolo si le-a zis: „Domnul sa fie cu voi!” Nu ne aminteste aceasta de Ioan 20.19-23?

Cei care se identifica pe ei insisi cu poporul lui Dumnezeu care este adunat in Numele Lui (Matei 18.20) vor ajunge foarte curand sa cunoasca bucuria de a avea partasie cu Cel ce de drept este Stapanul campului si vor afla cat de mult este El interesat de toate lucrurile care il privesc.

„Cel pus peste seceratori” este o imagine a Duhului Sfant. Duhul Sfant a fost trimis din ceruri sa dovedeasca lumea vinovata in ceea ce priveste pacatul, dreptatea si judecata si sa ne calauzeasca in tot adevarul (Ioan 15.26; 16.7-14). El este cu adevarat reprezentantul Domnului in lume. El exerseaza in strangerile laolalta ale adunarii autoritatea asupra slujitorilor Domnului (Corinteni 12.4-11; Galateni 5.17; Faptele Apostolilor 16.6-10). Acest lucru il vedem inca din Geneza 24. Ce fapt minunat ne este aratat acolo! Este o convorbire a Treimii Divine. in Geneza 1.26 Dumnezeirea sta de vorba

despre creatia omului. in Evrei 10.5-10 convorbirea este despre rascumpararea omului. In Zaharia 6.13 este o discutie a Dumnezeirii despre binecuvantarile imparatiei de 1000 de ani. La Ioan 17 Fiul vorbeste cu Tatal despre noi. Dar aici, la Geneza 24.6 vedem, in imagine, ca atunci cand Biserica va fi mutata in casa Tatalui, Duhul Sfant ii va istorisi Domnului cum a chemat si cum a pregatit mireasa pentru intalnirea cu Mirele, cum a insotit-o prin pustie, in drumul catre Mire.

Aici, in Rut ne este redata o conversatie care se refera la o singura persoana, o tanara credincioasa. Iar Boaz n-a intrebat „Cine este acea tanara?” ci „Cui ii apartine acea tanara?” Domnul Isus cunoaste pe fiecare, chiar si pe cel mai neinsemnat credincios. Dar El vrea sa stie cui apartinem: lumii, noua insine sau Lui?

Intrebarea aici nu este daca suntem intorsi la Dumnezeu. Desigur, cei intorsi la Dumnezeu apar-tin Domnului Isus Hristos si sunt dati in stapanirea Lui (1 Corinteni 6.20). Aici insa intrebarea este, mai de graba: Este dovedit in viata noastra practica adevarul ca apartinem Domnului Isus? La Romani 8.9 se spune: „Daca n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.” Asta inseamna ca, potrivit Scrip-turii, numai cei care au primit Duhul Sfant pot fi numiti crestini. A fi crestin, vom vedea mai departe ca inseamna sa fii cu adevarat identificat cu Hristos, in moartea si invierea Sa.

Domnul Isus este puternic interesat in buna stare spirituala a fiecarui credincios. El vrea sa stie cui apartinem. Ne intrebam oare si noi vreodata despre aceasta? Cand lucrurile lumii domina inimile noastre, cui apartinem? Cand vrem sa ne traim viata pe cont propriu, sa ne alegem ce ne place, nu ne apartinem oare noua insine?

Daca intr-adevar apartinem Domnului Isus in viata noastra practica, atunci il intrebam pas cu pas ce trebuie sa facem si suntem cu totul consacrați Lui. Inima Lui doreste aceasta. Duhul Sfant care locuieste in noi doreste si El acelasi lucru, pentru ca El urmareste slavirea Domnului Isus (Ioan 16.14).

Este de remarcat raspunsul minunat al mai marelui peste seceratori. El nu spune cum a lucrat el cu Rut si cum a indrumat-o, ci vorbeste despre Rut, despre purtarea si faptele ei. Era inca „tanara moabita”; ea parasise Moabul, ca sa vina in Betleem. Ea se identificase cu Naomi, cea care daduse faliment in marturie. Nu era inca identificata cu Boaz, de aceea ramane inca moabita.

Cand cineva s-a intors cu adevarat la Dumnezeu, este sfintit, adica separat de lume, prin nasterea din nou (1 Petru 1.2; 2 Tesaloniceni 2.13), el nu mai este in carne (firea pacatoasa), dar nu este inca nici in Duhul si spiritual (1 Corinteni 2.15). El poate fi carnal (Romani 7.14; 1 Corinteni 3.3). El poate fi pecetluit cu Duhul Sfant, dar firea mai are atractiile ei pentru el (de exemplu intelepciunea omeneasca, unele indemanari etc). Toate acestea sugereaza minte si vointa carnala.

Israelitii fusesera la adapostul sangelui mielului si trecusera Marea Rosie, care simbolizeaza moar-tea si invierea lui Hristos PENTRU NOI. In chip figurativ, deci, ei au impartasit toate rezultatele minunate ale lucrării Domnului Isus Hristos. Dum-nezeu ii recunoscuse ca pe poporul Sau la Horeb. Dar inaintea lui Dumnezeu ei erau inca acoperiti cu rusinea Egiptului (Iosua 5.9). Aceasta rusine a fost data la o parte atunci cand ei, cu buna stiinta au intrat in raul Iordanului cu chivotul si au trecut de partea cealalta. Cu alte cuvinte, rusinea a fost data la o parte cand si-au insusit pentru ei, in mod

constient moartea si invierea lui Hristos, in asa fel incat sa poata spune: „Am fost rastignit si am inviat CU Hristos" si cand au fost circumcisi (aceasta inseamna ca au aplicat practic moartea lui Hristos la vietile lor (2 Corinteni 4.10-12). Acesta este locul unde vrea Duhul Sfant sa conduca pe orice credin cios. Este pozitia pe care o gasim descrisa in Efeseni: inviat impreuna cu Hristos si asezat impreuna cu El in locurile ceresti (Efeseni 2.6). Aceasta sugereaza identificarea cu El, Omul slavit in ceruri (Efeseni 1.23).

Rut va fi adusa la acest punct, dar pana cand ea nu-i va ceda complet lui Boaz ca sa fie unita cu el, ea va purta inca din trasaturile stramosilor ei. Ea era inca o femeie tanara, moabita.

Este adevarat, ea nu era inca perfecta (matura). Oricum, s-a dat o frumoasa marturie despre ea. Se intorsese din tara Moabului cu Naomi.

Din nou este folosit termenul „s-a intors" ca si in Rut 1.22. Este ca si cand s-ar intelege ca Rut n-a aparținut vreodata Moabului, desi era o moabita. Nu mai avea duhul mandru, de independenta al moabitilor (Isaia 16.16). Acum ea isi dadea seama ca tot ce putea realiza era doar prin har, si cerea in mod respectuos sa poata culege spice. Duhul Sfant a socotit foarte de pret aceasta smerire, de aceea faptul este mentionat pentru a doua oara. Dar Rut a cerut nu numai sa culeaga spice printre snopi, ci si sa mearga si pe urma seceratorilor. Sa culegi spice este primul lucru, dar apoi urmeaza punerea lor laolalta in snopi. Rut era ca un suflet mereu doritor dupa bine, care doreste sa vada cum se leaga intre ele, ca intr-un tot, lucrurile bune care vin de la Domnul. Ea dorea sa fie cuprinsa in gandurile de binecuvantare ale Domnului. Ea putea gasi binecuvantarile unde erau snopii, pe urmele seceratorilor. Si pentru noi se cade sa dorim sa fim acolo unde sunt cei ce au mai multa experienta, cei care au o inaintare mai buna in intelegerea gandurilor Domnului Isus si ale lui Dumnezeu, cei care ca slujitori ai adevaratului Boaz secera graul.

Duhul Sfant stie daca un tanar credincios doreste Cuvantul lui Dumnezeu si daca merge in acele locuri unde aceasta dorinta poate fi implinita. Acesta este un semn de sanatate. Foamea si sanatatea merg impreuna. Cand un credincios, mai ales unul tanar, nu este flamand dupa Cuvantul lui Dumnezeu, aceasta inseamna o mare slabiciune spirituala.

Rut avea aceasta foame. De fapt, foamea era atat de puternica in ea incat, dis-de-dimineata, am putea spune de la intoarcerea ei la Dumnezeu, ea a fost plina de dorinta de a culege si de a aduna. Ea era harnica in implinirea acestei lucrari.

Duhul Sfant dezvaluie inaintea Domnului daca viata noastra este sau nu legata de lucrurile Sale, caci aceasta este adevarata masura a interesului si ravnei noastre pentru Domnul. Asa ne invata in multe locuri Scripturile: Ne amintim fara incetare de lucrarea credintei voastre, de munca dragostei voastre si de taria nadejdii voastre in Domnul Isus Hristos (1 Tesaloniceni 1.3).

In cele din urma, Boaz a inceput sa vorbeasca cu Rut (versetul 8). Rut n-a facut altceva decat ca s-a lasat impinsa de nevoie, ca sa culeaga spice, pe cand providenta lui Dumnezeu a condus-o in campurile lui Boaz, iar bunavointa lui Boaz fata de ea a fost o sursa de binecuvantare bogata. Boaz i-a incurajat pe cei ce erau deja in camp. Ei erau saraci, dar Boaz era bogat si el voia ca cei ce-i apartineau sa aiba incredere in el, caci voia sa le dea potrivit bogatiilor sale de dragoste si de putere.

Boaz i-a vorbit lui Rut atat de prieteneste, incat ea a simtit de la inceput ca a capatat favoarea lui. Ce lectie minunata pentru noi! Facem si noi la fel cu tinerii credinciosi din mijlocul nostru? Suntem preocupati de binele lor spiritual? Li incurajam ca sa poata creste in omul dinlauntru? Desigur, sa incurajezi pe altii nu este numai treaba batranilor. „Neliniestea din inima omului il doboara, dar un cuvânt bun il inveseleste" (Proverbe 12.25). Lumea este plina de impovarati si, de ce sa nu recunostem, printre ei sunt si multi credinciosi. Si este atata saracie de cuvinte de mangaiere, ca parca fiecare vorba buna pronuntata de cineva l-ar costa cel putin 10 dolari! V-ati gandit cu privire la roadele care au fost aduse de semnele si minunile Domnului Isus? Domnul Isus a facut multe semne si minuni, dar nu ni se spune ca datorita lor s-ar fi intors multi la Dumnezeu. Iata ce citim la Ioan 2.23: „Multi au crezut in Numele Lui vazand semnele pe care le facea." in versetul urmator se spune insa: „Dar Isus insusi nu Se incredea in ei, pentru ca ii cunostea pe toti." Semnele si minunile pot lucra foarte puternic ca sa influenteze simtirile si uneori chiar si gandirea, dar numai rareori ele ating constiinta. Dimpotriva, milioane si milioane de oameni au fost adusi la Dumnezeu si mangaiati prin cuvintele Domnului. Si El vrea sa-L urmam si noi in aceasta lucrare. La Isaia 50.4 se spune: „Stapanul, Domnul mi-a dat o limba de ucenic ca sa stiu sa inviorez prin cuvânt pe cel obosit. El imi trezeste in fiecare dimineata, El imi trezeste urechea ca sa ascult ca un ucenic."

Ma tem ca multi dintre noi doresc o limba iscusita ca sa aratam cat de multe stim si ce inteligenti suntem. Dumnezeu nu da o limba iscusita pentru asemenea scopuri. De aceea fiii Lui care canta despre Domnul Isus: „Tu esti cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele Tale, de aceea Dumnezeu Tau Te-a binecuvantat pe vecie" (Psalmul 45.2). V-a izbit vreodata textul de la Coloseni 3.17. „Si orice faceti, cu cuvântul sau cu fapta"... ? Adesea nu consideram cuvintele noastre ca lucrari. Dar Cuvântul lui Dumnezeu le considera uneori. Ce mult putem lucra cu vorba! Putem face fie bine, fie rau. Ca sa invatam ca facem bine prin vorbirea noastra trebuie sa fim in stransa partasie cu Domnul Isus. El spune: „invatati de la Mine" asa cum am invatat si Eu de la Tatal cand am fost pe pamant.

„Sa nu te duci sa culegi in alt camp". Domnul Isus nu vrea sa mergem sa lucram in campuri unde autoritatea Lui nu este deplin recunoscuta si unde Duhul Sfant nu are libertatea deplina sa calauzeasca orice lucru. Domnul Isus este cel „foarte bogat". El este stapan peste campuri intinse, este atata abundenta la El, incat El este deplin in stare sa implineasca toate nevoile noastre.

Dar in campul LUI, EL randuieste orice lucru si nu lasa nici un loc pentru vointa omului. Aici este principiul: „Duhul este cel ce da viata, carnea nu foloseste la nimic." Unui credincios carnal nu-i place asa ceva. „De atunci, multi dintre ucenicii Lui s-au dus inapoi si nu mai umblau cu El." (Ioan 6.60-69). Domnul Isus i-a intrebat atunci pe cei doisprezece: „Voi nu vreti sa va duceti?" Este de tinut seama ca cei care au plecat de la Domnul Isus erau ucenici. Mai inainte fusesera ucenici, dar ei n-au mai vrut sa umble cu El. Sa nu ai nimic de spus, ci pur si simplu sa asculti, este prea de tot pentru firea pacatoasa. Ce mult trebuie sa se fi bucurat inima Domnului nostru, cand Petru a raspuns: „Doamne, la cine sa ne ducem? Tu ai cuvintele vietii vesnice!" Domnul era de ajuns pentru inimile alor Sai. Ei intelesesera ca viata adevarata putea fi aflata numai in partasia cu El. Ei doreau o viata calauzita numai de intelepciunea, dragostea si puterea Lui. „Nici o sluga nu poate sluji la doi stapani... Nu puteti sluji si lui Dumnezeu si lui Mamona" (Luca 16.13). Nu putem sa slujim si Domnului Isus si lumii sau noua insine. Totusi, uneori incercam sa facem asa si din cauza aceasta sunt atatea inimi reci,

atata amaraciune intre noi. Prima data cand israelitii au plans dupa iesirea din Egipt a fost datorita unor asocieri rele cu „adunatura de oameni care se aflau in mijlocii lor” (Numeri 11.4). in Neemia 13.23-24 se spune: „in zilele acelea am vazut si pe niste iudei care isi luasera sotii asdodiene, amonite si moabite. Jumatate din fiii lor vorbeau limba asdodiana si nu puteau sa vorbeasca limba evreiasca, ci limba cutarui sau cutarui popor.” Ce multi credinciosi simt in situatii asemanatoare! Pentru cinci minute, pare ca vorbesc limba vorbita numai pe campurile lui Boaz, dar urmatoarele cinci minute vorbesc o limba invatata pe alte campuri. Si repede vom vedea ca nici copiii lor nu mai vorbesc limba „tarii”. Putem in public sa luam pozitia de separare si sa fim in campul unde are autoritate Boaz, dar daca in acelasi timp mer-gem si in alte campuri unde nu este cautata numai voia Domnului si unde Duhul Sfant nu are deplina libertate, aratam prin aceasta ca nu avem incredere ca dragostea si puterea Domnului ne ofera tot ce ne este de trebuinta, ca nu suntem gata sa renuntam la ce vrem noi si sa intrebam numai: „Doamne, ce vrei sa fac?”

Dumnezeu vrea sfintirea si despartirea noastra. „Este un popor care locuieste deoparte” (Numeri 23.9). „Fiti sfinti (separati)'caci Eu sunt sfant” (1 Petru 1.14-17). El doreste adevarul in inima, in omul dinlauntru. Daca am luat in chip public locul separarii, hai sa-1 si practicam, in asa fel incat Dumnezeu sa poata spune si despre noi: „Ei sunt aceia care urmeaza pe Miel oriunde merge El” (Apocalipsa 14.4).

Poate doriti sa spuneti ca n-ati vazut prea multa putere demonstrata de cei care se strang laolalta intr-o astfel de separare. Dintr-un punct de vedere, aveti dreptate: puterea nu apartine omului, ci lui Dumnezeu. Si cum sa asteptam sa arate in afara putere, cand Domnul insusi spune despre ei: „Ai putina putere” (Apocalipsa 3.8).

Ce este cu adevarat puterea lui Dumnezeu? Cititi 1 imparati 19. Ilie nu era multumit cu manifestarile puterii lui Dumnezeu. „Si Domnul i-a zis: lesi si stai pe munte inaintea Domnului. Si iata, trecea Domnul si inaintea Domnului a trecut un vant tare si puternic, care despica muntii si sfarama stancile: Domnul nu era in vantul acela. Si dupa vant, un cutremur de pamant: Domnul nu era in cutremurul de pamant. Si dupa cutremurul de pamant, un foc: Domnul nu era in focul acela. Si dupa foc, un susur bland si subtire. Cand l-a auzit, Ilie si-a acoperit fata cu mantaua, a iesit si a stat la gura pesterii. Si, iata, un glas i-a vorbit zicand: Ce faci, Ilie?”

Omul firesc sau credinciosul carnal ar putea sa spuna: Ce mare energie este desfasurata in vant, in cutremurul de pamant, in foc! Aici este puterea Celui in stare sa desfasoare aceste imense forte.

Dar, desi Dumnezeu le folseste, El nu era in ele. Despre susurul bland si subtire, omul firesc va fi spus: Ce slab! Dar iata, acest susur slab l-a facut pe Ilie sa-si acopere fata cu o manta si sa iasa la gura pesterii. Asa a invatat Ilie sa se supuna sa se lase invatat de Domnul pentru viitor. „Nu prin tarie, nici prin putere ci prin Duhul, zice Domnul ostirilor” (Zaharia 4.6).

„Sa nu te departezi de aici, ci sa ramai aici cu slujnicele mele.” La prima vedere, aceasta ar fi o repetare a celor spuse mai inainte: Nu te duce in alt camp! Nu este inasa asa. Ce se spune aici este ca pe campul lui Boaz trebuie sa cautam asocierea si partasia. Vai! nu toti cei care se afla pe camp au aceeasi conditie spirituala.

Rebeca, simbol al Bisericii, era fecioara, nu avusese relatii cu vreun barbat. Asa se spune, cu toata claritatea in Geneza 24.16; de fapt aceasta era o cerinta pentru casatoria ei cu Isaac. Marele preot se putea casatori numai cu o fecioara (Levitic 21.13-14). Pe de alta parte, la 2 Corinteni 11.2 apostolul scrie: „Pentru ca v-am logodit cu un barbat, ca sa va infatisez inaintea lui Hristos ca pe o fecioara curata.” Iar la Apocalipsa 14 citim despre cei 144000: „ei nu s-au intinat cu femei, caci sunt virgini.” Ce inseamna deci adulterul in limbajul simbolic al Scripturii? Ezechiel 16.26-29 arata limpede ca inseamna a da la o parte separarea si a avea partasie cu alte lucruri sau cu lumea, in afara lui Hristos.

Putem sa ne aflam intr-o pozitie in care sa nu fim separati numai pentru Hristos si sa avem partasie cu lumea, fie in caracterul ei in mod deschis lipsit de evlavie, fie sub o masca asa zis „crestina”. Acesta nu este camp al lui Boaz. In campul lui Boaz totul este supus autoritatii Domnului, caci Boaz este o imagine a Domnului Isus. Dar din punct de vedere practic, printre cei ce simt in campul lui Boaz sunt multi care nu si-au pastrat virginitatea. Ei nu sunt numai pentru Domnul, caci au partasie si cu lumea. „Caci de multe ori v-am spus si va spun si acum plangand, sunt multi care se poarta ca vrajmasi ai crucii lui Hristos... crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este rastignita fata de mine si eu fata de lume.” (Filipeni 3.18 si Galateni 6.14).

Dumnezeu doreste sa cautam asocieri duhovnicesti. „Fugi de poftetele tineretii si urmareste dreptatea, credinta, dragostea, pacea, impreuna cu cei ce cauta pe Domnul dintr-o inima curata” (2 Timotei 2.22). Aceste cuvinte sunt spuse celor ce traiesc in separare fata de cei din afara, pentru ca este posibil sa avem in afara o pozitie de separare si totusi inlauntrul nostru sa fim necurati, neurmarind dreptatea, credinta, dragostea si pacea. Nu putem creste in har, cata vreme avem relatii stranse cu credinciosi carnali, lumesti sau ignoranti. Daca vrem sa crestem duhovniceste, trebuie sa urmarim prietenia celor care in viata lor practica realizeaza ceea ce invata Cuvantul lui Dumnezeu si care au o inima neimpartita pentru Domnul Isus. Atunci, Domnul poate sa binecuvinteze.

„Uita-te unde vor seceri pe camp si du-te dupa ele.” In campul lui Boaz este un seceris si un treierat continuu. Totusi, ochii nostri sa fie atintiti numai pe camp, ca nu cumva sa rataceasca, daca vrem sa crestem in har, nu sa dam inapoi. Trebuie sa mergem pe urma seceratorilor, ca sa fim partasi la toate, sa nu fim nehraniti sau sa ne alegem cu metehne. „Sa nu aduci Domnului ceva care are un defect, caci nu ti-ar fi primit.” (De citit Levitic 21.17-23; 2 Petru 1.9; Filipeni 3.3.) Domnul Isus nu vrea infirmi spirituali sau „crestini” deformati. El ne vrea desavarsiti. (in Noul Testament, cuvantul „desavarsit” inseamna in general intreg sau matur.) Cu alte cuvinte, trebuie sa crestem pana ce conditia noastra practica se potriveste cu pozitia noastra asa cum ne este prezentata indeosebi in epistola catre Efeseni. De aceea trebuie sa ne insusim practic adevarurile si din alte epistole, ca de pilda Romani, Corinteni etc.

„Am poruncit slugilor sa nu se atinga de tine”. Cuvantul sluga din acest text s-ar fi putut traduce si cu cuvantul „tanar”. Slujitori ai lui Dumnezeu, plini de vigoare sunt cei care au biruit pe Cel Rau, cei in care ramane Cuvantul lui Dumnezeu (1 Ioan 2.14). Ei insa sunt in pericolul sa uite ca au fost si ei odata prunci in Hristos si sa nu inteleaga, sa nu tolereze pe prunci. Avem asemenea exemple in Matei 15.23, Luca 9.55 si Luca 18.15. Cum ne putem astepta ca cei de curand intorsi la Dumnezeu

sau cei care vin din medii unde n-au fost invatati in Cuvantul lui Dumnezeu, sa aiba o vedere clara a lucrurilor? Sa aratam rabdare fata de ei, sa-i instruim ca, crescand, sa devina tineri sau, poate, chiar parinti in Hristos. Adesea dam gres in aceasta privinta. Dar ce frumos ca Boaz s-a ingrijit s-o incurajeze pe Rut, asa ca sa fie fara frica.

„Si cand iti va fi sete, du-te la vase si sa bei din ce vor scoate tinerii.” Culesul spicelor, asa cum am vazut, reprezinta vestirea Cuvantului prin viu grai sau exercitarea darurilor spirituale. Dar, cand lucrarea a fost implinita potrivit cu gandul lui Dumnezeu, ea aduce racorire, inviorare. Adeva ratul nostru Boaz si slujitorii lui au pregatit vase pline cu bautura racoritoare a bucuriei de Hristos, ca sa putem veni la ele ca insetati si sa ne invioram sufletele.

Mai intai, aceste vase sunt Cuvantul lui Dumnezeu, dat prin Duhul Sfant si care ne comunica lucrurile duhovnicesti prin mijloace duhovnicesti (1 Corinteni 2.9-13). Dar, putem spune ca am mai primit mari resurse de inviorare in meditatiile (cugetarile) tinerilor, ale celor care au fost tari si Cuvantul lui Dumnezeu a ramas in ei si au biruit pe Cel Rau (1 Ioan 2.14). intelegem noi oare ce mari comori ne-a pus Dumnezeu in mana? Si totusi, ce putin folosim noi aceste comori! Asta poate insemna ca nu este interes pentru minunatele adevaruri ale lui Dumnezeu si pentru ce ne-a daruit El in Domnul Isus. Totusi, darurile Lui ne stau inca la dispozitie.

„Atunci ea s-a aruncat cu fata la pamant si a zis: Cum am capatat eu trecere inaintea ochilor tai, ca sa te ingrijesti de mine, o straina!” Ce putin este sufletul pregatit sa ia in stapanire indurarile nebanuite ale lui Dumnezeu! Si ce mici sunt indurarile trecute, in comparatie cu cele viitoare! Este insa frumos sa vedem cat de scumpa ii apare lui Rut bunatatea lui Boaz, fata de ea, cea nevrednica. Acelasi simtamant l-a avut si Mefiboset, cand a stat inaintea lui David, stranepotul lui Boaz. „Cine este slujitorul tau, ca sa te uiti la un caine mort, ca mine?” (2 Samuel 9.8). Totdeauna cand un suflet ajunge in prezenta Domnului, efectul care rezulta este smerenia. Dumnezeu spunea despre Iov: „Nu este nimeni ca el; este un om integru si drept, care se teme de Dumnezeu si se abate de la rau” (Iov 1.8). Dar ce spune Iov? „Urechea mea a auzit vorbindu-se despre tine; dar acum ochiul meu Te-a vazut, de aceea mi-e scarba de mine si ma pocaiesc in tarana si in cenusa” (Iov 42.5-6). intr-adevar, cum am putea sa gandim ceva bun despre noi insine, cand ne aflam inaintea unei Persoane atat de vrednica de adorare? Daca gandim ca suntem ceva, daca este mandrie in inimile noastre, s-o stim bine, este pentru ca in acel moment nu-l vedem pe Domnul. Privirea la Domnul si mandria in inima nu pot merge impreuna. Ceea ce ne smereste este numai harul Sau. Cand ne vedem pe noi insine in prezenta Lui, intrebam si noi ca si Rut: Cum am gasit eu atata har la Tine?

Prin aceast har nemarginit pot si eu sa spun despre Domnul Isus: Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit si S-a dat pe Sine pentru mine (Galateni 2.20). Cat timp imi atintesc privirile catre mine, nu pot intelege asta. Nu pot gasi in mine nimic care sa fi putut chema iubirea Lui. Dimpotriva, vad in mine lucruri care pe drept ar fi fost sa atraga mania si lepadarea Lui fata de mine! Numai privind la El si invatand sa-l cunosc mai bine pe El pot sa-l inteleg mereu mai mult iubirea Lui. Abia atunci inteleg de ce Aceasta Persoana minunata m-a iubit atat de mult incat a binevoit sa mearga la cruce pentru mine si sa poarte in locul meu judecata Dum-nezeului Celui Sfant, care uraste cu desavarsire pacatul.

Totul cu privire la El este nemarginit si perfect. El nu numai ca lucreaza in dragoste, El ESTE dragoste. Ce mare este El, cand il contemplez, si cat de mic devin eu, in comparatie cu El! Harul Lui, indurarea Lui, iata ce ma smereste, ma face mic in ochii mei.

„Si Boaz a raspuns: „Mi s-a spus ce ai facut pentru soacra ta, de la moartea sotului tau si cum ai parasit pe tatal tau si pe mama ta si tara in care te-ai nascut, ca sa mergi la un popor pe care nu-l cunostea mai dinainte". Iata marturia lui Boaz despre Rut. Cand nu ne vestim si nu ne pretuim pe noi insine, ci spunem numai despre harul prin care am primit absolut toate lucrurile, atunci Domnul insusi va da marturie pentru noi. Niciodata nu ne cheama Domnul sa marturisim despre ceea ce facem sau am facut, nici sa ne aparam pe noi insine. Noi suntem chemati sa marturisim despre El si lucrarea Lui si de a lupta pentru El. Daca facem asta, El va marturisi pentru noi si ne va apara cauza. Si El poate sa faca acest lucru pentru noi mai bine decat am putea noi sa-l facem. Totodata, El ne va spune personal ce gandeste despre noi. Ce incurajare a gasit Rut in aceasta! Niciodata nu si-ar fi inchipuit ea ca istorisirea despre o fata saraca si straina o sa ajunga pana la urechile unui om asa de puternic si de bogat. Si fara indoiala ca ea nici nu-si putea da seama ce pretios era acest lucru.

Rut probabil ca nu considerase vreodata ca a facut un sacrificiu sa paraseasca Moabul, ca sa mearga cu Naomi in Betleem. Nici un copil al lui Dumnezeu nu considera ca a fost un sacrificiu pentru el ca a venit la Domnul Isus cu pacatele si vinovatia sa si ca L-a primit pe El ca Stapan si Mantuitor. Copilul lui Dumnezeu este constient de un singur lucru: a fost condus la Hristos numai prin harul Lui nemarginit. Dar Dumnezeu, in harul Sau ne confera noua ca o fapta buna, faptul acceptarii Domnului Isus, in aceasta vreme cand El este respins de lume. Dumnezeu ne da o mare rasplatare, desigur, ne va da una si mai mare. Avem de pe acum si in vesnicie vom avea cu atat mai mult o pozitie mai inalta decat a celor care au crezut inainte de cruce sau a celor care vor crede dupa rapirea bisericii.

Si ce incurajator sa stim ca El stie toate despre noi si despre lucrarea noastra! Poate sunt lucruri care, omeneste trec nebagate in seama, poate tot-deauna suntem in umbra altcuiva. Dar El vede toate si nu uita nimic. Surasul aprobarii Sale este mai de pret decat multe laude din partea oamenilor, oricine ar fi ei. Ce scump este momentul cand intelegem ca Domnul cunoaste totul despre noi! Cu cat crestem mai mult in intelegerea acestui adevar, el ne devine si mai pretios.

Cat de perfect cunoaste si cantaresta Domnul toate despre noi!

Boaz stia ca Rut facuse atat de mult pentru soacra ei, dupa ce sotul lui Rut murise si relatia ei naturala cu soacra ei incetase. El stia ca mergand Rut cu Naomi, ea parasise pe tatal ei, pe protectorul ei, singurul de care, in chip firesc mai era inrudita. Ea lasase, pe de alta parte pe mama ei, centrul afectiunilor si inclinatiilor ei naturale, ca sa mearga cu soacra ei. Si-a parasit tara in care s-a nascut, ca sa mearga la un popor pe care nu-l cunostea, numai pentru ca era poporul lui Naomi. Remarcile lui Boaz o apropie pe Rut de Avraam, tatal tuturor celor credinciosi (Geneza 12.1; Evrei 11.8). Da, Domnul stie toate cu privire la imprejurarile, greutatile si la pericolele la care suntem expusi. Si El ne intelege in chip desavarsit, pentru ca El a coborat in condescendenta harului Sau la imprejurarile noastre (Evrei 2.10,14,18.4.15). Atunci, de ce sa ne mai temem?

Daca inima este sincera si daca ochii sunt atintiti catre Domnul Isus, El este in stare sa faca din viata unui credincios sarac si slab o marturie pentru El insusi. De multe ori, ratacim dorind cu toata strasnica sa fim martori pentru Domnul. In realitate, cand ne ocupam cu noi insine, chiar cu intentii bune, nu suntem cu adevarat martori pentru Hristos. Sursa reala de tarie ca sa fim martori puternici pentru Domnul consta in a nu ne ocupa cu noi insine, ci a ne ocupa numai si numai cu Domnul Isus.

Rut nu urmarea cu toata strasnica sa fie un martor. Ea cauta in mod simplu sa-si faca datoria de fiecare zi. Dar facea asta din dragostea ei sincera, afectuoasa pentru Naomi. In gandirea ei, indatoririle ei nu erau separate de slava adevaratului Dumnezeu. Cand traим in ascultare simpla, izvorata din dragostea pentru Domnul Isus, aceasta inseamna adevarata marturie pentru El. Cand facem ceea ce ne spune El sa facem, atunci El este aratat lumii prin vietile noastre. Cand suntem devotati in totul voii Lui, lumea vede ca Persoana Lui umple inima noastra si primeste marturie cat este El de minunat pentru noi.

Rut a fost rasplatita mai mult pentru devotamentul ei decat pentru munca (lucrarea) ei. Daca ar fi cules numai spice ca si celelalte femei, ar fi primit roada culesului si nimic mai mult. Dar pentru ca devotamentul fata de o persoana a fost forta care a impins-o in toate actiunile ei, ea a primit mult mai mult, asa cum vom vedea mai departe. Oricum, ce mare rasplata va primi cel a carui lucrare este pornita din devotament fata de Domnul! Si asa cum vom vedea la Rut, devotamentul creste pana cand sfarseste in deplina pace si in onoare, cand, ca final devenim deplin identificati cu obiectul devotamentului nostru. „Domnul sa-ti rasplateasca ce ai facut si plata sa-ti fie deplina din partea Domnului, Dumnezeu lui Israel, sub ale carui aripi ai venit sa te odihnesti” (versetul 12). Boaz a binecuvantat-o pe Rut, iar mai tarziu a impartasit cu ea binecuvantarea. Boaz, care a pronuntat aceasta binecuvantare pentru Rut, a vrut s-o faca sa vada ca n-a fost zadarnic ca si-a cautat refugiul sub aripile Dumnezeului lui Israel. Prin aceste cuvinte, Boaz face din nou referire la Avraam (Geneza 15.1).

Ce simbol minunat foloseste Boaz ca sa ilustreze grija lui Dumnezeu fata de ai Sai! Dumnezeu insusi foloseste acest simbol (Exod 19.4; Deuteronom 32.11). Domnul Isus insusi a folosit aceasta expresie cand Si-a exprimat grija Lui pentru Ierusalim (Matei 23.37). Ce siguri se simt puisorii sub aripile clostii! Iar aripile vulturului nu sunt ele destul de puternice ca sa poarte puii in zbor? De ce deci sa ne ingrijoram cu privire la noi insine? Daca Rut s-ar fi preocupat de bunastarea ei personala, ea n-ar fi gasit lucrurile trebuitoare asa de usor si asa de repede.

„Si ea a raspuns: O! sa capat trecere inaintea ochilor tai, domnul meu! Caci tu m-ai mangaiat si cuvintele tale au ajuns la inima slujnicei tale. Si totusi, eu nu sunt nici ca una din slujnicele tale.” Vedem in aceste cuvinte marea incurajare pe care cuvintele lui Boaz au adus-o in inima lui Rut. Nu rasplata este scopul si obiectul adevaratei credinte, dar rasplata incurajeaza si intareste credinta. Credinta recunoaste ca tot ce am primit avem prin har si credinta vrea sa primeasca si mai mult har. Acesta este adevaratul caracter al credintei.

Firea pacatoasa, de alta parte, nu doreste har, din pricina ca este umilitor sa accepti harul. Daca firea pacatoasa realizeaza ca singurul ajutor este prin har, ea refuza ajutorul, socotind nepotrivit sa ai parte de un asemenea dar. De fapt, aceasta este mandrie. Firea pacatoasa, eul, este in centrul

tuturor acestor discutii. Ea masoara harul Domnului cu masuri omenesti.

Harul incurajeaza sufletul, il inspira sa se increada cu totul in Dumnezeu si apoi ii aduce deplina multumire. Credinta biruie lumea si aduce o incredere deplina in Dumnezeu. Credinta prieste orice cuvânt al lui Dumnezeu, il ia ca pe un cuvânt de har. Iar apoi, doreste si mai mult har. Prin aceasta este slavit Dumnezeu, caci El este Dumnezeuul oricarui har. Iar credinta arata astfel ca-l cunoaste pe Dumnezeu ca pe Marele Daruitor.

Harul lui Boaz s-a intalnit cu credinta lui Rut. Rut crede cuvintele lui Boaz, desi ea stia si marturisise ca totul este prin har. Ea stia ca gasise favoare la Boaz. Dar si noi stim ca suntem sub favoarea lui Dumnezeu. Suntem intr-o stare de har, din moment ce „credem in Cel ce a inviat dintre cei morti pe Isus, Domnul nostru, care a fost dat pentru greselile noastre si a inviat pentru indreptarea noastra” (Romani 4.24-25).

Rut era fericita cunoscand ce avea, dar nu era mandra. Ea a marturisit si a recunoscut autoritatea lui Boaz, si s-a declarat slujnica lui. Sa remarcam ca Boaz s-a adresat inimii ei. Asa face Dumnezeu totdeauna. El nu se adreseaza prea mult mintii, intelectului. El se adreseaza inimii si constiintei: inimii, ca sa puna in miscare afectiunile noastre, si constiintei, ca sa putem intelege in ce stare ne aflam. Este bine sa invatam acest lucru! intoarcerea la Dumnezeu numai cu mintea nu este de ajuns. Este important ca si constiinta sa vina in lumina lui Dumnezeu si afectiunile noastre sa fie puse in miscare.

Asa cum am spus, Rut a recunoscut autoritatea lui Boaz si s-a declarat slujnica lui. Rut cunoscuse pe fiicele lui Moab. Ea fusese dintre ele; dar in campul lui Boaz cunoscuse pe fiicele Betleemului si pretuia curatia vietii lor.

O sora mi-a spus: „Cand m-am intors la Dumnezeu si am mers pentru intaia data la adunarea de inchinare, am fost foarte miscata sa vad chipul sfant al surorilor; mi se parea ca eu n-am ce cauta intre ele.” Dar a ramas, pentru ca si-a dat seama ca acolo era prezent adevaratul Boaz. Cand o credincioasa doreste din toata inima sa fie devotata Domnului, purtarea ei si imbracamintea ei vor arata acest lucru. Ea se va gati cu decență si sfințita, cu modestie si discreție nu cu impletituri de par, cu aur sau pietre scumpe, nici cu haine foarte scumpe, ci cu fapte bune, asa cum se cuvine pentru femeile care spun ca sunt evlavioase (1 Timotei 2.9-10). Ea va purta parul lung si isi va acoperi capul (1 Corinteni 11).

Bunatatea si gingasia omului puternic si bogat din Betleem s-a aratat fata de biata femeie moabita, atat in vorbe cat si in fapte. El si-a indreptat toata atentia lui asupra ei si harul lui neasteptat i-a atins inima. Dar ea nu abuzeaza de bunatatea lui. Ea ramane sobra, atat in vorbele cat si in faptele ei. Harul lui o smereste, il face pe el mai mare in ochii ei. Ea se arunca la picioarele lui, recunoscandu-si micimea. Ea era o „straina”, nu se putea compara cu slujnicile lui. Cu admiratie crescanda, ea primeste cu smerenie tot ce facuse el pentru ea. Ea este sora de pret a multor femei din evanghelii.

„La vremea pranzului Boaz a zis catre ea: „Apropie-te de mananca paine si moaie-ti bucata in otet.” Ea a sezut langa seceratori. Si el i-a dat graunte prajite; ea a mancat si s-a saturat, si a strans ce a ramas.” Am mai vazut ca Rut a mers pe drumul smereniei si al devotamentului. Dar Boaz se gandea

la ea si vroia sa arate celorlalti ce implinea harul Sau pentru aceasta moabita. Acesta era scopul pentru care a invitat-o la masa lui. Ce mare favoare i se facea ei, o straina! Rut n-a refuzat.

Ea a facut totdeauna ce-i spunea el, si aceasta i-a adus binecuvantari multe. Ea n-a spus ca nu poate primi invitatia din pricina ca este prea saraca sau ca nu este bine imbracata. Si pentru noi, secretul binecuvantarii si cresterii in har consta in ascul taria de Domnul. El nu ne spune niciodata sa facem un lucru care nu-l este placut Lui pentru noi. Iar puterea de a fi ascultatori ne-o da tot El.

Rut era o culegatoare de spice harnica. Asa ne vrea Domnul, sa fim activi. El vrea ca noi sa ne facem timp sa stam la masa cu El, sa fim impreuna cu El. Cand au venit ucenicii la Domnul Isus sa-l spuna „atat ce facusera cat si ce invatasera pe oameni" (Marcu 6.30), Domnul Isus le-a spus: „Veniti singuri la o parte intr-un loc pustiu si odihniti-va putin!" Deseori suntem atat de ocupati cu ceea ce spunem si cu ceea ce facem, incat suntem inclinati sa credem ca puterea este in noi si sa fim multumiti de noi insine si nu de El si de atotputer nica Lui. Atunci, este nevoie si pentru noi sa fim singuri cu El pentru un timp, ca sa ne odihnim.

Cu cat stam mai mult la picioarele Lui ca sa-l ascultam cuvintele si sa avem partasie cu El, cu atat slujba noastra va fi mai binecuvantata, mergand in lucrare in taria care vine din partasia cu El. Rut n-ar fi adunat mai multe spice, daca ar fi lucrat in pauza de pranz. Dimpotriva, ea a adunat mai mult, incurajata de purtarea atenta a lui Boaz. Ea a fost multumita cu ceea ce i-a dat Boaz si a pus deoparte ceva si pentru Naomi.

In viata noastra de fiecare zi nu ne gandim deloc ca intreaga saptamana doar sa muncim, ca sa petrecem duminica in singuratate, mancand. Dar, multi crestini fac acest lucru cand este vorba de lucrurile spirituale. Ei gandesc ca este de ajuns sa stai la picioarele Domnului si sa iei hrana spirituala duminica. Iata de ce ei sunt slabi si lipsiti de putere. Viata cea noua, duhovniceasca pe care am primit-o la nasterea din nou trebuie sa fie hranita in fiecare zi cu hrana potrivita. Hristos este Painea Vietii (Ioan 6.27; Iosua 5.11). Rut isi adunase hrana culegand: aceasta este partea credinciosului. Putem primi mult citind cuvantul, ascultand lamuriri temeinice ale Cuvantului, stand de vorba asupra Cuvantului lui Dumnezeu, citind meditatie asupra lucrurilor din Cartea Sfanta. in fiecare zi trebuie sa ne luam partea noastra "de mana, sa luam ca hrana din graul patriei noastre ceresti si sa asimilam pentru noi hrana duhovniceasca. Dar Cuvantul ne spune ceva mai mult despre Rut. Ea a fost invitata sa stea la aceeasi masa cu Boaz, sa ia masa impreuna cu el. Aceasta insemneaza comuniune, partasie. Cel mai adesea Scriptura leaga de termenul „masa" ideea de partasie.

La masa, Rut a vazut cum purta Boaz grija de slujitorii si slujitoarele lui. Ce bogatie din cele mai bune alimente au primit ei din mainile acelui om puternic si bogat! Dar si pentru ea erau toate cate se aflau in camarile indestulate ale lui Boaz. Desi ea se simtea nevrednica, inima si mana lui Boaz erau deschise sa-i dea si ei tot asa ca si celor care lucrasera de mult timp in camp. Ea putea sa stea alaturi de seceratori, acei vrednici slujitori din campul lui Boaz, si sa se bucure impreuna cu ei de toata bunatatea lui Boaz. Era o masa oferita tuturor celor ce-si legasera soarta lor de Boaz, masa la care, locul de frunte il ocupa Boaz. Aceasta ne aminteste de jertfa de multumire din Levitic 3 si 7. in aceste capitole se arata ca intreaga familie a lui Dumnezeu (fiii lui Aaron) se strangea in jurul altarului, si oricine era curat din poporul lui Dumnezeu. Dar insusi Dumnezeu isi are partea Sa, care

este numita in Levitic 3.11 si 16 chiar „painea lui Dumnezeu.” De asemenea Aaron, imagine a Domnului Isus, isi avea portia sa (Levitic 7.31).

In Ioan 6.27-35 vedem ca Boazul nostru, Domnul Isus ne da mana, amintindu-ne de viata pe care a trait-o aici pe pamant. Mana este hrana de care avem nevoie zilnic in timpul calatoriei noastre prin pustie, prin lume. El a venit pe pamant ca om si a trecut prin orice fel de situatii prin care am putea trece si noi, cei credinciosi, cat suntem pe pamant. El a fost ispitit si incercat ca si noi, dar El a fost fara pacat. El a flamanzit, a fost insetat, a obosit (Ioan 4); a stat si El la mormantul unuia pe care il iubea si l-a plans (Ioan 11). A fost si El un parazit (Psal mul 102.7-8), a asteptat si El mangaiere (Psalmul 69). Da, El a trecut prin toate durerile prin care trecem si noi (Isaia 63.9; Evrei 2.10,14^18). Cand ne atintim privirile astfel catre El si il adoram, capatam putere. Aceasta este mana, hrana celor viteji, a ingerilor, a slujitorilor lui Dumnezeu tari in putere; numai prin El primesc putere pentru slujba robii lui Dumnezeu (Psalmul 78.23-25). Tot asa, hranindu-ne cu Domnul Hristos primim si noi putere sa slujim lui Dumnezeu si sa-l implinim voia, intr-o lume condusa de Satan si care L-a respins pe Domnul. Avem atata nevoie de Hristos, hrana noastra in aceasta lume, iar Dumnezeu ne acopera din belsug aceasta nevoie!

Dar lui Rut i s-a ingaduit sa-si inmoaie painea in otet. Alaturi de cuvantul de aici, gasim echivalentul in evreieste si greceste al cuvantului „otet” in Numeri 6.3; Proverbe 10.26; 25.20; Psalm 69.21; Matei 27.48 — si poate 34; Marcu 15.36; Luca 23.36; si Ioan 19.29-30. Toate textele mentionate din Noul Testament si din Psalmul 69 se refera la suferintele de pe cruce ale Domnului Isus, cand El a primit judecata in locul nostru, facandu-Se pacat pentru noi. Oare faptul ca lui Rut i s-a permis sa-si moaie painea in otet nu ne aminteste de timpul cand copiii lui Israel au trecut Iordanul si au fost circumcisi (Iosua 4 si 5)? Marea Rosie simbolizeaza moartea si invierea Domnului Isus PENTRU NOI: iata cum intram in pustie! Iordanul infatisaza identificarea noastra in moartea si invierea lui Hristos: iata cum luam in stapanire, in chip practic, tara fagaduintelor lui Dumnezeu! indata ce poporul a ajuns in tara, a trebuit sa fie circumcis. Cand am inteles identificarea noastra cu moartea si invierea Domnului Isus, in viata noastra practica trebuie sa se vada ca suntem morti cu Hristos si inviati cu El.

Cand am intrat in tara, circumcisi, primim o altfel de hrana: mana inceteaza; acum ne hranim cu „graul vechi al tarii”, cu azimi si boabe prajite. Boaz i-a dat si aceasta hrana lui Rut. Ea simbolizeaza pe Hristos ca fiind slavit in ceruri. El este hrana peste cei asezati in locurile ceresti. Si stim ca fiecare credincios este asezat in locurile ceresti, in Hristos (Efeseni 2.6). Si totusi, ce putini credinciosi realizeaza acest lucru in inimile lor! Sunt multi care se multumesc ca au ajuns la Pasti (Exod 12). Ei s-au recunoscut pacatosi si si-au aflat scaparea la ada-postul binecuvantat al sangelui mielului; datorita acestui fapt, ei nu mai vin la judecata. Ei vad in Dumnezeu un Judecator vrednic de temut si TRAG NADEJDE ca peste ei nu va mai veni judecata. Dar au mereu nesiguranta, caci se stiu slabi.

Altii, au trecut prin Marea Rosie: ei se stiu scapati de judecata si realizeaza ca Dumnezeu este infri cosator pentru vrajmasii Lui; pentru ei insa EL ESTE PRIETEN, caci Dumnezeu L-a dat pentru ei chiar pe Fiul Sau, pe Domnul Isus. Acest adevar este prezentat la Romani 8. Suntem in pustie, dar avem un Dumnezeu PENTRU NOI, ca in Exodul 15-18.

Simt putini care realizeaza intelesul profund al Epistolei catre Efeseni cu toata inima lor. In aceasta epistola ni se spune ca eram morti, dar am fost inviati impreuna cu Hristos si asezati in El, in locurile ceresti. Noi traim prin credinta deja in ceruri si luam in stapanire toate comorile cerului, care sunt ale noastre (Efeseni 1.3). Aceasta este adevarata pozitie crestina. Dumnezeu doreste sa ne faca sa intelegem cat de scumpa este aceasta pozitie. De aceea si Boaz i-a dat lui Rut masurile de orz despre care spune istorisirea. Este belsug de hrana pentru cei ce sunt asezati in locurile ceresti. Daca gustam din acea minunata hrana spirituala care este Hristos cel slavit in ceruri, nu putem decat sa continuam sa ne hranim cu El, cu alte cuvinte ne bucuram de stapanirea lucrurilor pe care ni le ofera pozitia noastra.

Este o parte care apartine tuturor credinciosilor, ca trup, si din care poate lua fiecare: aceasta parte este pregatita pentru toti si reprezinta tot ce este in legatura cu pozitia crestinului. Orice crestin se poate hrani cu mana, poate lua ca pentru el, personal, moartea si invierea lui Hristos. El poate sa manance din graul cel vechi al tarii. El are un loc la masa Domnului, poate lua Cina Domnului, daca nu simt in viata lui motive care il pot retine de la acest lucru.

Avem insa parte si de binecuvantari personale, individuale. Partasia noastra cu Domnul este personala si este legata de felul cum ne traim, practic, viata de fiecare zi. „Daca Ma iubeste cineva, va pazi cuvantul Meu. Tatal Meu il va iubi. Noi vom veni la el si vom face locuinta impreuna cu el” (Ioan 14.23). Iata binecuvantari care pot fi ale noastre, iata partasia de care ne putem bucura, alaturi de partasia generala a tuturor credinciosilor.

Biruatorului din Pergam, Domnul ii spune: „Celui ce va birui ii voi da sa manance din mana ascunsa si-i voi da o piatra alba si pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l stie nimeni, decat acela care il primeste” (Apocalipsa 2.17). Iata o favoare personala din partea Domnului. In Scriptura sunt asemenea exemple, cum sunt si exemple de corectari personale, care fac parte din caile folosite de Tatal pentru a ne educa. Nu suntem numai madulare intr-un trup unic, ci avem in acelasi timp o partasie personala cu Tatal si cu Fiul Sau. El doreste sa ne educe si sa ne calauzeasca pe fiecare, personal (vezi Faptele Apostolilor 23.11; 2 Corinteni 12.2-9; 2 Timotei 4.17).

Inimile noastre se leaga mai strans de Domnul nostru cand primim binecuvantarile vietii de fiecare zi din mana Lui. Nu sunt ele mai scumpe cand le luam astfel? Putem sti asta din experienta proprie.

Dumnezeu da din belsug, asa ca nu numai sa avem pentru noi insine, ci sa putem da si altora. Rut a mancat ea pe saturate, si a pastrat ceva sa dea mai tarziu si lui Naomi. Tot asa este si cu noi. Ceea ce primim in partasia noastra stransa si personala cu Domnul ne ajuta sa fim o binecuvantare si o incu-rajare pentru altii. „Si cand s-a sculat sa culeaga spice, Boaz a poruncit slujitorilor sai: „Lasati-o sa culeaga spice chiar si dintre snopi si n-o opriti; si chiar voi sa-i scoateti din snopi cateva spice; s-o lasati sa culeaga spice si sa n-o infruntati” (ver-setele 15 si 16).

Rut a ajuns sa inteleaga ca bunavointa lui Boaz era esentiala pentru ea, oricat de mare i-ar fi fost stradania. „Binecuvantarea Domnului imboga-teste”. In urma vestirii evangheliei prin Pavel si Barnaba, a crezut in Domnul Isus o mare multime (Faptele Apostolilor 14.1). Dar cu numai cinci ver-sete mai inainte se spune: „Si toti cei care erau randuiti pentru viata vesnica au crezut.” Cel ce

face sa creasca este Dumnezeu (1 Corinteni 3.5-8). Rut era harnica. Dupa pranz, ea si-a continuat munca pana seara. Totusi, n-ar fi avut absolut nimic fara bunavointa lui Boaz.

Este demna de retinut ascultarea lui Rut. Ea s-a supus dorintelor lui si in acelasi timp a lucrat cu toata harnicia: dorinta ei era sa stranga cat mai multe boabe de pe ogorul lui Boaz.

Cu cata gingasie, cu cata intelepciune, cu cat tact s-a purtat Boaz cu Rut! El n-a spus slujitorilor sai sa puna la dispozitia lui Rut o capata de snopi gata stransi: ar fi insemnat mai putin de lucru si pentru Rut si pentru slujitori. Dar Boaz stia ca lucrul in ogorul sau ii era de folos lui Rut. Tot asa si noi: avem, prin grija, prin binevointa lui Dumnezeu, Cuvantul Sau, care este la indemana noastra. Dar hranirea cu Scriptura presupune harnicie, studiu, peocupare permanenta. Cine se indeletniceste cu cunoasterea Scripturii, va fi binecuvantat din belsug prin intelegerea gandurilor lui Dumnezeu.

Tot asa si in lucrul Domnului: El ne umple mainile cu daruri ale Sale, dar ne cere sa lasam sa ne cada din mana stropi din ceea ce am primit, ca sa fie de folos si pentru altii. Iata un principiu pe care il invatam din istoria lui Boaz si Rut. „Noi care sun-tem tari sa purtam infirmitatile celor slabi si sa nu ne placem noua insine" (Romani 15.1). „Purtati-va sarcinile unii altora si veti implini astfel Legea lui Hristos" (Galateni 6.2). Vezi de asemenea 1 Tesaloniceni 5.14,15.

Daca fratii care prezinta Cuvantul la strangerile laolalta au pe inima pe cei de curand intorsi la Dumnezeu sau slabi, acest lucru se va vedea dupa felul cum fac lucrarea. Atunci ei urmeaza exemplul lui Boaz si dau din hrana care este la dispozitie pentru toti ceilalti, cateva boabe care pot hrani pe cei incepatori. Si fac asta fara sa se vada ca o persoana sau un anumit grup de persoane sunt vizate. Prezentarea Cuvantului trebuie facuta fara a se atrage atentia catre anumite persoane, caci Cel ce aduce Cuvantul in inima oamenilor este nu instrumentul folosit de Dumnezeu pentru transmitera mesajului Sau, ci Duhul Sfant.

„Ea a cules spice de pe camp pana seara si a batut ce culesese; era aproape o efa de orz" (2.17). Am inteles pana acum ca Rut era harnica, staruitoare. Ea dorea sa intre in stapanirea a tot ceea ce ii pusese la dispozitie harul divin. Acum, din nou iese la iveala harnicia ei: a cules spice pana seara. Suntem si noi tot atat de harnici?

Unii tineri se gandesc adesea ca cercetarea mai adanca a Bibliei este potrivita pentru credinciosii mai batrani. Este un gand cu totul gresit. Cel mai potrivit timp pentru cercetarea Bibliei este intre 15 si 35 ani. La tinerete, totul este proaspat si intere-sant si binecuvantarile primite prin cercetarea Cuvantului sporesc. Apoi, vietile tinerilor sunt in formare, iar gandurile Cuvantului lui Dumnezeu sunt de mare folos, pentru ca misca inimile si vietile. Pe langa toate acestea, memoria este la tinerete mai activa: retinem cu mai mare usurinta ceea ce citim. Multi frati batrani care iubesc Cuvantul lui Dumnezeu regreta ca nu l-au cercetat cu si mai multa staruinta in vremea tineretii. Dar Rut a si batut spicele pe care le-a cules. Cerealele nu pot creste fara paie. Dar paiele nu pot hrani pe oameni. Asa se intampla ca in mesajele cu privire la Cuvant, pentru a ajuta intelegerea, uneori este nevoie sa se recurga la ilustrari sau sa se repete anumite idei de mai multe ori, pentru a fi intelese sau fixate. Apoi, cei care prezinta Cuvantul au slabiciuni in felul lor personal de exprimare. Uneori vorbitorul cauta cu buna stiinta sa fie interesant sau popular, cauta sa fie original, sa spuna lucrurile altfel decat

le spun altii sau sa scoata „lucruri noi”. In aceste cazuri simt atatea paie, incat trebuie sa cauti boabele.

Este numai o singura cale sa poti da cat mai mult grau: „Daca vorbeste cineva, sa vorbeasca asa ca si cum ar fi cuvintele lui Dumnezeu; daca slujeste cineva, sa fie dupa puterea pe care i-o da Dumnezeu, pentru ca in toate lucrurile sa fie slavita Dumnezeu, prin Isus Hristos” (1 Petru 4.11). In original, pentru expresia „cuvintele lui Dumnezeu” este folosit termenul „oracolele lui Dumnezeu”. La greci, oracolul reprezenta un raspuns, o vorba ex-presa venita direct de la zei. Este cunoscut in istoria antica Oracolul de la Delphi. Acest termen il gasim folosit si la Faptele Apostolilor 7.38; Romani 3.2 si Evrei 5.12. Din textul din 1 Petru intelegem ca cine vorbeste trebuie sa exprime ganduri din partea lui Dumnezeu, cu grija ca exprimarea sa fie si ea potrivita cu voia lui Dumnezeu. Cuvintele din partea lui Dumnezeu trebuiesc exprimate la timpul, in locul, cu continutul si in felul voit de Dumnezeu. „Cel care aude cuvintele lui Dumnezeu, cel care vede viziunea Celui Atotputernic” (Numeri 24.4). Sa comparam acest text cu 1 Corinteni 2.13! Numai cand suntem calauziti de Duhul Sfânt putem vorbi astfel, dar niciodata cand lucram potrivit cu propria noastra voie.

De multe ori, cand ne intoarcem de la adunare, luam cu noi paietele in loc sa luam boabele: ne amintim de slabiciunile si de greselile vorbitorului sau de forma exterioara frumoasa a mesajului. Rut nu era interesata sa ia cu ea paietele. Ea a batut orzul, l-a separat, caci ea dorea orz; ea dorea adevarata hrana, pe care s-o aduca acasa.

In Levitic 11 se arata ca numai animalele care rumega erau curate. Digeram noi hrana pe care o primim din citirea Scripturii sau din meditatie la cele de sus, sau din vestirea Cuvantului in adunare? Mai mult, lepadam noi paietele ca sa purtam cu noi numai bob curat? Despre Isaac se spune ca „iesise pe camp sa mediteze” (Geneza 24.63).

Acum Rut stia pretul exact a ceea ce culesese. Potrivit cu Exodul 16.16,36 ea avea hrana indeajuns pentru zece zile sau ca dar de mancare pentru consacrarea a zece preoti. Ea se intorcea acasa acum, sa imparta belsugul ei cu Naomi. Cand stim cu adevarat ceea ce am primit si cand asimilam prin meditatie hrana spirituala, putem sa impartasim si noi cu altii bogatiile primite.

„A luat-o si a intrat in cetate si soacra ei a vazut ce culesese. Rut a scos si ramasitele luate dupa ce se saturase si i le-a dat” (versetul 18).

La Romani 14.7 se spune: „Caci nici unul dintre noi nu traieste pentru sine si nu moare pentru sine.” Rut a cules si a adunat: acum nu se rusineaza sa care ceea ce a cules. Pot si altii sa vada ce strange un culegator de spice din campul lui Boaz. Ea a dus in cetatea in care locuia belsugul de care avea parte, pentru ca si altii sa se bucure de acest belsug. Ea se poarta cu totul deosebit de cum voiau sa se poarte oamenii rai si de nimic din 1 Samuel 30.22. Ei fusesera cu David atunci cand omorase pe amaleciti, asa ca aveau in mainile lor prada. Dar ei nu voiau sa dea nici o parte celor ce n-au putut merge cu David, din pricina ca erau foarte obositi. David nu s-a impacat deloc cu aceasta atitudine! El a dat o parte egala tuturor. Si iata ca si Rut doreste sa imparta cu altii bunurile pe care le-a obtinut prin bunavointa lui Dumnezeu.

Oricum, ajunsa in cetate, ea aduce totul in casa lui Naomi. Acolo isi traia viata. Asa cum am vazut, Naomi simbolizeaza marturia; si Rut aduce tot ce a adunat la Naomi. Rut nu se gandeste la ea insasi, ci la marturie. Tot ceea ce Rut a primit ca energie spirituala si ca indrumare spirituala era pentru binele marturiei, al comunitatii (cetatii). Faptul ca la Naomi au fost aduse toate bunurile, spune despre faptul ca Rut se identifica cu „marturia” pe care o personifica Naomi.

Cuvantul lui Dumnezeu ne arata foarte clar ca asa doreste Dumnezeu si de la noi. Iata cateva texte in acest sens: Coloseni 2.19; Efeseni 4.11-16; 1 Corinteni 14.14-27. „Din El (Hristos), tot trupul bine alcatuit si strans legat, prin ceea ce da fiecare incheietura isi face cresterea potrivit cu lucrarea fiecărei parti in masura ei si se zideste in dragoste.”

Aceasta nu inseamna ca trebuie sa impartasim toate acestea in adunare, in chip public. Daca ar fi asa, toate surorile si multi barbati dintre frati, n-ar putea avea nici o contributie. Dar sa luam seama ca la Efeseni 4.16 este folosit cuvantul „fiecare”, de doua ori. In starile noastre de vorba, in vizitele reciproce, cu fiecare prilej, ne putem impartasi unii altora din ceea ce am primit si putem lua parte impreuna la cresterea in har. Aceasta va avea cu siguranta efect asupra inchinarii noastre in comun. Atmosfera strangerii laolalta va fi patrunsa de harul primit.

Chiar si experientele noastre personale cu Domnul, partasia noastra cu El, bunavointa pe care ne-a aratat-o noua, personal, poate hrani pe altii. Rut i-a dat lui Naomi ceea ce pusese deoparte, dupa ce se saturase, din grauntele prajite pe care le primise de la Boaz. N-am vrea sa intelega cineva ca trebuie sa vorbim totdeauna despre simtirile si emotiile noastre, despre experientele noastre sau despre presupuse experiente. Oricum insa, legatura personala cu Domnul si experientele trairii cu El influenteaza purtarea si slujirea noastra. Uneori, Domnul intrebuinteaza o experienta deosebita prin care trecem ca sa putem astfel sa-i incurajam pe altii. Pavel a trecut prin astfel de situatii, si ne referim iarasi la Faptele Apostolilor 23.11; 2 Corinteni 12. 2-9; 2 Timotei 4.17.

„Soacra ei a intrebat-o: „Unde ai cules astazi spice si unde ai muncit? Binecuvantat sa fie cel ce s-a ingrijit de tine!” Si Rut a spus soacrei ei la cine muncise si a zis: „Omul acela la care am muncit se numeste Boaz” (versetul 19).

Apostolul Pavel putea sa le scrie tesalonicenilor: Cuvantul lui Dumnezeu a rasunat de la voi, nu numai prin Macedonia si Ahaia, dar vestea despre credinta voastra fata de Dumnezeu s-a raspandit pretutindeni, asa ca nu avem nevoie sa mai spunem ceva. Caci ei insisi istorisesc ce primire ne-ati facut si cum v-ati intors la Dumnezeu de la idoli, ca sa slujiti Dumnezeului celui viu si adevarat si sa asteptati din cer pe Fiul Sau, pe care L-a inviat dintre cei morti, pe Isus, care ne scapa de mania viitoare” (1 Tesaloniceni 1.8-10). Lumea spunea despre ei ca s-au intors la Dumnezeu si consecintele acestui fapt. Asa s-a intamplat si cu Rut. Cand s-a intalnit cu Naomi, ea n-a spus nici un cuvânt înainte de a fi intrebata de Naomi. Roadele pe care le adusesese cu ea erau in ele insele o puternica marturie! Daca culegem spice in ogoarele lui Boaz si avem partasie cu El, cei din jur vor observa, negresit. Fata noastra, imbracamintea noastra, purtarea noastra, bogatiile duhovnicesti care ni se dau, spun despre faptul ca avem partasie cu Domnul Isus si ca ne-am gasit hrana si rostul in campurile Lui.

„De ce cantariti argint pentru ceva care nu este paine si de ce dati castigul muncii pentru ceva care nu satura? Ascultati-Ma cu atentie si veti manca ce este bun si sufletul vostru se va desfata din belsug" (Isaia 55.2). Desi Rut n-a pronuntat nici un cuvânt, Naomi a realizat ca cineva trebuie sa fi vazut-o si sa-i fi facut bine. Iar acel „cineva" trebuie sa fie o persoana minunata. De aceea, Naomi l-a bine cuvântat.

Dar cum a actionat Rut? Ea stia ce culesese si mai ales ea stia cu cine lucrase. Naomi a întrebat-o unde a lucrat, iar ea raspunde cu cine a lucrat. Pentru ea era mai importanta persoana si nu locul. Desigur, era important si locul: acolo l-a gasit pe EL si acolo era ogorul LUI.

Locul in care Domnul Isus este in mijlocul alor Sai (Matei 18.20) este scump inimii care cunoaste intr-adevar valoarea Lui. Si este scump nu pentru ca acolo gaseste mari binecuvântari, lucru care este foarte adevarat, ci pentru ca acolo putem fi cu El, chiar aici, pe pamant.

Se pare ca Rut nu stia ca Naomi îl cunostea pe Boaz si ca Naomi nu-i pomenise acest nume. Boaz nu avusese niciodata un nume mai presus de altii in inima si viata ei.

Pot cei din jurul nostru sa vada ca îl cunoastem pe Domnul Isus Hristos? Pot ei sa inteleaga CINE este El, vazand ce este El pentru noi?

Prin experienta din acea zi, Rut a ajuns sa-l cunoasca pe Boaz in chip personal. Ea stia acum ca Boaz inseamna: „in El este putere". Ce mangaiere, ce incurajare pentru o biata vaduva, saraca, slaba, care nu avea pe nimeni pe care sa se poata bizui. Ce minunat era ca aflase favoarea unui astfel de om ca Boaz si ca poate experimenta purtarea lui de grija si bunatatea Lui. Nu este nici o indoiala ca atunci cand a pronuntat numele lui catre Naomi, a facut-o cu mare bucurie. „Numele tau este o mireasma varsata", spune in chip profetic mireasa din Cantarea Cantarilor despre Domnul Isus (1.3). Iar fiii lui Core canta in Psalmul 45.2: „Tu esti cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale".

Cine poate sa exprime in cuvinte adancimea semnificatiei numelui Isus? Cine poate sa descrie ce se petrece intr-o inima care ajunge cu adevarat sa-l cunoasca pe El? Este, desigur, minunat sa-l cunosti ca Mantuitor. Dar cand ajungem sa cunoastem cine este El si ce este El pentru noi in toate imprejurarile vietii — in toate greutatile, suferintele, primejdiile, infrangerile sau bucuriile — atunci intelegem ca este infinit de minunat sa-l cunosti pe El. Mai mult, putem sa-l cunoastem in ceea ce este El in slavile Lui personale si in slava lucrarii Sale de la cruce, asa cum l-a revelat Tatal atat prin cuvintele Sale cat si prin mii de tipuri si de asemanari in Sfintele Scripturi.

Apostolul Ioan exprima cu uimire: „Si Cuvantul a devenit trup si a locuit printre noi, plin de har si de adevar, si noi am privit slava Lui, slava ca a unicului Fiu din partea Tatalui" (Ioan 1.14). Dum nezeu i-a facut parte lui Ioan si altora sa vada slava Domnului Isus, ca sa poata scrie despre ea si astfel s-o putem vedea si noi. Ai vazut-o? O vezi chiar azi?

Una din temele cartii Rut este aceea ca harul misca inima, trezind simtiri si emotii, iar acestea cer sa fie implinite. Daca asemenea simtiri si emotii sunt intr-o inima, credinta apeleaza la har ca sa le satisfaca. Si nu este nimic mai placut pentru har, decat sa raspunda cerintelor credintei. Iata ce

vedem in capitolele 3 si 4 ale cartii Rut. Aici vedem, foarte simplu, iubirea inimii lui Rut, produsa de harul lui Boaz.

„Si Naomi a zis nurorii sale: „Sa fie binecuvantat Domnul, care nu Si-a incetat bunatatea pentru cei vii, ca si pentru cei morti.” „Omul acesta este ruda cu noi — i-a mai spus Naomi — este unul dintre cei care are drept de rascumparare asupra noastra” (versetul 20).

Rut il intalnise pe Boaz, care o ajutase. Naomi vedea in aceasta mana lui Dumnezeu. In capitolul 1.20 ea spunea ca Cel Atotputernic a umplut-o de amaraciune. Acum ea intelege ca Domnul disciplineaza „ca sa faca apoi bine” (Deuteronom 8.16).

Boaz, cel care fusese atat de binevoitor cu Rut, le era ruda. Ba, mai mult, era unul dintre cei ce avea drept de rascumparare asupra lor. Cuvantul din limba ebraica tradus aici ca „rascumparare” inseamna de asemenea „rascumparator”, „a rascumpara” sau „razbunatorul sangelui”. Acest termen este folosit in capitolele 3 si 4 si in alte locuri. Dar, in mod deosebit, ceea ce spune Dumnezeu despre cel ce are dreptul de rascumparare („razbunatorul sangelui”) este scris la Levitic 25, Numeri 35 si Deuteronom 25.

Daca, din pricina saraciei, cineva si-a vandut mostenirea, ea trebuie rascumparata, asa cum israelitul care se vanduse pe sine ca rob trebuia sa fie rascumparat. Insa cel ce rascumpara trebuia sa aiba drept de rascumparare. Totodata, el era obligat sa razbune sangele unuia omorat de o mana ucigasa. Totodata, el trebuia sa se casatoreasca cu sotia unuia care a murit fara sa lase mostenitori, ca sa ridice mostenitori celui care a murit. Dumnezeu nu vroia ca numele celui care a murit sa se stearga, nici ca mostenirea lui sa cada pe mana strainilor (Deuteronom 25.5,6). De aceea, un frate, un unchi, un var sau alta ruda a unuia lovit de saracie sau a unui mort avea drept de rascumparare (Levitic 25.48, 49).

Rascumparatorul lui Israel este Domnul Isus. El va rascumpara mostenirea. Domnul Isus va salva pe Israel, va ridica o samanta noua si va nimici prin judecata pe ucigasii poporului Sau. Toate acestea sunt simbolizate in chip profetic in istoria lui Boaz si Rut, exceptie facand exercitarea judecatii.

Dar Domnul Isus este si Rascumparatorul nostru, in Evrei 2.14, 15 il vedem pe Domnul Isus ca razbunator al sangelui. „Astfel, deoarece copiii sunt partasi sangelui si carni, tot asa si El a luat parte la ele, pentru ca, prin moarte, sa nimiceasca pe cel ce are puterea mortii, adica pe Diavolul, si sa elibereze pe toti aceia care, prin frica mortii, erau supusi robiei toata viata lor.” in Evrei 10 si in 1 Petru 1.18-20 il vedem pe El ca Rascumparator platind pretul rascumpararii noastre. in Efeseni 1.14 si Coloseni 1.20 putem vedea rascumpararea mostenirii. Si nu intelegem din 1 Corinteni 15.45 si Romani 5.12 ca El, ca Frate ridica mostenitor ca sa ia in stapanire mostenirea ruinata de cel dintai Adam, cel mort in pacate si faradelegi?

In sfarsit, in Apocalipsa 2 si 3 il vedem pe Domnul Isus ca Rascumparator al Bisericii in declin. Ea si-a parasit dragostea dintai si a intrat in saracie. Si-a vandut mostenirea si locuieste acolo unde este scaunul de domnie al Satanei (2.13); ii merge numele ca traieste, dar e moarta (3.1). In aceasta situatie, vine Rascumparatorul, adevaratul Boaz. El are cheia Ivii David; El deschide si nimeni nu poate inchide, El inchide si nimeni nu poate deschide. in locul Sardesului mort, El a ridicat un nou

mostenitor. El i-a dat o usa deschisa catre mostenire si a legat Filadelfia de El personal si de Cuvant. El este razbunatorul sangelui in sinagoga Satanei. Cred ca acestea sunt prezentate ca imagini (tipuri) in istorisirea vietii lui Rut.

Naomi auzise cu multi ani in urma despre dreptul de rascumparare, dar nu daduse nici o importanta acestui lucru. Altfel, s-ar fi gandit, poate, si ar fi actionat potrivit cu acest drept, cu mult timp inainte. Ca urmare, ea a trecut prin incercari si disciplina, in starea ei de declin, si toate acestea au curatit-o. Acum insa, vazand cat de bun era Boaz, ea si-a amintit de el si de dreptul lui de rascumparator. Desigur, ea nu avea ganduri clare inca, dar putem invata, totusi, o lectie valoroasa de la ea: cand mergem de capul nostru si uitam de adevarul lui Dumnezeu, ne lipseste lumina. Dar cand ne intoarcem de pe caile proprii spre indrumarile lui Dumnezeu, lumina revine, incetul cu incetul. Naomi spunea ca Boaz era unul dintre cei care aveau drept de rascumparare: atata vedea ea atunci, nu realiza ca Boaz era singurul care putea ajuta in toate privintele si in toate imprejurarile.

„Si Rut moabita a spus: „El mi-a mai zis: Ramai cu slugile mele pana vor termina de secerat" (versetul 21). Slugile erau ale lui Boaz si seceratul era al lui. Totul ii apartinea, iar pentru Rut era important tot ce era al lui Boaz.

Sa observam ca Rut este chemata aici, inca, moabita. Nu ajunsese la cunostinta pozitiei care i se acorda prin har. Ea nu stia despre bogatia pe care o ofera Dumnezeu prin lucrarea de rascumparare. Asa se intampla cand nu cunoastem Cuvantul lui Dumnezeu. Asa cum pentru Rut toate binecuvantarile veneau prin Boaz, pentru crestini, toate binecuvantarile pe care Dumnezeu vrea sa le dea oamenilor sunt in Domnul Isus Hristos (Efeseni 1.3-11). Iar intelegerea noastra cu privire la valoarea acestor binecuvantari este direct proportionala cu cunoasterea slavei Celui care singur are aceste binecuvantari. La Rut, la inceput a fost o cunoastere vaga a ce insemna Boaz pentru ea, dar ea se afla pe drumul cresterii in cunoasterea lui Boaz.

„Si Naomi a zis catre nora ei, Rut: „Este bine, fiica mea, sa iesi cu slujnicele lui si sa nu te intalneasca cineva in alt ogor." Ea s-a tinut, dar, de slujnicele lui Boaz ca sa culeaga spice, pana la sfarsitul seceratului orzului si al seceratului graului. Si locuia cu soacra ei" (versetele 22 si 23). Rut nu facea deosebire intre slujitorii si slujitoarele lui Boaz. De altfel, ei aveau foarte multe lucruri in comun. Ei apartineau deopotriiva lui Boaz, lucrau in ogorul lui, la acelasi seceris; erau insa si deosebiri intre ei. Barbatii simbolizeaza puterea, ocrotirea, iar Boaz ii recomandase sa stea printre ei. Se vede ca lui Rut i-a fost mai la indemana sa asculte de soacra ei. Cand adunarea este in declin, vocea Lui nu mai are autoritate asupra multora. „Cine are urechi de auzit, sa auda ce zice bisericilor, Duhul!" (Apocalipsa 2.7,11,29; 3.6,13,22). Avem de invatat din aceasta o lectie insemnata: ascultarea de Domnul, inaintea oricarei alte ascultari!"

Rut a ascultat de Naomi in loc sa fi luat seama la ce-i spusese Boaz sa faca. De fapt, el i-ar fi spus: „Muta-te mai sus!" (Luca 14.10) Dar ea a ramas in vechiul ei loc, lucrand cu slujnicele si locuind cu Naomi. Bine insa ca a fost ascultatoare in celelalte privinte. Dumnezeu a ajutat-o sa creasca in felul ei de a intelege si de a trai.

La sfarsitul capitolului 1 am vazut ceremonialul primelor roade, inaugurat imediat dupa Pasti, prin culegerea orzului. Aceasta vorbeste de invierea Domnului Isus, caci dupa Pastele iudaic, simbol al mortii Domnului Isus, vine invierea Lui. Iar Naomi si Rut s-au intors la Betleem, chiar in acel timp. Asta arata ca intoarcerea la Dumnezeu este posibila numai in temeiul mortii si invierii Domnului Hristos.

Capitolul 2 se incheie cu terminarea secerarii graului. Dupa sapte saptamani de la aducerea celor dintai roade era Cincizecimea (Exod 34.22, Levitic 23.15-21, Deuteronom 16.9-12). Gandesc ca Cinci zecimea marca incheierea secerisului graului, caci la Cincizecime se aduceau nu spice, ci paini. Trebuia ca chiar si treieratul sa fi fost incheiat. Mai mult, fiecare barbat trebuia sa se duca la Ierusalim pentru sarbatoare. Asa ceva n-ar fi poruncit Domnul cand poporul era in toiul lucrului.

Capitolul 2 a aratat sapte saptamani intre Paste si Cincizecime, intre lucrarea Domnului Isus (moartea si invierea Lui) si revarsarea Duhului Sfânt descrisa la Faptele Apostolilor 2, cand a fost formata Biserica (1 Corinteni 12.13) si cand Biserica a fost unita cu Capul ei ceresc (Efeseni 1.20-23). Fiecare israelit trebuia sa socoteasca aceste sapte saptamani (Deuteronom 16.9). Si ucenicii le numarau. Asa citim in capitolele de la sfarsit din Evanghelie, ca si in primele capitole din Faptele Apostolilor. Ce mult au crescut ei in aceste sapte saptamani! Cititi Luca 24.26-27; Ioan 20.17-23; Faptele Apostolilor 1.2-4, 9-11; apoi, Domnul ii conduce la experienta din Faptele Apostolilor 2.

Exista progres in viata noastra spirituala. Pecetluiti cu Duhul Sfânt care este arvuna mostenirii noastre, noi ajungem, prin lucrarea Duhului Sfânt in inima noastra, sa ne bucuram de unirea cu Hristos in mod constient, ajungem sa realizam si sa ne insusim adevarurile spirituale. Crestinatatea a pierdut aceste scumpe adevaruri care devin ale noastre numai in masura in care Duhul Sfânt isi face lucrarea in noi.

In Filadelfia, Duhul Sfânt lucreaza si cauta sa aduca inapoi la Cincizecime ramasita credincioasa a Bisericii. In Rut 2.1-21 se vorbeste despre seceratul orzului. Aceasta simbolizeaza cunoasterea lui Hristos ca inviat, ca pe Omul slavit in ceruri; inseamna sa primim hrana direct de la El si sa invatam sa pretuim binecuvantarile ceresti. In versetul 23 este vorba despre strangerea graului. Asta spune despre credinciosi ca fiind ca Domnul Isus. Acesta este temeiul unitatii, in acesta consta cel mai inalt caracter al adunarii, acela de a fi una cu Domnul Isus, Omul slavit in ceruri. In capitolele urmatoare vom vedea Cincizecimea.

Rut 3

„Si soacra ei, Naomi i-a zis: „Fiica mea, sa nu-ti cauti oare un loc de odihna, ca sa fii fericita? Si acum, Boaz, cu ale carui slujnice ai fost, nu este el ruda cu noi? Iata, el are sa vantuze la noapte orzul in arie" (versetele 1 si 2).

In capitolele precedente, am vazut evenimentele care au avut loc in timpul secerisului. Ultimul verset din capitolul 2 vorbeste in schimb despre secerisul graului. Tot ce ramanea de facut era culegerea rodului viei, la sfarsitul anului. Aceasta nu aducea hrana, ci vin. Dar vinul simbolizeaza bucuria. Ce urmau sa

face Naomi și Rut? Este drept că Rut făcuse ceva provizii, dar ajungeau ele pentru un an?

Poate că mulți dintre noi am trecut în viață când a fost imposibil să participăm la strangerile laolaltă ale credincioșilor. Poate am fost forțați la aceasta de boală, de condiții neprevăzute sau speciale, de persecuții. În acele perioade am fost nevoiți să trăim din proviziile spirituale pe care le-am acumulat. Dar o asemenea situație nu poate dura nelimitat. Ea duce la malnutriție, la epuizare, la lancezire. Este adevărat, Scriptura ne învață că este foarte însemnat să depindem numai de Domnul, dar oricum, în împrejurări normale dependența de Domnul înseamnă folosirea mijloacelor pe care El le pune la îndemână.

Uneori vedem sau auzim pe unii plângându-se că nu iau „sacramentele”. Să ne gândim însă: sunt fără rost perioadele de dependență numai de Domnul? Cu siguranță, nu! Depindem atunci de Cel care este „plin de har și de adevăr” și aceasta este tot ce ne este de trebuință. Hani înseamnă mai mult decât „sacramentele”. Găsim totdeauna belșug de har în Hristos. Când suntem pe calea ascultării, oricare ar fi împrejurările, nu avem nimic de pierdut.

Ce schimbare s-a produs în Naomi! În capitolul 1.9, ea voia pentru Rut și pentru Orpa să-și afle odihna în casa unor bărbați moabiti. În acea situație, Rut n-ar fi cunoscut niciodată nici Betleemul, nici pe Boaz și s-ar fi închinat, probabil, zeilor, în loc să se închine Dumnezeului Adevărat. N-ar fi găsit niciodată o mulțumire statornică a inimii ei.

Întoarce-te acum pe Naomi iarăși în Betleem. S-a putut hrăni cu orz din ogrorul lui Boaz. Când ne hrănim cu ceea ce ne oferă adevăratul Boaz, Domnul Isus, noi nu putem rămâne niciodată aceiași, nu mai privim lucrurile ca înainte. Acum, Naomi vroia odihna pentru Rut în unirea ei cu Boaz, în cea mai intimă unire posibilă. Ea îi spune lui Rut că acest bărbat puternic și bogat, care se purtase atât de amabil cu ea și din ogrorul cărui stransese spice pentru hrană, acest bărbat era în fapt ruda de sânge.

Ce minunat să învățăm ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu în această privință! Suntem născuți din Dumnezeu (1 Ioan 5.1) și am devenit partași firii dumnezeiești (2 Petru 1.4); iar Domnul Isus nu Se rusinează să ne numească „frații” Săi (Evrei 2.11). Aceste descoperiri produc în inimile noastre dorința de a ne apropia tot mai mult de El și de a-L cunoaște mai bine. Și cum se poate împlini această dorință? Calea ne-o arată Cuvântul lui Dumnezeu. Adesea, frați de credință mai experimentați pot să ne ajute în înțelegerea Cuvântului și în trăirea lui practică.

„Iată, el are să vânture orzul la noapte în arie.” Nu ni se spune că Boaz ar fi semănat sau ar fi secerat. Nu. Pentru aceste lucruri el își avea lucrătorii săi. Dar din moment ce el face personal vânturarea orzului, înțelegem că această operație era foarte importantă pentru Boaz.

A semăna înseamnă a vesti Cuvântul lui Dumnezeu, fie celor nemantuți fie celor ce s-au întors la Dumnezeu. A seceră înseamnă a culege roade: fie suflete care îl primesc pe Domnul Isus prin predicarea Evangheliei, fie suflete de oameni credincioși care ajung să înțeleagă mai bine gândurile lui Dumnezeu, ceea ce putem obține prin cercetarea Scripturii, în partășie cu Domnul. Aceasta duce la progres spiritual, la creștere în har și în adevăr. Vânturarea sau cernerea este separarea bobului de pleavă. El însuși face aceasta, el aruncă pleava într-un foc care nu se stinge (Matei 3.12).

Cernerea nu este totuna cu treieratul. Treieratul separa boabele de paie. Pentru aceasta este nevoie de putere: sunt folosite masini de treierat. Cred ca treieratul infatiseaza exercitiile prin care trece sufletul in Romani 7 sau cand se afla sub pedeapsa disciplinara, din pricina ca a dat frau liber firii pacatoase. Aceasta lucrare, infatisata de treierat, este necesara ca sa intelegem ca toate cele vechi s-au dus, ca suntem o faptura noua, ca suntem identificati in moartea si invierea Domnului nostru.

NU inseamna moartea Domnului Isus PENTRU noi; aceasta am aflat-o cand am primit iertarea pacatelor. Nu! Ci inseamna ca am murit impreuna cu Hristos si am inviat impreuna cu El (Coloseni 3.3; Galateni 2.20; Efeseni 2.6).

Dupa ce s-a facut treierisul, urmeaza cernerea: boabele trebuiesc separate de pleava. Este lucrarea Duhului Sfânt, care separa progresiv in viata noastra tot ce nu este bob curat, vrednic de ham barele lui Dumnezeu; in felul acesta, ce nu este potrivit in viata noastra cu voia lui Dumnezeu, dispare.

Dar Boaz cernea orzul. Orzul spune despre viata de inviere. Cel inviat, Domnul Isus, da credinciosilor Sai viata de inviere: (Ioan 20.22; Efeseni 2.6). in virtutea acestei vietii de inviere, dorim sa inlaturam din vietile noastre tot ce nu este in armonie cu viata cereasca, cu viata in Cel inviat. Despre aceasta citim la Efeseni 5.26, 27. Domnul Isus este Omul in ceruri, iar noi suntem ca El (1 Corinteni 15.48). Dar trebuie sa recunoastem ca adesea viata noastra cereasca este impiedicata de lucruri de pe pamant, viata de inviere este franata de lucruri ale omului firesc. Iar lucrurile firesti n-au nici o valoare pentru cer: ele nu fac parte din viata de inviere. Pleava nu inseamna buruieni; nu este vorba de vreun rau pozitiv. Si totusi, pleava este destinata arderii intr-un foc care nu se stinge (Matei 3.12).

Am invatat oare sa deosebim bobul de pleava? Suntem constienti de faptul ca Domnul vrea sa ne cearna ca sa inlature din noi pleava? Ne predam noi in totul Domnului ca cerealele treierate, ca El sa ne poata cerne? Am putea asemana aceasta cernere cu spalarea picioarelor de la Ioan 13. Petru nu vroia sa i se spele picioarele, dar Domnul ii spune ca lucrarea de curatire este absolut necesara pentru partasia lui Petru cu Mantuitorul.

Pavel stia bine deosebirea dintre bob si pleava. Si stia cat de mult doreste Domnul Isus ca pleava sa fie data la o parte de la ai Sai. De aceea plangea la gandul ca intre filipeni erau unii care se gandeau la foloasele lor si nu ale lui Hristos, unii care se purtau ca vrajmasi ai crucii lui Hristos (Filipeni 3.18). Daca pleava este destinata focului, cum putem oare tolera pleava in vietile noastre?

Nu putem avea partasie deplina cu Domnul Isus, daca in viata noastra simt lucruri care il intristeaza sau daca nu suntem una in gandire cu El. Partasie insemneaza a avea aceeasi gandire si acelasi scop, a avea in comun parte la aceleasi lucruri. Iata de ce, odata vom aparea in fata scaunului de judecata al lui Hristos. Atunci, toata viata noastra: ce-am gandit, ce-am spus, izvoarele din care s-a tras viata noastra (Evrei 4.12,13) vor fi prezentate in lumina lui Dumnezeu. Atunci vom vedea toate lucrurile in aceeași lumina in care le-a vazut din totdeauna Hristos. Iar atunci, vom judeca orice lucru exact asa cum l-a judecat mereu El. Atunci va fi armonie deplina si unitate de gandire intre Domnul si noi. Din acel moment partasia noastra cu Domnul Isus va fi perfecta.

Dar, pentru ca stim din experienta cat de scumpa este partasia cu Domnul Isus, dorim sa ne bucuram de ea, chiar cand suntem pe pamant si cat mai mult cu putinta. Daca il iubesc cu adevarat pe Domnul Isus, doresc cu siguranta ca inima Lui sa se bucure cand priveste jos la noi, la mine personal. in acest caz, nu pot sa tolerez in viata mea lucruri care L-ar intrista. Ba mai mult, doresc clipa cand ma voi arata impreuna cu El si cand voi vedea orice lucru asa cum il vede El. Desigur, doresc sa-l fiu placut chiar de aici, de pe pamant. Ma voi lasa spalat de El, voi cobori la vanturatoare ca sa inlature El pleava din viata mea; iar din dragoste pentru Domnul voi indemnna si pe fratii sau surorile mele, tineri ori batrani, sa faca la fel.

„Spala-te si unge-te, apoi imbraca-te cu hainele tale si coboara la arie. Sa nu te faci cunoscuta lui, pana va termina de mancat si de baut" (versetul 3).

Daca vrem ca Domnul sa ne cearna, dorinta aceasta va avea efect sfintitor, curatitor in vietile noastre practice. Poate cineva care se roaga potrivit Psalmului 19.12-14 si Psalmului 139.23, 24 sa fie indiferent cu privire la umblarea lui zilnica? Este cu neputinta. Daca asteptam pe Domnul Isus sa vina curand, nu ne va face aceasta nadejde sa ne curatim (1 Ioan 3.3; Apocalipsa 22.11, 12)? Tot asa, daca venim la Domnul Isus sa ne curateasca, rezultatul este ca suntem curatiti. Avem la indemana apa Cuvantului lui Dumnezeu, aplicat la inimile si constiintele noastre (Efeseni 5.26; 1 Petru 2.22; Psalmul 119.9,11,176; Psalmul 19.8-12). Punem noi oare vietile, parerile, gandurile, sub cercetarea Cuvantului lui Dumnezeu? Pe langa citirea Cuvantului lui Dumnezeu este si trairea lui in viata noastra de fiecare zi? „...si unge-te!" Ungerea se poate referi la faptul ca cineva are pe Duhul Sfânt, care locuieste in el si totodata la lumina si patrunderea in planurile lui Dumnezeu (1 Ioan 2.20,27; 2 Corinteni 1.21,22). Aceasta este partea tuturor celor ce au crezut „Evanghelia mantuirii voastre" (Efeseni 1.13; 1 Corinteni 15.1-4).

Desigur, nu ne gandim ca aici este vorba, in legatura cu ungera lui Rut, de lucrarea launtrica a Duhului Sfânt. Aici este vorba de o ungere in afara, exterioara. Cu alte cuvinte, este aratarea in afara a ungerii launtrice si aceasta este o problema de raspundere personala. Efesenilor li se spunea: „Fiti plini de Duh" (Efeseni 5.18) iar despre Stefan se spune ca era „plin de Duh Sfânt" (Faptele Apostolilor 6.8; 7.55). Aceasta inseamna ca intreaga lui viata si fiinta erau caracterizate de Duhul Sfânt. El nu-si facea voia proprie, ci era predat in intregime calauzirii Duhului Sfânt (Galateni 5.17). O astfel de viata il slaveste pe Domnul Isus si li bucura inima (Ioan 16.14-16).

„Apoi imbraca-te cu hainele tale" — in Scriptura, hainele infatiseaza obiceiurile si deprinderile noastre, comportarea noastra. Cu alte cuvinte, ele vorbesc despre felul cum ne vad altii. Ne-am imbracat oare cu hainele noastre? Purtam noi frumoasa haina de crestin? La Efeseni 1.6 se spune ca suntem acceptati in Cel Preaiubit (Domnul Isus Hristos). Asa cum Dumnezeu a imbracat odinioara pe Adam si Eva cu piei de animale (Geneza 3.21), tot asa ne imbraca si pe noi azi cu desavarsirea si scumpatatea Celui Preaiubit, da! chiar cu Preaiubitul Sau.

Mai mult, in Efeseni 2.10 ne simt prezentate hainele pe care Dumnezeu ni le-a dat sa le imbracam cat suntem pe pamant. „Caci noi suntem lucrarea Lui si suntem creati in El pentru faptele bune pe care le-a randuit Dumnezeu mai dinainte ca sa umblam in ele." Este limpede ca Rut se imbracase cu haine, asa cum o indemnase Naomi. Este important nu numai sa te imbraci, ci si cu ce te imbraci.

Cat de adesea ne imbracam cu haine din materiale diferite: de exemplu, de lana si de in (Deuteronom 22.11)! Aceasta infatiseaza o viata traita dupa principiile amestecaturii celor ceresti cu cele pamantesti. Nu ne putem prezenta inaintea lui Dumnezeu, la cernerea Lui, intr-o asemenea tinuta! Faca Domnul ca sa se poata spune si despre noi cum se spune in Apocalipsa 7.14 despre multimea imbracata in alb: „Ei si-au spalat hainele si le-au albit in sangele Mielului”. „Fericitii cei ce-si spala hainele, ca sa aiba dreptul la pomul vietii si sa intre pe porti in cetate”. Numai spalati, unsi si imbracati in chip potrivit ne putem COBORI la arie. Sa luam bine seama: El ne poate lucra cand ne coboram ca sa ne lasam in mana Lui. Este ceva greu de conceput pentru mandria umana! Dar cand invatam de la Cel ce este bland si smerit cu inima, suntem pregatiti sa facem acest lucru.

"Sa nu te faci cunoscuta lui pana va termina de mancat si de baut. Si cand se va duce sa se culce, inseamna-ti locul unde se culca, apoi du-te, descopere-i picioarele si culca-te; si el insuti iti va spune ce trebuie sa faci" (Rut 3.4).

Ce inseamna „sa cobori”? intelegem clar acest lucru cand realizam ce inseamna pentru Boaz sa manance, sa bea si sa se culce. Texte ca Ioan 4.32-34; Matei 28.1,6; 1 Petru 1.2 ne ajuta sa intelegem. Mancarea Domnului Isus a fost sa faca voia Tatalui Sau, iar aceasta voie a insemnat mergerea la cruce, in mormant (Evrei 10.5-10). Iar potrivit cu 1 Petru 1.2, fiecare credincios a fost adus la „ascultarea si stropirea cu sangele lui Hristos”, cu alte cuvinte, la viata si moartea Domnului Isus. Am fost adusi acolo potrivit cu planurile lui Dumnezeu, prin sfintirea lucrata de Duhul Sfânt, iar acolo gasim ascultarea Domnului Isus Hristos. Aceasta ascultare trebuie sa se gaseasca si in noi, iar stropirea cu sange ne da siguranta ca nu mai suntem sub vreo condamnare. Oricum, vedem aici in Rut aspectul practic al acestui adevar, primit in inimi si in vietii. Rut trebuia sa marturiseasca (ca prefigurare sau ca tip) despre viata Domnului Isus pe pamant. Ea Il prezinta pe El ca facand voia Tatalui in ascultare desavarsita, si din aceasta pricina, ea a invatat sa asculte. Omul vechi, firea noastra corupta, nu asculta. Numai omul cel nou doreste si poate sa asculte. De aceea, este o nevoie absoluta sa realizam in mod practic ce inseamna sa fi murit impreuna cu Hristos, pentru ca numai atunci viata cea noua este libera sa lucreze in noi. La Coloseni 3.3 se spune: „Caci voi ati murit”. La Romani 6.2-11 suntem indemnati sa ne insusim personal aceasta pozitie. Iar la 2 Corinteni 4.10 vedem cum se realizeaza ea: „Purtam totdeauna cu noi, in trupul nostru, omorarea lui Isus, pentru ca si viata lui Isus sa fie aratata in trupul nostru”. Daca realizam aceasta, atunci intelegem ce inseamna sa cobori la arie. Inseamna sa ne infrangem vointa si sa marturisim in mod practic: „Stiu bine ca nimic bun nu locuieste in mine, adica in firea (carnea) mea.” Rut trebuia sa-i descopere picioarele lui Boaz si sa se culce la picioarele lui. Aceasta arata cum se identifica inima cu Domnul Hristos, in moartea Lui.

Care este urmarea acestui fapt? „Si el insuti iti va spune ce sa faci”. Iata intr-adevar rezultatul binecuvantat al faptului ca cel credincios ia in mod constient pozitia „ascultarii si a stropirii in sangele lui Isus Hristos”. Atunci invatam sa ascultam, nu numai din viata Domnului Isus, caci EL INSUSI ne va invata ascultarea. In partasie personala cu El, El ne invata cum sa actionam in orice situatie. Ce scump este pentru inima credinciosului sa fie invatat si calauzit in acest fel! in Psalmul 32.8 David vorbeste despre o sfatuire cu ochiul. Numai cand avem partasie personala cu Domnul Isus putem intelege ce ne spun ochii Lui. El Este Cel ce S-a dat pe Sine insusi la moarte pentru noi si El doreste sa ne conduca dincolo de mormant, cu aceeasi iubire cu care a mers la moarte pentru noi. Aici este

prezentat ca si cand chiar din mormantul la care L-a dus iubirea Lui pentru noi, chiar de acolo, El vroia sa ne conduca pe fiecare in parte. El este „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit si S-a dat pe Sine insusi pentru mine.” Pot avea partasie cu El si El vrea sa ma aduca in aceasta partasie. EL imi vorbeste cu glasul Lui cel dulce, dar acest glas este acelasi glas care a strigat de pe cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai parasit?” Pentru mine a strigat El atunci. Sa nu doresc oare sa-mi iau locul alaturi de El? Datoria mea este sa ascult de El. Poate fi prezentata aceasta datorie mai atragator? Iata cum s-a exprimat Rut: „Voi face tot ce-mi spui”.

Ce satisfactie va fi simtit Naomi la auzul acestor cuvinte, care exprimau ascultarea! Dar ce satisfactie aduce inimii Domnului Isus sa vada ascultare in noi! Naomi stia bine ce face Boaz si unde se afla. Ea stia care este comportarea potrivita pentru cineva care vroia sa fie aproape de el ca sa primeasca ceva de la el. Tot asa, intre credinciosi sunt unii (Domnul sa dea acest har la cat mai multi, iar scriitorul acestor randuri sa fie printre ei!) care traiesc atat de aproape de Domnul, care se bucura de o asemenea partasie cu El incat li stiu bine lucrarile, stiu unde este, ce face, care trebuie sa fie atitudinea potrivita in prezenta Lui. „iti va arata tot ce trebuie sa faci.” Daca telul acestor credinciosi este cu adevarat sa ne aduca la El ca sa-l auzim cuvintele, atunci sa fim siguri ca ei ne vorbesc potrivit cu gandul lui Dumnezeu. Ce mult se bucura Domnul cand tinerii credinciosi asculta asemenea sfaturi si raspund cu cuvintele: „Voi face tot ce spui!” Si cat se bucura si cei care dau sfaturi din partea lui Dumnezeu, sa auda un asemenea raspuns (1 Ioan 2.28; 2 Ioan 4; Evrei 13.17).

„Rut s-a coborat la arie si a facut tot ce-i poruncise soacra ei” (versetul 6). Rut nu a spus numai cu vorba ca va face tot ce i-a spus Naomi, ci ea a infaptuit ceea ce i s-a spus. Cu alte cuvinte, nu era vorba de o manifestare impulsiva de sentimentalitate, ci era dorinta adanca a inimii ei sa fie ascultatoare. Pentru ea era de ajuns un cuvânt spus de Dumnezeu.

Moise a fost cel care a primit legile si oranduirile lui Dumnezeu (Exodul 17.14; 24.3-7; Deuteronom 31.24-26). Domnul Isus le-a confirmat apoi, cu autoritatea Lui care nu da gres (infallibila), vezi Ioan 5.46, 47. Acum, cand Naomi nu mai era sub influenta raticitoare a lui Moab, cand si-a reamintit de Boaz, din nou i-au venit in minte randuielile lui Dumnezeu. Ea putea fi sigura acum ca Dumnezeu, in harul si intelepciunea Lui ii poarta de grija, chiar si in imprejurarile aparte prin care trecea (vezi Levitic 25, Numeri 35, Deuteronom 35). Cuvantul scris al lui Dumnezeu era de ajuns pentru aceasta femeie simpla. Nu-i mai trebuia nimic in plus. Ea putea s-o invete pe Rut in caile si gandurile lui Dumnezeu. Pentru Rut, care era o moabita saraca, intoarsa la Dumnezeu de curand, o vorba din Cuvantul lui Dumnezeu era de ajuns. Nu avea nevoie de nici o alta confirmare. Cuvantul lui Dumnezeu i-a dat puterea divina de a face ceea ce avea de facut: sa se duca direct la Boaz, sa se aseze la picioarele lui si sa-i ceara lui personal sa fie rascumparatorul si sa-i ofere binele de a se putea bucura de rezultatele minunate ale iubirii si puterii rascumparatoare. Intr-o clipa, Rut, timida culegatoare de spice, devine increzatoare si poate face cu curaj cererea sa. Ea cerea lucruri mari, dar le cerea potrivit cu voia descoperita a lui Dumnezeu, asa ca era indreptatita in ceea ce cerea. Ce gând minunat! Nu avea nevoie de nici un intermediar: Cuvantul lui Dumnezeu ii era suficient.

Sa luam seama inasa: si pentru Boaz era suficient Cuvantul lui Dumnezeu. El n-a facut nici o obiectiune, nici nu s-a gandit la asa ceva. El i-a dat lui Rut ceea ce ceruse, pentru ca cererea ei era intemeiata pe Cuvantul lui Dumnezeu. Si pentru Adevaratul Boaz, un singur Cuvânt din Scriptura era

de mare pret. Asa a venit El din cer pe pamant. Dar si Satan cunostea destul de bine faptul ca Scriptura este de ajuns, caci Domnul nostru i-a inchis gura doar cu un cuvant, cu un verset din Cartea Sfanta (Matei 4.1-11).

Ce lectie insemnata avem de invatat! Pentru Dumnezeu, pentru Domnul Isus, o singura idee din Cuvantul scris al lui Dumnezeu era de ajuns. „Cuvantul Tau, Doamne, dainuieste in veci in ceruri” (Psalmul 119.89). Este la fel si cu noi? Ne dam oare seama ca un singur verset din Scriptura este suficient ca sa-i raspunda lui Satan cand ne ispiteste? Mai mult, un verset din Scriptura este suficient ca sa putem raspunde necredinciosilor, cand ne cer socoteala de faptele si purtarea noastra. Noi ne gandim adesea: „De ce sa le raspundem cu Scriptura, cand ei n-o cred?” Dar Cuvantul lui Dumnezeu este viu si lucrator, are in el puterea de convingere, desi Cel Rau nu vrea sa recunoasca acest lucru.

Deci Rut s-a dus la acela care era singurul vrednic sa-i implineasca toate dorintele. Dar ea a trebuit sa coboare la arie. De fapt, invatam din Cuvant ca atitudinea potrivita a credinciosului cand se afla in prezenta Tatalui, a Domnului Isus este sa se smereasca. in versetul 4 vedem ce inseamna „sa se coboare”: este judecata de sine a eului si identificarea cu Hristos in moartea Sa. inseamna sa ne coboram de pe tronul pe care ne doreste asezati firea pacatoasa (carnea) si sa acceptam condamnarea la moarte pe care Dumnezeu a pronuntat-o asupra firii noastre pacatoase. Sa luam seama: Dumnezeu n-a condamnat la moarte numai faptele noastre, numai actiunile noastre: El a pronuntat sentinta de moarte asupra a tot ce suntem in noi insine — asupra omului in intregime. Rut nu avea acesta intelegere, dar a aplicat-o in viata ei practica. Ea a aplicat Cuvantul lui Dumnezeu la viata ei de fiecare zi.

„Boaz a mancat si a baut si inima ii era vesela. S-a dus si s-a culcat la marginea unui stog. Rut a venit atunci incet de tot, i-a descoperit picioarele” (versetul 7).

Mai inainte, l-am vazut pe Boaz mancand si band, ca o semnificatie tipica a felului cum Domnul Isus a implinit voia Tatalui (Ioan 4.32-34). Acum, intelegem ca inima lui Boaz era fericita. Ce bucurie va fi fost in inima Domnului Isus dupa ce a implinit lucrarea de la cruce! ... „Pentru bucuria care ii era pusa inainte, a suferit crucea, a dispretuit rusinea” (Evrei 12.2).

Problema pacatului a fost rezolvata pentru totdeauna. Dumnezeu necinstit de oameni a fost revelat si glorificat deplin. Hristos a rascumparat Biserica, pe care a iubit-o atat de mult (Efeseni 5.25) si care este a Sa. Mai mult, intreaga creatie este adusa inapoi la Dumnezeu in perfecta armonie (Coloseni 1.20). Ce bucurie vor fi produs in inima Domnului Isus aceste lucruri! Primul verset din Psalmul 22 descrie simtamintele prin care a trecut Domnul nostru, prin adancile agonii ale crucii. El a fost parasit de Dumnezeu, a purtat pacatele noastre si a fost facut pacat pentru noi. Dar la versetul 22 in acelasi psalm, Domnul Hristos spune: „Voi vesti Numele Tau fratilor Mei si Te voi lauda in mijlocul adunarii”. Iar la versetul 25: „In adunarea cea mare, de la Tine este lauda Mea”. Daca petrecem si noi din timpul nostru singuri cu El, asa cum a fost Rut cu Boaz, atunci putem marturisi despre bucuria Lui. Nu putem intelege si vedea acesta bucurie, daca suntem ocupati numai cu ceea ce am primit noi de la El, daca privim tot la noi insine. Adesea inimile noastre sunt egocentrice.

Mai vedem inca ceva: Boaz terminase cernerea. Boabele erau separate de pleava. Nu-l va fi placut Domnului Isus sa ne vada fara pleava, „fara pata, fara zbarcitura sau altceva de felul acesta, ci sfinti si fara pata” (Efeseni 5.27)? El S-a dat pe Sine insusi pentru Adunare „ca s-o sfinteasca, prin spalarea cu apa, prin Cuvant” (versetul 27). Ce bucurie nespusa va fi pentru Domnul Isus sa vada Adunarea slavita si fara pata, in ceruri! Dar nu-L bucura sa ne vada in aceasta conditie chiar aici, pe pamant? Cat de putin ar fi intr-o asemenea stare, ei sunt totusi bucuria Domnului nostru!

Da. Inima lui Boaz era bucuroasa: se terminase cernerea, acum avea hambare pline cu recolta, bob cu bob. Nu vedem in aceasta expresia unei „plamadeli noi, fara aluat” (1 Corinteni 5.7,8)? Este un alt fel de a prezenta acele vase de intrebuintare de cinste care s-au curatit de vasele pentru necinste si acum „urmaresc dreptatea, credinta, dragostea, pacea, impreuna cu cei care cauta pe Domnul dintr-o inima curata” (2 Timotei 2.19-22). El nu poate fi probabil prezent acolo unde este nedreptate sau unde pleava nu poate fi inlaturata. Hristos, Cel care a inlaturat pacatul prin jertfa Sa (Evrei 9.26), este Cel lepadat de lume, rastignit si ingropat. In icoana (tip), Rut s-a identificat cu El cand i-a dezvelit picioarele si s-a asezat langa Boaz. Este prefigurata ceea ce se spune la Romani 6.4: „Noi, deci, prin botezul pentru moarte, am fost ingropati impreuna cu El”. Desigur, aici este implicat nu atat actul botezului, cat realizarea practica a acestui adevar in viata noastra de fiecare zi. Si sa nu uitam ca acest adevar isi gaseste aplicare si in viata adunarii, caci in adunare putem infaptui aceasta anulare a omului vechi si separarea completa de lume.

„La miezul noptii, omul s-a speriat; s-a plecat si iata, o femeie era culcata la picioarele lui” (versetul 8). Am ajuns aici la asemanarea cu un moment hotarator din istoria bisericii, asa cum o descrie Domnul in Apocalipsa 2 si 3. In ultima parte a capitolului este prezentata biserica din Tiatira. Putem vedea biserica catolica in plinatatea puterii ei in timpul intunecatei epoci a evului mediu. Dar era totusi corupta si a refuzat sa se pocaiasca. De aceea Dumnezeu trebuia s-o judece. Si totusi, era o ramasita credincioasa, care arata dragoste, credinta, slujire, rabdare si ale carei fapte de pe urma erau mai multe ca cele dintai. De aceea, Domnul o lasa deoparte ca un tot. Domnul nu mai recunoaste Tiatira, desi ea va ramane pana la venirea Lui. In loc, Domnul aduce un nou inceput ca o marturie, o marturie care nu mai este a intregii biserici, cum a fost cu primele patru biserici din Apocalipsa. Aceasta marturie este gasita in Reforma. Dar care este conditia acestei noi marturii? Ce s-a intamplat dupa moartea reparatorilor? Este ceea ce gasim in biserica din Sardes: „iti merge numele ca traiesti, dar esti mort”. Totusi in Sardes este o ramasita, caci i se spune: „ai cateva nume care nu si-au patat hainele”, dar nu se spune nimic pozitiv despre aceasta ramasita provenita din Tiatira, decat „unii nu si-au patat hainele”. Aceasta era starea protestantismului, inca de pe vremea lui Napoleon.

Apoi, vedem lucrarea Duhului Sfant. in multe tari, dar mai ales in cele protestante, suflete s-au intors la Dumnezeu. Ei s-au separat de religiile oficiale moarte si de lume si au aratat in viata si caile lor viata din Dumnezeu. Era o trezire. Asa cred ca putem intelege faptul ca Boaz a devenit constient ca la picioarele lui se afla o femeie. in anii de dupa ocuparea Europei de catre Franta sub Napoleon, Domnul a putut recunoaste in multi oameni o conditie spirituala cu care Se putea identifica El insusi. Aceasta sugereaza conditia adunarii din Filadelfia.

„El i-a zis: „Cine esti tu?”. Ea a raspuns: „Eu simt Rut, slujnica ta. intinde-ti poala peste slujnica ta, caci ai dreptul de rascumparare" (versetul 9). Oare nu cunostea Boaz pe Rut? Nu cunoaste Domnul pe crestinii din ultimul veac? Fara indoiala ca Boaz o cunostea pe Rut si ca Domnul ii cunoaste bine pe credinciosii Sai, dar este un fapt: ei nu se cunosc intre ei. Ca sa raspunda lui Boaz, Rut a trebuit sa spuna cine era. De fapt, asa o intrebase Boaz.

Daca citim scrierile din ultimul secol cat de cat in ordine cronologica, vedem ca credinciosii au devenit din ce in ce mai mult constienti despre privilegiile legate de pozitia crestinului.

Mai intai, ei au realizat ca Dumnezeu este deplin satisfacut cu lucrarea implinita a Domnului Isus. Pe acest temei, oricine crede in El poate avea pace cu Dumnezeu si devine copil al lui Dumnezeu.

Apoi, intelege ca lucrarea Domnului nostru este deplin eficace cu privire la pozitia omului: nu numai cu privire la pacatele omului, ci si cu privire la pacat ca radacina de pacate sau ca fire pacatoasa. De aici decurge intelegerea adevarului ca suntem identificati in moartea si invierea lui Hristos si asezati cu El in locurile ceresti. A devenit mai cunoscuta relatia minunata dintre Hristos si trupul Sau, Biserica, a crescut siguranta cu privire la venirea Lui din nou, care se va petrece in curand. Exista la unii credinciosi o mai buna intelegere a adevaratului caracter si a pozitiei Adunarii.

Ce bun este Domnul nostru, care ne opreste cu o intrebare si ne face sa reflectam cu privire la adevarata noastra pozitie, ca sa putem fi in stare sa-i spunem ce suntem prin harul Sau!

Raspunsul lui Rut a fost frumos. Ea avea vin caracter moral frumos: smerenie, supunere, modes tie. Avea insa, totodata, o inima care tanjea dupa tot ceea ce ii putea oferi bunatatea si belsugul divin. Naomi ii spusese despre „ruda" lor. Inima ei se baza pe aceasta ruda. Ea stia ca face parte dintr-o anumita familie! Ea se intemeia pe promisiunile lui Dumnezeu si intelegea ce avea sa faca Boaz. Se numea pe ea insasi slujnica lui, marturisind ca era lipsita de ajutor si recunoscand ca scaparea ei era prin har, numai prin har.

Rut nu se numeste acum moabita. Ea era constienta de relatia de familie cu Boaz. Primul lucru pe care credinciosul trebuie sa-l invete este ca el nu mai este un biet pacatos, ci ca apartine familiei lui Dumnezeu. Nu este deloc o dovada de smerenie pentru un credincios sa spuna mereu: „Simt un prapadit; iarta-mi, te rog, pacatele!" O asemenea manifestare insemna ignoranta cu privire la Cuvantul lui Dumnezeu, ignoranta cu privire la eficacitatea infinit de mare a lucrarii de pe cruce a Domnului Isus. Domnul nu-i poate arata unui asemenea credincios toata bogatia pe care i-a pregatit-o, cata vreme el nu se bucura ca are pace cu Dumnezeu, ca a fost eliberat si mantuit. Patrundem mai adanc in gandurile lui Dumnezeu numai cand inima isi gaseste deplina pace in privinta pacatelor.

Rut era deplin constienta de pozitia ei si totusi se numeste slujnica lui Boaz. Inima ei nu dorea nimic mai mult si nimic mai putin decat sa-l cunoasca pe el, in toata bunatatea si harul lui. Putem spune si noi impreuna cu ea: „Tu esti Domnul meu. Prin har, este slava pentru mine sa-Ti apartin!" O cantare a crestinilor olandezi cuprinde urmatorul vers: „Este o mai mare onoare sa-Ti fiu rob Tie, decat sa domnesc peste intreg pamantul!"

Rut apela la Boaz ca la cel ce avea dreptul de rascumparare, dar isi arata starea de saracie si lipsa de ajutor in care era prin ea insasi. Closca isi intinde aripile ocrotitoare peste puii ei plapanzi, cand acestia sunt in pericol. Cand David era fugarit de Saul, se adreseaza Domnului cu cuvintele: „Ai mila de mine, Dumnezeule, ai mila de mine! Caci la Tine cauta adapost sufletul meu; la umbra aripilor Tale caut un loc de scapare, pana vor trece nenorocirile" (Psalmul 57.1). Vezi de asemenea Psalm 36.7; 61.4; 91.4; Matei 23.37 etc.

Avem, fara indoiala, un exemplu splendid in Rut despre credinta si despre cum lucreaza credinta. Credinta biruieste lumea (1 Ioan 5.4) si apoi intoarce sufletele catre Dumnezeu, cu incredere deplina si evidenta. Credinta isi ia locul care ii revine in afara taberii, dar in acelasi timp dincolo de perdeaua dinlauntru a templului (Evrei 13.11-13). Acest lucru il vedem despre Rut inca din capitolul 1, cand s-a identificat cu Naomi. Ca o adevarata fiica a lui Avraam, ea a vrut sa paraseasca pentru Naomi casa tatalui ei, familia si tara ei si sa porneasca spre o tara necunoscuta. Poporul lui Naomi avea sa fie poporul ei, iar Dumnezeuul lui Naomi, Dumnezeuul ei. Credinta ei a biruit lumea, iar ea si-a luat locul „afara din tabara."

In capitolul 3 ne este infatisat un alt aspect al credintei: aici credinta lui Rut era deopotri cu maretia tuturor care ii apartineau lui Boaz. Boaz era intr-o pozitie cu mult mai mare decat cea a lui Rut.

In definitiv, ea nu era decat o culegatoare de spice de pe camp si ea nu se socotea vrednica sa se compare cu slujnicele lui Boaz (2.13). Si totusi, ea nu cerea nimic altceva decat pe Boaz. Culegatoarea de spice vroia sa devina sotie. Astfel, ea nu numai ca avea sa primeasca mostenirea lui Elimelec, dar urma sa si impartaseasca bogatiile imense ale „barbatului puternic si bogat".

Credinta da indrazneala in urmarirea scopului, dar aceasta se face prin calauzirea Duhului lui Dumnezeu. Dumnezeu a planuit cu mult timp inainte lucrurile pe care le primim prin credinta. Tainele minunate ale lui Dumnezeu si nemarginite ale harului, sfaturile Lui vesnice, hotararile Lui cu privire la Rascumparator ca si credinciosia desavarsita a Rascumparatorului, toate sunt garantie ca prin credinta putem obtine ceea ce cerem. Credinta nu este niciodata prea indrazneata, pentru ca totdeauna drepturile pe care le ofera credinciosului planurile lui Dumnezeu sunt mai mari decat ce indrazneste sa ceara credinta omului credincios.

„Si el a zis: „Fii binecuvantata de Domnul, fiica mea! Tu ai aratat mai multa bunatate la sfarsit decat la inceput, pentru ca n-ai umblat dupa barbati tineri, saraci sau bogati" (versetul 10).

Intocmai cum vedem drumul credintei la Rut, tot asa vedem drumul harului la Boaz. Harul incurajeaza sufletul, il inspira la incredere, apoi harul raspunde acestei increderi. Harul rasplateste increderea pe care el a lucrat-o. Gasim caracterul harului in intreaga Scriptura. Daca Duhul Sfânt incredinteaza pe un pacatos si il determina sa-si marturiseasca pacatele inaintea Dumnezeului drept si sfânt, apoi pacatosul face acest lucru, in temeiul increderii pe care Duhul Sfânt a trezit-o in inima lui. Pacatosul lucrat de Duhul Sfânt se crede in bunatatea Dumnezeului sfânt si drept. Daca un asemenea pacatos ar privi numai la multimea si la gravitatea pacatelor sale, atunci ar fugi cat mai mult cu putinta departe de Dumnezeu. El ar gandi ca sfintenia desavarsita a lui Dumnezeu il face sa stie numai despre condamnarea sa vesnica pentru pacat.

Putem vedea lucrarea harului si cand Dumnezeu lucreaza cu ai Sai. Cand Dumnezeu i-a chemat pe Moise, Ghedeon si pe Ieremia in slujba Sa, El a gasit inimi tremurande, pline de frica (Exod 3.4; Judecatori 6; Ieremia 1). Totusi, in harul Sau, El i-a pregatit pentru binecuvantarile pe care El avea sa li le dea. Iar Ioan 4 straluceste prin prezentarea trasaturilor harului. Domnul Isus a descoperit toata bunatatea lui Dumnezeu vinei sarmane femei pacatoase: bunatatea lui Dumnezeu ca Cel ce daruieste. Iar Domnul Isus a facut aceasta pentru ca in inima femeii sa-si faca loc increderea si astfel sa vina cu pacatele ei la Domnul Isus.

Vedem acelasi har in Boaz. Ce tact admirabil, ce purtare dreapta arata si cum prin ele o incuraja pe Rut in capitolul 2! Iar acum este gata sa implineasca toate dorintele pe care le-a trezit in ea, lucrand increderea in inima ei. El n-a dezamagit-o!

Prin nastere, Rut era „fara Hristos, iara drept de cetatenie in Israel, straina de legamintele fagaduintei, fara nadejde si fara Dumnezeu in lume” (Efeseni 2.12). Dar acum ea se intorsese la Dumnezeu, Dumnezeul poporului Sau, si Boaz recunostea ca ea apartinea acestui popor. Prin urmare, ea era unita, era legata cu Domnul Dumnezeu. De aceea, ea avea dreptul la binecuvantarile Lui, drept pe care El, in infinita Lui indurare il da poporului Sau. Iata ce implica cuvintele lui Boaz: „Fii binecuvantata de Domnul!” El insa arata ca are o relatie personala cu Rut, caci o numeste „fiica mea”. A adoptat-o, ca pe o adevarata fiica a lui Israel. In chip firesc, ea nu era o fiica a lui Israel si nu avea nici un drept de mostenire; mai mult, nu era nici o legatura intre ea si Boaz. Ca sa fie adusa la pozitia de privilegiu, trebuiau facuti anumiti pasi, trebuiau depasite anumite greutati, pentru ca Rut sa-si poata lua locul in mod public ca israelita si ca sotie a lui Boaz. Inima lui Boaz recunostea insa drepturile lui Rut si-i spune despre aceasta. Ce mult a incurajat-o acest lucru!

Inca din capitolul 2.11 Boaz se referea la pur-tarea plina de amabilitate a lui Rut, pe care a dovedit-o din primul moment. Dar in final ce insemna aceasta amabilitate? In nici un caz nu era urmarirea unor dorinte si pofta ale inimii proprii, ci era recunoasterea drepturilor lui Boaz asupra ei, potrivit cu Cuvantul lui Dumnezeu. Ea actiona potrivit cu aceste drepturi. Dumnezeu apreciaza o asemenea atitudine si la noi.

Inima noastra doreste sa mearga pe propriile ei cai. Ea doreste lucrurile lumii sau lucrurile firesti. Dar Cel ce are drept asupra vietilor noastre este Domnul. Dreptul pe care il are El este dreptul dragostei, caci El a platit pretul rascumpararii noastre. El a iubit Biserica si S-a dat pe Sine pentru ea, pentru ca ea sa-l apartina in intregime si astfel sa poata face din ea ceea ce doreste El sa fie (Efeseni 5.25-27). El a platit pentru ea intregul pret, a vandut tot ce avea ca s-o poata s-o aiba ca a Lui, numai a Lui (Matei 13.46). El „S-a golit pe Sine insusi si a luat un chip de rob, facandu-se asemenea oamenilor. La infatisare a fost gasit ca vin om, S-a smerit si S-a facut ascultator pana la moarte si inca moarte de cruce” (Filipeni 2.7-8). Iata pretul pe care l-a platit ca sa ne scape de pierzarea vesnica si sa ne dea cele mai inalte binecuvantari ale cerurilor. Platind un astfel de pret, nu are oare El drept asupra noastra? Negresit, are. Are drept la iubirea noastra, la devotamentul nostru, la ascultarea noastra. El are dreptul la trupurile, sufletele si duhurile noastre. Are drept asupra a tot ce avem si suntem.

Cuvantul lui Dumnezeu mai aminteste un motiv pentru care Dumnezeu are drept asupra noastra: El are dreptul la supunere din partea noastra, din pricina ca El ne-a creat. La Coloseni 1.16 se spune ca toate au fost create prin El si pentru El. El a creat universul, El a creat omenirea ca sa-L slujeasca si sa-L cinsteasca. Aceasta inseamna ca omul, in toate atributele si capacitatile sale spirituale si fizice a fost intocmit ca sa poata sluji lui Dumnezeu. Cu siguranta, capacitatile fizice si mintale ale omului isi pot implini destinul pe care li l-a randuit Dumnezeu cand omul slujeste Creatorului in deplina si nestirbita ascultare. Augustin a spus: „Omul nu gaseste nici o odihna, pana ce nu afla odihna in Dumnezeu.” Iata de ce, in Deuteronom 6.5 putem citi: „Sa iubesti pe Domnul Dumnezeul tau, cu toata inima ta, cu tot sufletul tau si cu toata puterea ta”. Iar Domnul Isus adauga referitor la acest verset si „cu toata gandirea ta” (Marcu 12.30).

In al treilea rand, Evrei 1.1,2 ne spune ca Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru are putere de stapanire asupra tuturor lucrurilor. Toate lucrurile ii vor fi supuse Lui ca Fiu al Omului in cele din urma, potrivit sfaturilor vesnice ale lui Dumnezeu (Psalm 8. Evrei 2.5-8; Coloseni 1.5).

Intrebarea este daca noi recunoastem acest impatrit drept al Domnului Isus asupra noastra. ii supunem Lui toate dorintele si problemele noastre? ii punem la orice pas intrebarea: „Doamne, ce vrei sa fac?” il intrebam cu privire la profesia noastra, la viitorul nostru, la prietenii noastre, la locul unde ne vrea sa traim, la felul cum ne mobilam casa, la felul cum ne crestem copiii, la felul de munca pentru care ii pregatim? il intrebam cu adevarat cu privire la orice amanunt privitor la viata noastra fizica, mintala sau spirituala? Ora de ora, minut de minut avem sa-L intrebam: „Doamne, ce vrei sa fac?”

Cuvantul lui Dumnezeu este foarte limpede in aceasta privinta: „Dumnezeu a facut Domn si Hristos pe acest Isus, pe care voi L-ati rastignit” (Faptele Apostolilor 2.36). Rut, la randul ei, a invatat din Cuvantul lui Dumnezeu ca Boaz are drept de rascumparare si, prin urmare ea ii apartine lui. De aceea ea s-a dus la el si i s-a predat cu toate problemele si cu viitorul ei. Si, trebuie sa observam ca inima lui Boaz a fost miscata. El i s-a adresat cu admiratie si a laudat-o. Si, desigur, si inima Domnului Isus este miscata cand venim la El de bunavoie si recunoastem drepturile Lui asupra noastra si ne predam cu totul in mainile Sale. Aceasta nu insemneaza, desigur, ca suntem liberi sa facem cum ne place in aceasta privinta. Dumnezeu insista ca toti oamenii sa recunoasca autoritatea Fiului Sau (Filipeni 2.9-11; Romani 10.9; Psalmul 2). Diferenta este ca putem face acest lucru de bunavoie sau fortati. Daca facem acest lucru cu inima bucuroasa, pentru ca iubim pe Cel ce ne-a iubit mai intai (1 Ioan 4.19), atunci vom primi marturia aprobarii Sale. Ce gand uimitor! El ne cere ceea ce harul Sau a lucrat in vietile noastre si ceea ce este in armonie cu gandurile Sale. Desigur, aceste lucruri trebuie sa caracterizeze vietile noastre. Suntem datori sa fim intr-o astfel de stare. Iar cand asa stau lucrurile, El ne incurajeaza si ne aproba. Am auzit oare glasul Lui aprobator?

Boaz o lauda pe Rut pentru ca nu a cautat tineri, fie saraci, fie bogati. Este o dragoste ieftina cand o fata lasa ca afectiunile ei sa fie orientate dupa bogatiile unui tanar. Daca Rut ar fi umblat dupa un tanar sarac, ea ar fi lucrat potrivit cu motive firesti, curate. Dumnezeu a pus in inima omului iubirea: iubirea unui barbat pentru o femeie si a unei femei pentru un barbat. Este un dar venit de la Dumnezeu, este un dar nobil. Dar in partasia noastra cu Domnul Isus nu intra nici chiar cel mai nobil simtamant firesc. Simtirile noastre ca si inteligenta noastra trebuiesc facute roabe ascutarii de

Hristos. Cand ele ii sunt predate Lui, abia atunci ele se dezvolta din plin; atunci Creatorul insusi isi manifesta grija Lui fata de ei, in asa fel incat El sa fie slavit, iar noi, fapturnile, sa fim deplin satisfacute.

„Acum, fiica mea, nu te teme, voi face pentru tine tot ce vei zice, caci toata cetatea stie ca esti o femeie cinstita" (versetul 11).

Inima lui Boaz ar fi putut sa dea inapoi de la Rut din cauza actiunilor ei. Facandu-si cererea, ea a trecut dincolo de limitele prescrise in mod explicit in Cuvantul lui Dumnezeu cu privire la cineva care are dreptul sa fie rascumparat. Daca cineva se vanduse pe sine insusi ca rob din pricina saraciei, atunci cea mai apropiata ruda din familie, barbat, era cel care trebuia sa actioneze ca rascumparator. Iar daca era vanduta o mostenire din pricina saraciei, fratele trebuia s-o rascumpere (Levitic 25.25,48,49). La Deuteronom 25 ni se prezinta cazul unor frati: unul moare fara sa lase vreun fiu. Fratele ramas in viata era obligat sa ia de sotie pe sotia celui ce a murit si sa-i ridice samanta. Putem vedea deci, ca potrivit cu litera legii, Boaz n-avea obligatia sa se casatoreaca cu Rut, nici sa rascumpere mostenirea lui Elimelec.

Dar indurarea lui Boaz a fost mare, iar harul Boazului nostru este fara margini de bogat. Niciodata nu este dezamagita credinta care vine la El, asteptand ceva de la El. Firea pacatoasa este intr-adevar deznadajduita, caci Domnul nu implineste niciodata ceea ce cere ea. Domnul condamna aceasta fire pacatoasa. Harul se bucura cand credinta face cereri indraznete. Harul spune: „Deschide-ti gura larg!" Credinta poate sa ceara ca munti de greutate sa fie dati la o parte si aruncati in mare si asa se intampla. Domnul nostru va raspunde totdeauna rugaciunilor facute de credinciosi care isi pun toata increderea lor in El. Intr-o cantare crestina sunt urmatoarele versuri: „Viitorul, drumul si soarta mea Le las in intregime in mana Ta, O! Tata, caci Tu ma pastrezi".

Nu are importanta cat de mult poate cere credinta, harul aduce totdeauna raspunsul cuvenit. „Nu te teme!" Mai mult: „Voi face tot ce vei zice". Ce mult ii place Lui sa ne punem increderea in El.

„Caci toata cetatea stie ca esti o femeie cinstita"... „O femeie cinstita este cununa barbatului ei" (Proverbe 12.4). O asemenea femeie este descrisa in Proverbe 31.10-31, iar concluzia este redada in cuvintele: „Femeia care se teme de Domnul va fi laudata". De ce? Pentru ca „frica de Domnul este inceputul intelepciunii" (Proverbe 1.7).

O femeie pretioasa sau o femeie a virtutilor este aceea care isi ia locul in mijlocul familiei alaturi de sotul ei, potrivit cu gandurile lui Dumnezeu. O astfel de femeie este o femeie dupa inima lui Dumnezeu. Relatia dintre un barbat si sotia sa este in creatie o imagine (tip) a unirii dintre Hristos si Biserica (Efeseni 5.23). Din aceasta putem intelege ca o sotie a virtutilor este o imagine a Bisericii, potrivit cu gandurile lui Dumnezeu. Boaz i-a spus lui Rut ca era o femeie cinstita (virtuoasa). Ea nu era inca unita cu un barbat, dar Boaz putea sa distinga in ea caracteristicile unei femei virtuozase. Dar nu numai el, ci intreaga cetate vazuse in ea acest lucru. Cetatea este locul de administrare. Aici veneau batranii sa discute si sa rezolve problemele curente. Batranii cetatii, administratia localitatii vorbisera despre ea si cu totii puteau atesta ca Rut era o femeie dupa gandul lui Dumnezeu. Iata de ce Boaz putea sa spuna: „Voi face pentru tine tot ce vei zice".

Avand in minte aceste lucruri, este bine sa meditam la Proverbe 31. In acest capitol invatam care sunt caracteristicile practice ale Bisericii lui Dumnezeu. In lumina acestora face sa ne intrebam: „Gaseste Dumnezeu aceste trasaturi si in noi, atat ca adunare cat si ca persoane separate?”

La inceputul ultimului veac, Domnul putea sa vada aceste caracteristici in cativa credinciosi. El putea sa vada ascultarea lor de El Insusi si de Cuvantul Sau, si inima Lui, a Domnului, se incredea in ei. Ei ii recunosteau autoritatea (Apocalipsa 3.8). El vedea ce plini de ravna sunt ei pentru cauza Lui. Casa Lui a devenit pasiunea lor. El putea vedea cu cata grija se ocupa ei de membrii aceleasi familii (Filadelfia inseamna „dragoste de frati”). Ei erau harnici in a vesti Evanghelia celor „nenorociti” si „lipsiti” (Proverbe 31.20). „Poarta” poporului Sau a putut vedea acest lucru, care a devenit cunoscut in crestinatate. De aceea, Domnul S-a putut uni cu acesti credinciosi si a putut sa-i socoteasca drept o marturie publica pentru El.

„Este adevarat ca am drept de rascumparare, dar este o alta ruda mai apropiata decat mine care are dreptul de rascumparare. Ramai peste noapte aici. Si maine, daca vrea sa te rascumpere, bine; dar daca nu are placerea sa te rascumpere, atunci te voi rascumpara eu. Viu este Domnul. Culca-te aici, pana dimineata” (versetele 12 si 13).

Aparent, Boaz n-a fost surprins de cererea lui Rut. Prin har, el voia s-o aduca aproape de el, pentru ca el era singurul care o putea ajuta. Dar el nu a actionat in mod impulsiv sau frivol, fara sa se gandeasca la urmarile posibile ale actiunii sale. Trebuiau solutionate inca anumite probleme si el le cunostea mult mai bine decat Rut.

Domnul Isus ne cunoaste inimile si stie imprejurarile prin care trecem. In Isaia 46 El spune: „Eu sunt Dumnezeu si nu este altul ca Mine, spunand sfarsitul de la inceput si cu mult inainte ceea ce nu este inca implinit” (versetele 9,10). Iar in Psalmul 139 scriitorul spune: „Si de departe imi patrunzi gandurile;..Caci nu-mi ajunge cuvantul pe buze si Tu, Doamne, il cunosti intocmai”. Domnul lucreaza in inimile noastre prin Duhul Sfânt ca sa ne predam in totul, cu deplina incredere Lui. Asa invatam ca El ne poate elibera de orice robie si ca numai prin El putem capata mostenirea cu cei sfintiti. Dar Domnul nostru stie ca pana sa ajungem aici sunt multe greutati de invins. Da, sunt multe greutati, dar pentru El nu sunt nici greutati nici imposibilitati. El ne spune cu toata bucuria ca El este Rascumparatorul si ca este gata sa faca tot ce-i cerem prin credinta. Greutati sunt pentru noi, nu pentru El. Avem o inima vicleana, iar drumul prin experientele de la Romani 7 este adesea lung si anevoios. Domnul nu ne poate ajuta pana ce nu ajungem si noi la strigatul dureros: „O! nenorocitul de mine, cine ma va scapa de acest trup de moarte?” Trebuie sa intelegem bine ca legea este neputincioasa, nu ne ajuta sa traim o viata sfanta. Legea nu poate sa duca pe omul cu firea lui pacatoasa la slujirea lui Dumnezeu, nici sa-l elibereze de puterea pacatului. In capitolul urmator vom starui mai mult asupra acestui punct.

Boaz a zis lui Rut: „Culca-te aici pana dimineata!” Ea venise noaptea si a stat la picioarele lui in timp ce el dormea. Asa cum am mai vazut, aceasta infatiseaza sa fii ingropat impreuna cu El, prin botezul pentru moartea Lui (Romani 6.4). Iata locul unde aflam scaparea. Acolo avem parte in intregime de lucrarea de rascumparare si ea atinge absolut totul: atat pacatele noastre cat si pacatul nostru. Tot aici incepem sa luam in stapanire mostenirea noastra, caci ne insusim prin credinta un alt adevar, si

anume ca am fost inviati impreuna cu Hristos si asezati in El in locurile ceresti (Efeseni 2.5,6). Iata ce putem intelege din cuvintele lui Boaz: „Culca-te aici pana dimineata”. Se va lamuri atunci daca cealalta persoana cu drept de rascumparare va vroi sa faca ceva.

„Ea a ramas la picioarele lui pana dimineata si s-a sculat mai inainte de a se putea cunoaste unul pe altul” (versetul 14).

La Rut 2.17 citim ca Rut a cules spice pana seara. Aici citim ca ea a stat la picioarele lui Boaz pana dimineata. Sunt doua aspecte ale vietii crestine: in ceea ce priveste lucrarea si vegherea, noi suntem in timpul zilei, dar stim bine ca se apropie noaptea (Ioan 9.4; 1 Tesaloniceni 5.4-8). In ceea ce priveste pozitia noastra in lume, inasa, noi suntem in noapte. Cele doua aspecte nu se exclud unul pe altul. Cei care traiesc mai aproape de Domnul Isus, stand la picioarele Sale acum, in noaptea lepadarii Sale sunt si cei mai harnici lucratori pentru slava Lui, in timpul zilei.

In timp ce statea la picioarele lui Boaz, Rut a invatat in primul rand sa se increada in intregime in Boaz pentru orice binecuvantare legata de rascumparare. Ce loc minunat pentru ea! Tot astfel, la picioarele Domnului Isus noi devenim constienti ca suntem obiectul favorurilor si fagaduintelor Sale, ca El aproba umblarea noastra. Si, primim aceste favoruri stiind ca El ne asculta si ca va implini totul pentru noi.

Dar de ce n-a ramas acolo Rut pana s-a facut ziua? Ea nu fusese trimisa inapoi. Ea inasa, s-a hotarat sa se scoale si sa plece. Domnul Isus nu cere nimanui sa plece de la El, chiar daca este pacatos si cu atat mai putin, daca este un sfant care sta la picioarele Lui. Dar Rut a plecat din aceasta pozitie, de completa dependenta de El in locul mortii Lui. Daca ar fi ramas acolo, s-ar fi facut lumina in viata ei si ar fi ajuns sa-L cunoasca pe El in puterea Lui de Mantuitor in lucrarea Lui care sfinteste si aduce slava. Dar ea a plecat, „inainte de a se putea cunoaste unul pe altul”.

De ce raman atat de multi crestini numai la locul descris in Romani 5.1,2? Aceste persoane au ajuns sa-L cunoasca pe Domnul ca pe Mantuitorul care i-a rascumparat din pierzarea vesnica. Dar ei raman inca sub stapanirea pacatului, a firii lor pacatoase. De ce? Pentru ca ei nu raman in locul cufundarii sau al botezului in moartea Domnului Isus. Caci botezul este nu o marturie a iertarii pacatelor, ci a ingroparii impreuna cu Hristos. Daca ar fi ramas cu El acolo, ar fi inteles ca Domnul nu numai ca a aranjat pentru totdeauna problema pacatelor cand le-a purtat pe cruce, dar El a fost facut chiar pacat pentru ei. In Hristos, Dumnezeu a judecat firea rea a oamenilor. Nu numai ca am fost scapati de pedeapsa, dar am fost si sfintiti, in intregime separati de locul si de conditia in care eram inainte de intoarcerea noastra la Dumnezeu (1 Petru 1.2 si 1 Corinteni 6.11). Si cand am prins acest adevar, Domnul ne conduce afara din mormant, de partea cealalta, in lumina, acolo unde este El, inviati impreuna cu El si asezati in El in locurile ceresti.

Atunci il cunoastem pe El in realitate in eficacitatea si pretul nespus de mare al lucrarii Sale ca Rascumparator, ca Cel ce sfinteste si duce la slava. Atunci abia avem adevarata pozitie crestina (Ioan 17.3).

Rut si-a parasit locul. Ea n-a ramas acolo unde cu adevarat ar fi trebuit sa ramana, pentru ca acolo era Boaz care era in stare sa faca orice lucru. Daca ne parasim locul de morti impreuna cu Hristos, si

ne luam partea unor oameni care inca mai traiesc, intarziem sa cunoastem valoarea deplina a rascumpararii prin Domnul Isus. Legea nu are nici o putere asupra celor morti, dar are putere peste cei care sunt vii si care ar vrea sa se elibereze ei insisi de puterea pacatului. Celor asupra carora are putere Legea li se spune: „Fa aceasta si vei trai” si „Cine calca Legea va muri”. Daca omul ar putea tine legea, legea ar fi rascumparatorul. Dar Rut trebuia sa invete ca acest lucru era imposibil, pentru ca porunca legii, care era in vederea vietii, a fost gasita si in experienta mea proprie, aducatoare de moarte (dupa Romani 7.10).

Si Boaz a zis: „Sa nu se stie ca a intrat o femeie in arie!” Si a spus: „Adu mantaua de pe tine si tine-o.” Ea a tinut-o si el a masurat sase masuri de orz si le-a pus pe ea. Apoi a intrat in cetate” (versetele 14, 15).

De ce acest secret? Faptul ca Rut a plecat de la el nu-l onora pe Boaz. L-a parasit pe acela care putea s-o ajute; Boaz nu era inca totul pentru ea.

Tot asa, Domnul face totul pentru noi, dar cand noi il folosim pe El numai ca un ajutor ca sa tinem legea si sa ne carpim viata, prin atitudinea noastra il dezonoram. El S-a facut pacat pentru noi, pentru ca noi suntem rai, fara putinta de indreptare. Dumnezeu nu putea sa faca nimic cu noi, decat sa ne judece si sa ne condamne, nu numai pentru pacatele noastre, ci si pentru firea noastra rea si pacatoasa. Si, desi Domnul Isus a implinit totul pentru noi, multi dispretuiesc (poate inconstient, totusi, foarte real) o parte foarte insemnata a lucrarii Lui si anume ca El a purtat pe cruce judecata asupra firilor noastre rele si pacatoase. Ei incearca sa-si carpeasca firile lor, ca sa poata ramane ca oameni vii inaintea lui Dumnezeu, si folosesc in acest scop legea. Ei socotesc ca au nevoie de Domnul ca sa le dea tarie si energie ca sa implineasca legea.

Domnul nu ne poate ajuta la aceasta. El stie ca este cu neputinta. El a fost facut pacat pentru noi, pentru ca noi era cu neputinta sa ne indreptam: eram incorigibili. Domnul nu este in ceruri ca sa slaveasca legea. Nu. A incerca sa pazesti legea este o negare deschisa a nevoii lucrarii Lui de rascumparare si implicit a rascumpararii. Domnul Isus a facut totul ca sa ne salveze de sub puterea pacatitii, a lui Satan, a lumii si a mortii. Il dezonoram, deci, cand ne aflam inca in pozitia descrisa la Romani 7. „O, nenorocitul de mine! Cine ma va elibera de acest trup de moarte?” O persoana care este intr-o asemenea stare nu poate da marturia de crestin adevarat, potrivita cu Scriptura. Numai dupa ce a fost eliberat, dupa ce Duhul Sfânt a ajuns sa aiba deplina libertate de a lucra in om, marturia de crestin este reala (Romani 8.10). Credinciosii sunt pecetluiti cu Duhul Sfânt. Nu, nu-L onoreaza pe Domnul nostru sa se stie ca o femeie, asemenea lui Rut, a intrat in arie.

Totusi, desi Boaz nu putea sa recunoasca public ca Rut era unita cu el, totusi harul, favoarea si bunatatea lui fata de ea nu se micorase cu nimic. „Daca suntem necredinciosi, El ramane credincios, caci nu se poate tagadui singur” (2 Timotei 2.13). Ce Prieten bun e Domnul! Cand suntem in prezenta Lui, nu putem pleca decat incarcati de binecuvantari.

Sa luam seama la ceea ce i-a dat Boaz lui Rut. La sfarsitul capitolului 2 citim ca Rut a lucrat pana la sfarsitul seceratului graului. Am vazut atunci ca aceasta simbolizeaza pe crestinul care are aceeasi natura, aceeasi esenta cu Domnul Isus (Ioan 12.24). Aceasta duce la unirea cu Hristos si, implicit, la

Biserica (Efeseni 1.23; 3.6; 4.16). in capitolul 3 vedem ca Rut n-a ajuns la realizarea practica a acestui fapt. Adesea, cunostinta noastra este mai mare decat realizarea practica, decat trairea cu viata. Domnul se uita la realitate si lucreaza cu noi potrivit cu realitatea. De aceea, capitolul 3 vorbeste numai despre orz, nu despre grau. Boaz era in arie sa cearna orzul si de aceea i-a dat lui Rut orz. Desigur, in ce i-a dat Boaz, nu erau nici paie nici pleava. Se facuse treieratul si vanturatul. Era insa orz. Persoana care este inca in Romani 7, nu se poate ocupa cu adunarea: el trebuie sa fie mai intai eliberat de pacat. El trebuie sa primeasca orz curat, care asa cum am mai vazut, reprezinta viata de inviere. Este o viata care a trecut prin moarte si care, deci, nu mai este supusa mortii, invierea ne asaza de partea cealalta, dincolo de moarte, unde nu mai este nici lege, nici pacat, nici moarte.

Boaz i-a dat lui Rut sase masuri de orz. Cat de mari erau aceste masuri? Nu stim. Dar stim ca Boazul nostru nu da cu zgarcenie. Rut a primit din belsug, caci Boaz i-a oferit cu mana larga. Nu ni se spune masura, dar ne atrage atentia numarul de masuri: sase. Este numarul zilelor lucratoare dintr-o saptamana si spune despre sarcina data de Dumnezeu in mod aparte fapturii.

Binecuvantarea practica din partea Domnului nu va depasi starea noastra. El nu va binecuvanta niciodata pe un israelit cu binecuvantari crestine. Si El nu va aduce unui crestin care este inca in Romani 7, bucuria binecuvantarilor care sunt atat de minunat prezentate in Epistola catre Efeseni. Binecuvantarile practice ale unei persoane inca in Romani 7 vor fi potrivite cu conditia ei actuala: incearca sa implineasca Legea. Va primi, ca si Rut, sase masuri, nu sapte. Pe cea de a saptea masura o va primi mai tarziu, in capitolul urmator. Cea de a saptea masura este chiar Boaz! Daca ne-am facut una cu Hristos, posedam orice lucru. Avem toate bogatiile Sale, dar ceea ce este infinit mai important este ca il avem pe El. Apostolul Ioan, adresandu-se parintilor, le scrie: „Va scriu, parintilor, pentru ca ati cunoscut pe Cel care este de la inceput" (1 Ioan 2.13, 14). Aceasta include orice!

Ca sa-L avem pe El, trebuie sa facem un singur lucru: sa ramanem la picioarele Lui (Luca 10.38,42). Atunci noi vom primi sapte masuri de grau. Ce parte minunata are cel care se poate bucura in chip practic de faptul ca este una cu Hristos! Ce scump lucru sa ai partasie cu Tatal si cu Fiul, caci aceasta aduce bucurie deplina! (1 Ioan 1.3, 4). Daca vrem insa sa avem aceasta parte binecuvantata, trebuie sa ne luam riscul de a fi neintelesi de toti, dar intelesi de Domnul. Vom fi neintelesi de Marta, sora noastra, de Lazar, fratele nostru, de Iuda, unul dintre cei doisprezece, de toti ucenicii (Ioan 12; Matei 26.8). Da, sotiiile noastre, rudele noastre apropiate pot fi vrajmasii nostri (Matei 10.36, Luca 14.26,27).

Ce avem atunci de ales? Nu este El vrednic de toate durerile si incercarile? Nu este partasia cu El de preferat oricarui alt lucru? Un gand pretios: Domnul este mangaiat cand macar numai un suflet renunta la orice ca sa fie in intregime al Lui (Geneza 24.67). Rut a plecat de la Boaz si s-a dus in cetate. Era o cetate a poporului lui Dumnezeu, nu era un loc rau, dar nu era Boaz. Chiar adunarea poate uneori sa ne distraga de la El (Hristos) si in acest caz este in paguba noastra, spre paguba adunarii, iar atitudinea noastra il dezonoareaza pe Domnul Isus. Iata dar: Boaz nu i-a putut da lui Rut decat sase masuri de orz.

„Ea s-a intors la soacra ei, care i-a zis: „Tu esti, fiica mea?" Rut i-a istorisit tot ce facuse pentru ea omul acela. Ea i-a zis: „Mi-a dat aceste sase masuri de orz, zicand: „Sa nu te intorci cu mainile goale la soacra ta" (versetele 16 si 17).

Rut s-a intors la soacra ei cu vesti bune si incarcata cu o dovada bogata a favorii lui Boaz. Dar nu avea tot ce ar fi dorit de la Boaz si nici nu stia cum putea sa obtina acestea, desi Boaz se bucura mult sa-i dea totul lui Rut.

Cu ce cuvinte calde i se adreseaza Naomi: „Tu esti, fiica mea?" Se produsese o schimbare in Rut. Ea nu mai era cea care fusese mai inainte. Tot asa si cu noi: nu putem sa stam cu Domnul si sa ramanem cum am fost inainte de a sta cu El. Daca suntem in prezenta Lui, ne transformam potrivit imaginii (chipului) Sau. Nu gandesc ca Naomi se gandea la acest lucru. Cred mai degraba ca Naomi, stiind ca Boaz avea drept de rascumparare, a vazut in Rut pe cea care, prin credinciosia si indurarea rascumparatorului, va fi sotia lui Boaz. Intrebarea putea suna: „Te-ai facut una cu Boaz? Ai gasit odihna alaturi de el?"

Ce intrebare insemnata pentru Rut! Ce putea raspunde cu inima ei care era in asteptare? Cine era ea? Era inca o femeie saraca, singura, fara ajutor. Daca avea ceva bun de spus, era sa vorbeasca despre Boaz. Din nou, gandurile ei s-au indepartat de la ea insasi si s-au indreptat spre Boaz. Avea sa se gandeasca la bunatatea, la puterea, la cuvintele lui, la fagaduintele lui. Ea putea sa-i arate lui Naomi sase masuri de orz. Era ceva din bogatia lui, iar Naomi putea sa aiba si ea parte din ceea ce Rut promise de la el.

Naomi a inteles situatia. Ea ascultase la ceea ce ii spusese Rut si observase ceea ce nu-i spusese. A vazut ca erau numai sase masuri de orz, nu sapte. Rut nu gasise inca odihna, iar Naomi stia din propria ei experienta de ce. Este vreun crestin care sa nu fi trecut prin experienta lui personala prin Romani 7? Oricum, desi oarecum contrariata, Naomi a fost mangaiata de faptul ca Boaz a apreciat increderea pe care Rut si-a pus-o in el, chiar daca nu era foarte tare si foarte bine orientata.

Nu este nici o indoiala ca Domnul Isus recunoaste orice aspiratie spirituala, chiar si pe cea a celui mai slab credincios. Lui ii place foarte mult cand cineva spune: „Dupa omul dinlauntru, imi place Legea lui Dumnezeu" (Romani 7.22). Dar ce mult pretuieste El faptul ca dorim dupa El insusi! Daca si la noi este o astfel de dorinta, El ne va face parte de o dovada clara ca El Se ocupa de noi si fagaduinta ca problema noastra este in mana Lui.

Naomi stia de ce Rut nu capatase inca ceea ce dorea. intelesese si Rut, si amintindu-si ce facuse Boaz pentru ea, il cunostea mai bine. De aceea, acum Naomi o putea indruma cu intelepciune: „Fii linistita, fiica, pana cand vei sti cum si ce intorsatura vor lua lucrurile, caci omul acesta nu va avea odihna pana nu va sfarsi lucrul chiar astazi" (versetul 18).

„Fii linistita!" Ce sfat excelent pentru cei care au viata din Dumnezeu, dar care nu au gasit inca odihna pentru sufletele lor, si care incearca cu disperare sa gaseasca odihna prin eforturile lor proprii. Stim din experienta ca ne gandim la necuratia si ruina noastra si cat de adesea incercam sa ne indreptam caile si vietile. Totusi, marea taina a harului este ca Rascumparatorul nostru a facut din problema noastra problema Lui. Cand descoperim aceasta devenim linistiti. Atunci, ne intoarcem

privirile de la noi insine catre El si ne ocupam numai cu El. Si asta trebuie sa facem. Trebuie sa stam linistiti si sa vedem mantuirea lui Dumnezeu (Exod 14.13), asa cum a facut Iosua in Zaharia 3. Sa-L lasam pe Domnul sa raspunda celor ce ne acuza, cum a facut femeia din Ioan 8. Fiul risipitor, intorcandu-se spre casa, se gandea la el insusi, asa cum facem si noi cand suntem pe calea intoarcerii la Tatal. Dar cand intram in casa Tatalui, putem vedea marea preocupare a Tatalui pentru noi. Atunci ne oprim din a lucra si ne linistim, gata sa vedem ceea ce a lucrat Tatal pentru noi (Luca 15.22-24).

Exista o alta fata a acestui fapt, care este de mare importanta. Din moment ce Boaz a luat asupra lui problema lui Rut, el nu va avea odihna pana ce n-o va rezolva. Asa stand lucrurile, daca Rut ar fi lucrat, ea nu putea decat sa complice lucrurile. Asa este si cu noi. Dumnezeu, care a inceput lucrarea Lui in noi, nu si-o lasa neterminata. Hristos nu ne lasa din mana Sa, ci ne poarta pe caile Lui, pana ce ne gasim odihna in prezenta lui Dumnezeu, spre slava Lui si a Tatalui.

Care este motivul pentru care Hristos a facut totul pentru noi? Acelasi motiv pentru care Boaz a facut totul pentru Rut: o iubea. „Hristos a iubit Biserica si S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinteasca, curatind-o prin spalarea cu apa, prin Cuvant, ca sa infatiseze inaintea Sa aceasta Biserica slavita, fara pata, fara incretitura sau altceva de felul acesta, ci sfanta si fara defect" (Efeseni 5.25-27).

Rut 4

„Boaz s-a suit la poarta si s-a asezat jos acolo. Si iata ca trecea cel care avea drept de rascumparare, si despre care vorbise Boaz. Si Boaz i-a zis: „Prietene, apropie-te, stai jos aici! Si el s-a apropiat si s-a asezat. Boaz a luat atunci zece oameni dintre batranii cetatii si a zis: „Sedeti aici." Si ei s-au asezat jos" (versetele 1 si 2).

Cetatea lui Dumnezeu este locul in care locuieste Dumnezeu (Psalmul 87.3). Nu inseamna acelasi lucru cu templul lui Dumnezeu. Dumnezeu locuieste in templul Sau, dar templul este asezat in cetatea lui Dumnezeu. Dar locuiesc in cetate toti cei care locuiesc cu Dumnezeu, care se strang in jurul casei, in jurul locului unde Se afla Dumnezeu. Aici se desfasoara intrega viata a celor care locuiesc impreuna, in prezenta lui Dumnezeu Insusi.

In cetate „sunt asezate scaunele pentru judecata" (Psalmul 122.5). „Sa-ti pui judecatori si capetenii in toate cetatile pe care ti le da Domnul, Dumnezeul tau, in toate semintiile tale; si ei sa judece poporul cu o judecata dreapta" (Deuteronom 16.18). As sugera ca acolo unde Scriptura vorbeste despre „cetate" am putea intelege biserica in caracterul ei administrativ, de guvernare pe pamant. Acest aspect ne este prezentat in chip desavarsit cand ne este infatisata cetatea sfanta, Ierusalimul ceresc, care se coboara din cer, de la Dumnezeu (Apocalipsa 21.10). Este vorba acolo de Biserica proslavita, in timpul mileniului.

Boaz a venit la locul randuit, in cetate, ca sa rezolve cazul lui Rut. Putea sa faca acest lucru: Rut se biziua numai pe el si statea linistita. Boaz s-a dus, s-a suit la poarta cetatii, in prezenta batranilor. Era un loc asezat la inaltime; in ogor, trebuie sa te cobori.

Sunt lucruri de invatat si din aceasta. Boaz nu a pornit sa solutioneze problema indata ce a cunoscut-o pe Rut. Nu. El a asteptat pana ce Rut a venit in locul unde el i-a dat sase masuri de orz, pentru ca ea a stat timp indelungat la locul mortii, la picioarele lui. Ce multa paguba si tulburare si ce amaraciune aduce o persoana care este primita in mijlocul fratilor in mod prematur. Folosind limbajul cartii Rut, am putea spune ca o astfel de persoana a primit numai o singura masura de orz. Pe de alta parte, in dorinta lucrata in noi personal de harul lui Dumnezeu de a ajuta un suflet, sa nu uitam ca treapta finala de binecuvantare in timpul calatoriei pe pamant este sa aducem sufletul sus, in cetate, sa lasam problema pe seama marturiei adunarii locale. Potrivit cu gandul lui Dumnezeu, adunarea este organismul care administreaza problemele spirituale pe pamant.

Dar, desi Boaz a dus problema la poarta cetatii, in prezenta batranilor, EL vorbea cu autoritate, EL conducea solutionarea problemei. Si, tot astfel, desi Domnul isi are „scaune de judecata” acolo unde sunt adunati doi sau trei pentru Numele Lui (Matei 18.17-20; 1 Corinteni 5.4-13), totusi NUMAI EL ARE AUTORITATE IN MIJLOCUL LOR. Ar trebui sa avem si noi atitudinea celor zece batrani: sa ascultam ce spune El, sa fim de partea concluziilor Lui, sa fim martori pentru El (versetul 11).

Cel care avea dreptul de rascumparare, despre care vorbise Boaz, a trecut, dar nu era interesat s-o rascumpere pe Rut. Nu fusese in trecut, nu era nici acum. Trecand lucrurile pe terenul nostru se naste intrebarea: Este posibil un alt rascumparator? Desigur, nu! Legea, faptele nu pot sterge nici macar un pacat, Rascumparator este numai Hristos. Legea a fost data ca sa ne ajute sa intelegem nevoia noastra esentiala, absoluta de Hristos.

„De aceea nimeni nu va fi indreptatit inaintea Lui prin faptele Legii” (Romani 3.20). Mantuirea este numai prin har! Ce greu ii este inimii noastre mandre sa primeasca acest adevar! Cand Legea arata ca este neputincioasa in a mantui, atunci vine harul, aratat in Domnul Isus Hristos. „Harul si Adevarul au venit prin Isus Hristos” (Ioan 1.17).

De fapt, aceasta este istoria fiecarui credincios. Cand devenim constienti de pacatosenia noastra; incercam sa tinem legea, ca sa scapam de puterea pacatului. Romani 7 ne prezinta tabloul acestei lupte teribile. Dumnezeu este Cel ce ingaduie aceasta! Da. El insusi ne duce la aceasta lupta disperata, ca sa devenim constienti de totala noastra decadere si sa scoatem strigatul „O! nenorocitul de mine! Cine ma va scapa de acest trup de moarte?” Sa luam seama: sa nu mai punem intrebarea CE ma va scapa, ci CINE ma va elibera. Vedem acum ca O Persoana trebuie sa ne elibereze. Apoi Dumnezeu ne arata cine este acea persoana, cine este Singurul Rascumparator: „Multumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 7.24, 25).

Deci, Boaz a luat cazul lui Rut asupra sa. L-a chemat mai intai pe cel ce ar fi avut drept de rascumparare asupra lui Rut, ca ruda mai apropiata. In felul acesta, Boaz dorea sa arate ca acel om nu era in stare s-o rascumpere pe Rut. Preocuparea plina de dragoste a lui Boaz pentru Rut si Naomi era profunda si statornica. Celalalt barbat nu avea nimic pentru ele. El nu se sinchisise de ele

nici in trecut, nici acum, cand afla despre ele de la Boaz. Domnul Isus S-a dat pe Sine pentru noi, pentru Biserica, pentru ca ne dorea uniti cu El.

Legea nu cuprinde dragoste si nici nu poate sa ni-L descopere pe Cel ce este Dragoste (1 Ioan 4.8,16).

Adevarul de asemenea se mentine prin Isus Hristos. Harul nu lucreaza niciodata contrar cu dreptatea. Ele nu se contrazic niciodata una pe alta. Iata de ce a luat Boaz zece barbati din batranii cetatii ca sa fie martori.

Cele zece porunci sunt esenta legii si ele trebuie sa marturiseasca asupra faptului ca legea nu poate sa mantuiasca. Ce simplu si ce repede s-ar rezolva raspunsul la intrebarile din Romani 7, daca am folosi marturia acestor zece porunci, si numai a lor. Daca le folosim ca pe standardul potrivit caruia sa traim, vom constata foarte repede ca suntem pierduti si fara nadejde de a scapa de sub puterea pacatului. Avem totusi ideea gresita ca Dumnezeu nu cere in totul implinirea cerintei drepte a legii, ca El ar fi multumit cu ceva mai putin decat atat. Desigur, harul si indurarea lui Dumnezeu sunt nelimitate. In infinita Lui bunatate, El este indelung rabdator. Si totusi, El trebuie sa insiste asupra cerintelor Sale sfinte si drepte. El nu Se poate tagadui singur. „Apoi a zis celui ce avea drept de rascumparare: „Naomi, care s-a intors din tara Moabului, vinde bucata de pamant care era a fratelui nostru Elimelec. Am sa te instiintez de aceasta si sa-ti spun: „Cumpar-o in fata locuitorilor si a batranilor poporului meu. Daca vrei s-o rascumperi, rascumpar-o; dar daca nu vrei s-o rascumperi, spune-mi ca sa stiu. Caci nu este nimeni inaintea ta cu drept de rascumparare, iar eu sunt dupa tine." Si el a zis: „O voi rascumpara" (versetele 3 si 4).

Inainte ca rascumpararea sa devina un fapt, trebuiau lamurite trei probleme. Prima: exista oare o persoana cu drept de rascumparare? Nu avea importanta cat de bogat putea fi, nici cat de mult ar fi tinut la Rut si la Naomi. Daca cineva nu era ruda cu ele, nu avea drept sa rascumpere. Domnul Isus Hristos S-a facut partas sangelui si carnii ca sa fie Rascumparatorul nostru (Evrei 2.14). El a trebuit sa Se faca om ca sa Se dea pe Sine insusi ca pret de rascumparare (1 Timotei 2.5,6). Dumnezeu a hotarat deja ca primul rascumparator ipotetic sa fie legea. „Caci intai vine ce este firesc, apoi vine ce este duhovnicesc" (1 Corinteni 15.46). A doua problema: era rascumparatorul in stare sa le rascumpere pe Rut si pe Naomi? Boaz putea sa aiba drept de rascumparare, putea sa vrea acest lucru, dar daca nu putea plati pretul, vointa lui nu folosea la nimic. Celalalt rascumparator (legea) putea sa rascumpere mostenirea, dar nu si pe Rut si Naomi, mostenitoarele. Boaz, barbatul bogat si puternic, era capabil sa plateasca pretul. Domnul Isus a platit pretul imens al rascumpararii noastre. „Dar nici unul nu poate sa rascumpere pe fratele sau, nici sa dea lui Dumnezeu pretul rascumpararii pentru el insusi, lor (rascumpararea sufletului lor este atat de scumpa ca trebuie sa renunte la ea pentru totdeauna)" (Psamul 49; 7, 8). „Caci cunoasteti harul Domnului nostru Isus Hristos: El, macar ca era bogat, S-a facut sarac, pentru ca prin saracia Lui, voi sa fiti imbogatiti" (2 Corinteni 8.9). in Matei 13.46 avem o ilustrare cu privire la pretul nespus de mare pe care Domnul Isus l-a avut de platit. Ca si acel om, Domnul Isus a vandut tot ce avea. El S-a dezbracat pe Sine insusi de slava (Filipeni 2. 6-8). Apoi, El a renuntat la pozitia Sa de Fiu al Omului, si luand asupra Sa pacatele noastre, facandu-Se pacat pentru noi, a fost parasit chiar de Dumnezeu, in cele din urma Si-a dat viata. El a dat cu adevarat tot ce avea, ca sa-Si rascumpere Biserica. Ce slavit Mantuitor! In al treilea

rand: era Rascumparatorul dornic sa rascumpere? Boaz putea avea dreptul si mijloacele necesare rascumpararii, dar daca el nu voia, nimeni nu-l putea determina s-o rascumpere pe sarmana Rut si mostenirea ei. Domnul Isus a binevoit sa ne rascumpere. Scriptura ne dovedeste din belsug acest lucru, caci ea vorbeste despre DRAGOSTEA lui HRISTOS. Nu este vorba ca ne-a simpatizat si a vrut sa ne rascumpere, ci El a fost manat la aceasta de dragoste, o dragoste nemarginita, care poate cuceri orice. Ea a infrant chiar si moartea si judecata din partea Dumnezeului care uraste pacatul (Cantarea Cantarilor 174 8.6, 7). Legea nu stie de iubire, ci numai de dreptate, de aceea legea nu poate fi un rascumparator.

Dupa textul masoretic, Naomi deja vanduse pamantul. Multi traducatori folosesc insa timpul prezent. Aceasta folosire este in mod evident in acord cu contextul (vezi versetele 5 si 9). Pe de alta parte, in textul in ebraica, in care scrierea este consonantica, deosebirea intre prezent si trecut se face numai printr-o vocala (machera, fata de mochera). Deci nu ar fi nepotrivit sa fie folosit trecutul in traducerea acestui text. Oricum ar fi insa, semnificatia spirituala este aceeaasi.

Tiatira, simbol al religiilor cu pretentie majoritara, religii oficiale, care si-au consolidat sistemul in evul mediu, si-a vandut deja adevarata pozitie crestina, caracterul ceresc al bisericii, si l-a schimbat ca sa capete putere in lume, ca sa aiba stapanire si autoritate pe pamant. Ei pastreaza insa adevarul unei singure Biserici, dar l-au corupt, trecand dincolo de ceea ce spune Scriptura si sustinand ca nu exista mantuire in afara Bisericii. O asemenea invatatura este straina de Scriptura. Da, Biserica ocupa un loc insemnat in Cartea Sfanta, dar sunt si aspecte ale raspunderii si credinciosiei personale. Este gresit sa crezi ca totul este dat in ansamblu, in grup si nimic individual. Fiecare trebuie sa se intoarca la Dumnezeu, personal. Fiecare, personal, in viata lui trebuie sa aiba pace cu Dumnezeu, sa fi primit Duhul Sfant si sa recunoasca autoritatea Domnului Isus in viata sa. Aceste raspunderi sunt personale, nu sunt raspunderile adunarii. Domnul Isus nu este DOMNUL adunarii, ci CAPUL ei. Suntem madulare ale trupului lui Hristos dupa ce neam intors la Dumnezeu, dupa ce am gasit pacea cu Dumnezeu si am fost pecetluiti cu Duhul Sfant (1 Corinteni 12.13).

Ca o reactie impotriva credintei de grup, sustinuta de catolici si ortodocsi, protestantismul considera ca totul este individual, personal. Protestantismul nu numai ca invata ca aceasta credinta este ceva personal, dar socoteste ca si problema bisericii este tot personala, de aceea a constituit multe biserici, pentru ca fiecare sa se ataseze de biserica propriei sale alegeri. Fiecare merge acolo unde gaseste oameni care gandesc ca el.

Desigur, Naomi vanduse pamantul lui Elimelec, acel teren pe care erau mentinute drepturile lui Dumnezeu (Elimelec = Dumnezeuul meu este imparat) si mai era inca si vandut. Adevarata pozitie crestina nu mai este recunoscuta de biserica si adevarul unicei biserici a Dumnezeului celui Viu este respins. Pozitia crestina este considerata la fel ca cea a iudeului sub Lege, asa ca multi dintre cei ce isi zic crestini nu mai sunt recunoscuti ca atare de Domnul. El ii socoteste „morti”. Iar nenumaratele diviziuni din crestinatate, aratate de Cuvantul lui Dumnezeu ca fiind iesite din firea pacatoasa, din omul vechi, sunt prezentate ca un lucru foarte bun: „Sunt ca spitele de la roata, care se unesc in acelasi centru”...

Legea, ca principiu al omului sub raspundere doreste sa rascumpere mostenirea. Legea poate sa puna constiinta in fata adevarului lui Dumnezeu si sa ceara supunerea fata de adevar. Ea poate sa-i ceara unuia care s-a intors la Dumnezeu, sa nu mai fie rob al pacatului si sa ramana tare, in libertate (Galateni 5.1). Ea poate chiar sa-i spuna sufletului ca este asezat in locurile ceresti, in Hristos si ca viata practica trebuie sa fie potrivita cu aceasta pozitie. Dar cand te plasezi sub lege, cum mai poti fi liber? Cei ce sunt sub lege simt in pozitia de robi (Galateni 3.23-4.7). Mai mult, cand luam pozitia omului natural pe pamant, pozitia omului sub lege, cum putem sa traim practic ca oameni care simt inviati cu Hristos si asezati impreuna cu El in locurile ceresti (Efeseni 2.5 si 6)? Poate cineva sa se bata de o mie de ori cu pumnul in piept ca este crestin, daca este inca rob pacatului, daca nu a fost pecetluit cu Duhul Sfânt, nu este madular in Biserica Dumnezeului celui Viu, trupul Domnului Isus Hristos. Nu numai mostenirea, ci si mostenitorul trebuie rascumparat.

„Si Boaz a zis: In ziua in care vei cumpara tarina din mana Naomei, trebuie s-o cumperi si de la Rut, moabita, sotia celui mort, ca sa ridici numele mortului in mostenirea lui.” Si cel ce avea drept de rascumparare a spus: „Nu pot s-o rascumpar pentru mine insumi, ca nu cumva sa-mi stric mostenirea. Ia tu dreptul de rascumparare, caci eu nu pot s-o rascumpar” (versetele 5 si 6).

Am ajuns aici in inima problemei. Nu era vorba numai de rascumpararea mostenirii. Nu. Trebuia sa se ridice un nou mostenitor. Proprietarul legal, cel caruia Dumnezeu ii imprumutase pamantul (Levitic 25.23; Apocalipsa 2.5) a murit (Apocalipsa 3.1). Dar ridicarea noului mostenitor trebuia sa se faca prin Rut MOABITA. Cum putea legea sa fie unita cu Rut? Era imposibil, pentru ca legea insasi cerea ca nici un moabit sa nu fie primit in adunarea lui Dumnezeu, pana la cea de a zecea generatie. Admiterea lui Rut ar fi insemnat nesocotirea legii si slabirea puterii si gloriei ei. Deci, daca primul rascumparator (simbol al legii) s-ar fi casatorit cu Rut, si-ar fi stricat mostenirea.

In Scriptura gasim doua mari principii: principiul raspunderii si principiul harului. Cuvantul lui Dumnezeu nu le leaga niciodata intre ele. Noi da, o facem adesea, dar aceasta este spre paguba noastra. Daca Scriptura vorbeste despre har, atunci totul este sigur, este asigurat, pentru ca absolut totul este lucrarea lui Dumnezeu. Ne putem odihni in liniste, in siguranta.

„Fiecare in parte SE VA infatisa inaintea Domnului in Sion”. Cand este vorba de raspundere inasa, nu putem vedea decat caderile si falimentul omului. Adam n-a primit decat o porunca si a calcat-o. Israel a calcat chiar legea care il punea deoparte si-l deosebea de toate natiunile, si prin care ar fi putut avea parte in mod permanent de binecuvantarile Domnului. Adunarea si-a parasit dragostea dintai si a ajuns atat de corupta, incat Dumnezeu a trebuit sa rosteasca judecata Sa asupra Tiatirei. Iar cand Dumnezeu a dat ramasitei credincioase o pozitie noua de marturie pentru El (Reforma), nu dupa mult timp a trebuit sa spuna: „Iti merge numele ca traiesti, dar esti mort”. In Apocalipsa 2 si 3 este prezentata, in chip profetic, istoria bisericii in raspunderea ei pe pamant. Domnul este „Cel care spune sfarsitul de la inceput si cu mult inainte de ceea ce nu este inca implinit” (Isaia 46.10). El putea sa-i spuna lui Israel istoria lui viitoare si El a procedat la fel si cu biserica.

Primele trei biserici infatisate in Apocalipsa — Efes, Smirna si Pergam au caracter ecleziastic, pentru ca in ele este prezentata biserica ca un intreg, trecand prin trei perioade succesive: timpul cand s-a scris Apocalipsa, perioada persecutiilor si cea cand biserica era sub protectia imparatilor romani.

Acestor trei biserici li Se infatiseaza Domnul, asa cum citim la Apocalipsa 1, ca Judecatorul in mijlocul sfesnicelor. Se adreseaza ingerului bisericii. Dar nu este la fel cu ultimele trei biserici. Ingerul bisericii nu este deosebit de biserica. Tiatira, care reprezinta papalitatea, are un caracter amestecat. La inceput, ea a purtat un caracter ecleziastic, ca si bisericele dinaintea ei: atunci, ea reprezenta intreaga biserica. Dar coruptia a crescut in asa masura incat Domnul nu a mai putut s-o suporte si a pus-o deoparte, fara sa fie absorbita in bisericele care urmeaza, cum s-a intamplat cu primele trei biserici. Astfel, Domnul a pus deoparte biserica catolica si a pornit o lucrare noua in Reforma. Aceasta lucrare s-a desfasurat paralel cu cea a bisericii catolice. Ca urmare, biserica catolica nu mai reprezenta intreaga biserica. Iata de ce Sardes, Filadelfia si Laodiceea au caracter de marturie si nu ecleziastic.

Dar si Sardes s-a corupt. Domnul a respins-o nu pentru marele rau manifestat public ca in Tiatira, ci pentru un rau pasiv: nu era viata in ea. A uitat ce a primit si auzit. In privinta raspunderii, biserica a cazut in chip dureros. Ea a corupt si pervertit totul. Si ce poate face acum primul „rascumparator”, cel al faptelor, al raspunderii? Nu poate decat sa judece si sa dea Sardesul la o parte. Un asemenea rascumparator nu poate aduce nici viata cuiva care este in moarte. Nu poate sa ridice un nou mostenitor, pentru mostenirea vanduta a bisericii. Ce poate sa faca este sa spuna: „N-o pot rascumpara, caci imi incurca toate socotelile cu mostenirea mea.” Moise, cel prin care s-a dat Legea, n-a putut sa conduca poporul in deplina siguranta prin pustie; el avea nevoie de preotie. Vezi Numeri 16.44-50. In acelasi fel, principiul raspunderii nu poate restabili o mostenire vanduta, a unui mostenitor mort. Numai Acela care are „cheile mortii si ale Locuintei Mortilor” poate spune: „cei morti vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu si cei care-l vor asculta vor trai” (Ioan 5.25). Numai El poate sa dea viata celor morti. El da viata de inviere (Romani 8.1-3).

„Odinioara in Israel, pentru confirmarea unei rascumparari sau a unui schimb, omul isi scotea incaltamintea si o dadea celui alt: aceasta era ca marturie in Israel. Cel ce avea drept de rascumparare i-a zis lui Boaz: „Cumpar-o pentru tine”. Si si-a scos sandala. Atunci Boaz a zis batranilor si intregului popor: „Voi sunteti martori azi ca am cumparat din mana Naomei tot ce era al lui Abimelec si tot ce era al lui Chilion si al lui Mahlon, si ca mi-am cumparat de asemenea de sotie pe Rut, moabita, sotia lui Mahlon, ca sa ridic numele mortului in mostenirea lui si pentru ca numele mortului sa nu fie sters dintre fratii lui si din poarta locului lui. Voi sunteti martori azi” (versetele 7-10). Deci, primul rascumparator marturisea public incapacitatea lui de a rascumpara. Sandalele simbolizeaza puterea si stapanirea (compara Ioan 1.27; Iosua 10.24; Psalmul 60.8;108.9). Intre el si Boaz nu a fost dusmanie. La fel este cu harul si cu raspunderea. Ele sunt opuse unul altuia, dar nu este lupta intre ele. Ele lucreaza la nivele diferite. Dreptatea lui Dumnezeu si dragostea Lui nu sunt niciodata in conflict. Fiecare dintre aceste doua principii isi are sfera lui de influenta. Raspunderea este ceea ce trebuie sa faca omul cu ceea ce i-a dat Dumnezeu, iar harul este ceea ce face Dumnezeu cu omul care a corupt si a pierdut totul si care, in ceea ce priveste raspunderea, a dat faliment. Cat timp omul este viu, el este sub domnia legii (Romani 7.1). Dar cand vine moartea, autoritatea legii inceteaza (Romani 7.4,6; 6.13,14). Atunci poate sa lucreze Cel ce aduce viata in mijlocul mortii, Cel care da viata de inviere. Deci, primul „rascumparator” i-a zis lui Boaz: „Cumpar-o tu, pentru tine!”

Cel ce a confruntat pe Sardes cu raspunderea sa, care i-a spus: „Pocaieste-te" (Apocalipsa 3.3), Cel ce tine in mana Lui dreapta cele sapte stele si se plimba prin mijlocul sfesnicelor de aur, este Acela care are „cheia lui David, care deschide si nimeni nu poate inchide, care inchide si nimeni nu poate deschide" (Apocalipsa 3.7). El este Boazul bisericii. Numai El este in stare sa rascumpere si El face acest lucru.

Totul parea pierdut la Sardes. Biserica nu mai avea gandurile lui Dumnezeu cu privire la strangerea laolata a credinciosilor, nu se mai vedea in ea nimic din ceea ce inseamna marturia bisericii pe pamant. Nu mai este cunoscuta nici macar pozitia crestinului ca un credincios individual. Poate ca la unii, desi si acestia sunt foarte putini, a ramas cunostinta ca au pacatele iertate. Ca biserica, Sardesul era mort. Dar s-a pierdut pentru totdeauna mostenirea? Este deci cu neputinta ca sa se bucure cineva de binecuvantarile minunate pe care le da Dumnezeu alor Sai, fie ca persoane, fie ca adunare in intregul ei? Vom vedea raspunsul Rascumparatorului in biserica din Filadelfia.

Boaz a cumparat tot ce apartinea lui Elimelec, Chilion si Mahlon. Am putea spune ca daca s-ar fi aratat dornic sa cumpere numai ce apartinea lui Elimelec ar fi fost destul. Dar ar fi venit gandul ca totusi s-a pierdut ceva. Boaz insa nu vrea sa se piarda nimic din mostenirea poporului lui Dumnezeu. Nimic nu mai poate fi adaugat la Cuvantul lui Dumnezeu. Dar, in timpul sederii lor in tara Moabului, ele au resimtit influenta si idolatria acelei tari. Si tot astfel, daca citim istoria bisericii, vom afla despre arianism, pelagianism, unitarism, despre invatatura nimicirii celor necredinciosi (anihilarea) si despre multe alte erezii si doctrine false care au patruns in biserica. Totusi, de fiecare data, Duhul Sfânt a ridicat stegari care au luptat contra falselor invataturi. Desigur, ei au facut asta folosind acelasi scump Cuvant al lui Dumnezeu, dar au privit in mod particular adevarul Cuvantului cu privire la ratacirile care se iveau. Si astazi, aceste ganduri intemeiate pe adevar pot fi de folos. Nu s-a pierdut absolut nimic din ceea ce a dat Dumnezeu bisericii in decursul secolelor.

Boaz a cumparat totul, ca sa dea totul celor ce poarta marturia. Boaz a putut cumpara mostenirea numai dupa ce primul „rascumparator" a fost pus deoparte. Nu putem intelege pozitia crestinului si adevarul despre Adunare ca Trup al lui Hristos, Casa a lui Dumnezeu, cata vreme ne asezam singuri sub lege. Legea a fost un indrumator, vin pedagog spre Hristos. De aceea, oricand ne plasam sub lege, ne intoarcem la pozitia unui credincios care a trait inainte de jertfa de la cruce, de invierea Domnului Isus Hristos si de coborarea Duhului Sfânt. Si apoi, legea are autoritate asupra unuia care este viu (Romani 7.1), dar crestinii au murit impreuna cu Hristos (Coloseni 3.3), au inviat impreuna cu El si au fost asezati impreuna cu El in locurile ceresti (Efeseni 2.5,6). Biserica este unita cu Omul Slavit in ceruri. El este Capul ei (Efeseni 1.20-23). Nici un credincios care este inca sub lege nu poate sa inteleaga si sa pretuiasca aceste lucruri. In clipa in care a inteles ca a murit si a inviat impreuna cu Hristos, credinciosul vede ca nu mai este sub lege.

Cand Domnul a dat deoparte Sardesul, primul lucru pe care l-a implinit prin Duhul Sfânt a fost sa le dea constienta ca au pacatele iertate si ca lucrarea de la cruce a Domnului Isus este desavarsita. Apoi a putut sa redea Adunarii mostenirea lui Elimelec, adica tot ceea ce avea biserica din Efes — prototip al bisericii — cand ii scria Apostolul Pavel epistola lui. Iar acesta a fost inceputul Filadelfiei.

Pozitia crestinului si pozitia bisericii simt de o slava si de o binecuvantare infinite, dar este chiar mai mult decat atat. Este adevarat, „am fost binecuvantati cu tot felul de binecuvantari duhovnicesti”, dar — lucru important — „in Hristos”. Am fost randuiti mai dinainte pentru infiere, dar „in Hristos”. In Hristos am fost facuti si mostenitori (Efeseni 1.10-13). „in Hristos” am fost pusi sa sedem impreuna in locurile ceresti (Efeseni 1.23 si 5.25-27).

Boaz n-a cumparat numai mostenirea, ci a cumparat-o si pe Rut. Si n-a cumparat-o ca sa-i poata fi roaba. Nu, ea avea sa fie sotia lui. Avea un loc aproape de inima lui. Nu mai era o biata vaduva moabita, nici macar o umila culegatoare de spice sau una care isi indrepta cu respect catre Boaz cererile ei staruitoare. Nu. Locul lui Rut era alaturi de Boaz, in casa lui, in inima lui. Acum, nu mai primea cateva maini de snopi, ca odinioara. Acum intreaga recolta era a ei. Si, mai mult decat atat, acum ea avea nu numai mostenirea lui Elimelec, Chilion si Mahlon, ci intreaga bogatie a lui Boaz. Acest „om viteaz si bogat” era acum al ei. Asa era pozitia celei rascumparate de Boaz. Tot astfel stau lucrurile si cu pozitia Filadelfiei.

Citind Apocalipsa 3.7-13 suntem impresionati de faptul ca Domnul Isus leaga aici orice lucru de El insusi. El nu Se prezinta sub un anumit aspect, cum face la celelalte biserici, ci ca CEL CE ESTE CEL SFANT SI ADEVARAT. Ei au pazit Cuvantul LUI si n-au lepadat Numele LUI. EL le-a pus inainte o usa deschisa. EL va face ca cei potrivnici sa le cada la picioare in semn de omagiu. Vor cunoaste ca EL i-a iubit. Iar ca rasplata, cel ce va birui va fi legat in intregime de EL.

Da. Bogatia spirituala a Filadelfiei este coplesitoare. Ce binecuvantata lucrare a facut Dumnezeu, sa repuna in lumina adevarurile incredintate apostolilor, lui Pavel si celorlalti si sa le faca bunuri accesibile atator credinciosi! Si ce luminoasa perioada in istoria Bisericii, cand cu mai bine de o suta de ani in urma a desfasurat o asemenea lucrare de redescoperire a izvoarelor! Sa ne gandim: pe timpul apostolilor, credinciosii nu aveau intreg Noul Testament. Probabil ca erau persoane care aveau una sau alta dintre carti. Noi avem intreaga Biblie, nu numai in adunarile noastre ci si in casele noastre. De aceea suntem cu atat mai raspunzatori in a primi lumina care vine din Scripturi. Dar ceea ce a caracterizat inviorarea spirituala inceputa cu mai mult de 100 de ani in urma a fost partasia cu persoana slavita a Domnului Isus. EL era Cel prezentat inimilor, EL era subiectul predicilor, venirea LUI era obiectul asteptarii lor. De aceea, scrierile fratilor din perioada de inviorare spirituala asimilata cu Filadelfia, sunt deosebit de pretioase, minunate pentru inimile care il iubesc pe Domnul.

Care a fost inceputul acestei biserici care poarta trasaturile Filadelfiei? Au fost oamenii care au fost folositi de Dumnezeu in aceasta lucrare deosebit de ravnitori in cercetarea Scripturii? Le-a dat aceasta ravna lumina si putere de patrundere? Da. Au cercetat cu ardoare si cu duh de rugaciune Scripturile, intr-un chip rar intalnit in ziua de astazi. Dar oare n-au fost si altii in decursul veacurilor care au facut acest lucru? Oare credinciosia acelor oameni a condus la intoarcerea credinciosilor la izvor, la ceea ce era la inceput? Desigur, acesti oameni au dat dovada de deosebita credinciosie, si daca este sa comparam credinciosia noastra cu a lor, trebuie sa ne plecam capetele, rusinati. Dar, sa nu uitam ca chiar si in evul mediu au fost unii care au mers cu credinciosie, pe masura luminii pe care au avut-o si care si-au dedicat Domnului vietile lor.

Dar este bine de retinut ca obarsia Filadelfiei nu este de natura omeneasca, cat de credinciosi ar fi fost cei pe care Domnul i-a folosit drept instrumente in lucrarea Lui. Cel care a initiat Filadelfia este Marele nostru Rascumparator, Domnul Isus insusi. Pe cruce, ne-a rascumparat cu pretul sangelui Sau, dar in Filadelfia il vedem cum ne rascumpara prin puterea Sa. Prin putere va rascumpara Dumnezeu si pe Israel si, cu siguranta, intreg universul, pe care il va curati de orice nelegiuire si de orice rau. Acest adevar este prezentat in multe carti profetice din Vechiul Testament. Rascumpararea Filadelfiei este inasa cu totul aparte. Este o eliberare si o rascumparare prin puterea Duhului lui Dumnezeu. Este data o samanta noua, actul de daruire a puterii de viata, acolo unde era numai moarte. Dar acesta a fost un act public, asa cum a fost cu rascumpararea lui Rut. Batranii si intregul popor au fost chemati sa fie martori, sa vada si sa auda despre ceea ce a facut Boaz.

N-au fost readusi la viata Elimelec, Mahlon si Chilion, cum nici Sardes si Tiatira n-au fost restaurate la pozitia si starea Efesului din vremea cand i-a fost adresata epistola. Aceste biserici au ramas mai departe ca grupuri in crestinatate, dar ele au fost puse de o parte de Domnul. Iar azi, la acestea putem adauga si biserica din Laodiceea. Dar nici Filadelfia nu este ceea ce a fost biserica la inceputul ei. In carmuirea dreapta a lui Dumnezeu, El a socotit ca biserica nu poate lua in stapanire mostenirea asa cum a dat-o Dumnezeu la inceput. Ne aducem aminte ca in carmuirea Lui dreapta, Dumnezeu nu i-a permis lui Moise sa intre in tara fagaduintei. Dar, oricum, Moise a vazut intreaga tara in partasia lui cu Dumnezeu si cu ochii lui Dumnezeu. El a vazut cu mult mai mult decat orice israelit care a intrat mai tarziu in tara (Deuteronom 32.50; 34.1-4). Tot asa este si cu Filadelfia. Starea glorioasa a bisericii de la inceput n-a fost si nu va mai fi restaurata niciodata. Asa este hotararea carmuirii drepte a lui Dumnezeu. Dar desi nu ni se permite sa intram in tara, ni se da privilegiul s-o privim in partasie cu Domnul, cu ochii Lui si in intreaga ei frumusetate. Avem privilegiul sa vedem biserica in adevaratul ei caracter, in binecuvantarile ei, in unirea ei cu Capul si cu Mirele, viitorul bisericii, ordinea divina din ea, asa cum vede Domnul lucrurile si asa cum vor fi in slava.

Apoi biserica va fi aratata in chip desavarsit. Hristos o va imbraca cu slava Lui si Si-o va infatisa Lui Insusi, fara pata, fara zbarcitură sau ceva de felul acesta, ci sfanta si fara vina. Si acestea le putem intelege de pe acum, in partasie cu El, Cel care ne iubeste cu o iubire nemarginita. Ce scump Mantuitor esti, O, Doamne!

„Tot poporul care era la poarta si batranii au zis: „Suntem martori! Domnul sa faca pe femeia care intra in casa ta ca Rahela si ca Leea, cele care amandoua au cladit casa lui Israel. Arata-ti puterea in Efrata si fa-ti un nume in Betleem" (versetul 11)!

Boaz vorbise cu batranii poporului. Batranii erau cei ce carmuiau cetatea. Ei simt mentionati cand este vorba de pazirea dreptatii si a ceea ce este legitim (versetul 2); cand este mentionat si poporul, sunt amintiti intai batranii si apoi poporul (versetul 9). Acum inasa, erau deja stabilite si apare intai poporul. El recunoaste si confirma ceea ce face Boaz si-i ureaza un nume slavit pentru ceea ce face. Desigur, batranii se alatura poporului. Da, poporul din Betleem, Casa Painii, sunt cei care depun marturie pentru Boaz. Ei se bucurau in fiecare zi de binecuvantarile cetatii si erau in fiecare zi in prezenta lui Boaz. El facea cu dreptate orice lucru. Cand el, in dragostea lui, a asezat-o pe Rut intr-o pozitie de demnitate, ei au acceptat aceasta.

Daca traim zilnic in partasie cu Domnul in pozitia minunata a Filadelfiei, in care ne-a asezat harul Lui, nu trebuie sa primim cu caldura pe oricare altul care vine in acest loc? Nu putem decat sa admiram harul care i-a binecuvantat alaturi de noi si pe altii, unindu-i cu Hristos. Daca umblam in stransa partasie cu Domnul, atunci si inimile noastre trebuie sa fie umplute de har.

Ce cuvinte cu continut profetic, ce putere de patrundere sunt cele spuse de popor! Ei pot sa deosebeasca aici un nou inceput. intr-un anume sens, Rahela si Leea, inceputul dintai, sunt puse deoparte. Cele doua femei amintite, in unirea lor cu Iacov simt imagini ale lui Israel si ale neamurilor (Geneza 29). Rahela a fost cea iubita de Iacov, dar era stearpa, in timp ce Leea daduse lui Iacov sase fii. Cand Rahela a primit putere sa zamisleasca, ea a avut doi fii: primul este Iosif, care-L infatiseaza pe Domnul Isus ca pe Cel lepadat de fratii Sai (evreii), dar care, chiar in timpul lepadarii Sale a capatat pozitie de stapanire peste natiuni (Psalmul 2 si 8; Efeseni 1.20-23). Al doilea fiu a fost Beniamin, fiul dreptei pentru Iacov, dar fiul durerii pentru Rahela. Beniamin il infatiseaza pe Domnul Isus domnind in mijlocul lui Israel. Nasterea lui a pus capat vechiului Israel dupa carne.

Cand epoca lui si a lui Iosif vor fi unite, atunci va fi imparatia de o mie de ani, va incepe o vreme de pace si prosperitate pentru lume. Leea infatiseaza natiunile. Ea nu este iubita de Iacov, dar este binecuvantata de Dumnezeu si aduce roade in timpul lipsei de rodnicie a Rahelei (Geneza 29.30-35), roade care duc la preamarirea Domului. Iuda inseamna „El (Domnul) va fi laudat”.

In chemarea Rebecai se poate vedea ca Israel a fost pus deoparte, caci Rebeca infatiseaza Biserica, iar ea primeste loc in cort dupa moartea Sarei (Geneza 23, 24). Din momentul in care s-a format Biserica, Israel a fost in mod public pus deoparte (Faptele Apostolilor 2.1, 1 Corinteni 12.13). Biserica a inlocuit pe Israel in ceea ce priveste marturia Lui pe pamant. Dar in Rut lucrurile simt si mai mult dezvoltate. Aici vedem ca chiar si Leea a fost pusa deoparte. Da, si neamurile au dispretuit binecuvantarile lui Dumnezeu si, cu privire la marturia lui Dumnezeu au devenit fara rod. Nu este inca vremea judecatii lor manifeste (Romani 11.13-22). Iata de ce, aici vorbeste poporul si nu batranii. Totusi, ceea ce fusese marturia lui Dumnezeu data de cei dintre neamuri (bisericele din Efes, Tiatira si Sardes) a fost pus deoparte. Era nevoie de un nou inceput. Rut fusese o moabita, inceputul nu era al ei. Era mai degraba al Rascumparatorului, al harului si puterii Lui.

Casa lui Israel au cladit-o Rahela si Leea. Israel insemneaza „Printul lui Dumnezeu” sau „Cel ce poarta luptele lui Dumnezeu”. Noi stim bine ca adevaratul Print al lui Dumnezeu este Domnul Isus, El, Viteazul Razboinic pentru cauza lui Dumnezeu (Psalmul 45). El l-a invins pe Satan si lumea si a primit suprematia universala. Iar cauta Lui trebuie zidita (Evrei 3.6). Acesta este telul lui Dumnezeu cu Filadelfia. Chiar si numele exprima acest lucru: Filadelfia inseamna „dragoste de frati”, Nu-i face dragostea de frati pe copiii lui Dumnezeu sa inteleaga ca sunt uniti pentru totdeauna prin legatura desavarsirii? Nu dragostea de frati ne leaga intre noi. Nu, ci faptul ca am fost botezati intr-un singur trup, de un singur Duh. Iar noi trebuie sa pastram unitatea Duhului, prin legatura pacii (Efeseni 4.5). Totusi, dragostea de frati ne da constienta acestei unitati. Am putea spune ca trasatura remarcabila a Filadelfiei este ca ea recunoaste trasatura esentiala a Bisericii: ca este Trupul lui Hristos si Casa lui Dumnezeu. Toti crestinii adevarati sunt una, ca madulare ale Trupului lui Hristos. Deasemenea, Biserica este Casa lui Dumnezeu, in care locuieste Duhul Sfânt si unde se manifesta autoritatea lui Hristos si calauzirea Duhului Sfânt, intr-un cuvânt ordinea divina.

Efrata insemneaza Jocul rodniciei," iar Betleem, „casa painii". Astfel, locuitorii cetatii lui Dumnezeu doreau pentru Boaz ca, prin unirea cu Rut sa capete putere in locul rodniciei si sa-si faca un nume in casa painii. Pe pamant, pentru copiii lui Dumnezeu este un singur loc al rodniciei si anume locul unde copiii sunt adunati in jurul lui Isus, privind numai la El, in deplina dependenta de El. Este locul unde este recunoscuta autoritatea Lui si vinde punem intrebarea: „Doamne, ce vrei sa fac?" In acest loc ne plasam pe noi insine sub calauzirea si disciplina Duhului Sfânt, pentru ca, in strangerile laolalta El exercita autoritatea Domnului viu.

Acest adevar este prezentat in simboluri prin istoria lui Israel, de la Exod 40 la Numeri 10. indata ce a fost ridicata casa lui Dumnezeu potrivit cu gandurile Lui (Exod 40.16-34), casa a fost umpluta cu slava lui Dumnezeu. indata dupa aceea, Dumnezeu a inceput sa-Si descopere planurile si gandurile Sale minunate. Ele sunt aratate de la Levitic 1 la Numeri 10. Dumnezeu vroia ca poporul Sau sa dea la iveala roade scumpe, potrivit cu cunoasterea inteligenta a gandurilor Lui. De aceea, la Numeri 7 se vorbeste despre jerfele de mare pret pe care capeteniile, ca reprezentanti ai poporului, le aduc Domnului sub forma de jertfa leganata, pentru ca astfel sa poata indeplini cu bine slujba Domnului. Urmeaza apoi sarbatorirea Pastelui si, in cele din urma, supunerea deplina la poruncile Domnului, prin care poporul urmeaza continuu norul calauzitor (simbol al Duhului Sfânt), in timpul calatoriei prin pustie (capitolul 9).

A devenit puternic printre noi Adevaratul Boaz? Are El din partea noastra un Nume in Casa Painii, prin unirea noastra cu El? Alipirea noastra de Numele Lui este ea cunoscuta de altii, ca urmare a faptului ca cei din afara vad belsug de hrana? Acest lucru il dorea poporul lui Dumnezeu lui Boaz, in Betleem, „Casa Painii". Desigur, acest lucru il doreste Duhul Sfânt cu privire la Domnul Isus, iar Duhul Sfânt lucreaza aceasta dorinta in inima credinciosilor si face ca ei s-o exprime. Si oricine este al Domnului Isus, oricine l-a cunoscut pe Boazul nostru, doreste din inima ca Numele Lui sa fie inaltat in adunare, casa in care Dumnezeu Isi hraneste copiii Sai.

„Samanta pe care ti-o va da DOMNUL prin aceasta femeie tanara sa-ti faca o casa asemenea lui Peret, care i s-a nascut lui Iuda din Tamar" (versetul 12).

Este de remarcat ca nu se vorbeste aici despre „casa lui Iuda". Este amintit, este drept, numele lui Iuda („El va fi laudat"), dar este subliniat mai cu seama numele lui Tamar (Palmierul). Tamar s-a legat de Iuda in incidentul mentionat la Geneza 38. Ea i-a nascut un fiu, Peret. Ea a luat initiativa. Si, desi la Geneza 38 sunt relatate lucruri rusinoase, aici numele ei este amintit intr-un context onorabil. Cand Iuda a refuzat sa i-l dea pe Sela ca rascumparator ca sa ridice samanta fratelui ei mort, pentru ca sa pastreze numele fratelui lui, Tamar si-a sacrificat cinstea ca sa ridice aceasta samanta. Ca urmare, s-au nascut doi gemeni, amandoi capi de familie. Dar nu numai atat: Peret, care dupa aprecierea omeneasca trebuia sa se nasca pe urma, a fost cel dintai nascut. De la el se trag doua generatii. Peret insemneaza „spartura". in el si in Tamar vedem un simbol al puterii divine care lucreaza in noi si care produce in noi si prin noi roade care slavesc numele lui Dumnezeu (Coloseni 1.10,11). Despre Rut, poporul spune: „femeia aceasta tanara". Toti cei care vin la Boaz, asa cum a facut Rut, care sunt rascumparati de El, se caracterizeaza totdeauna prin vitalitate tinereasca. in prezenta Lui nu devii niciodata prea batran sau sterp.

„Si Boaz a luat pe Rut, care i-a fost sotie, si el a intrat la ea. DOMNUL a facut-o sa ramana insarcinata si ea a nascut un fiu" (versetul 13).

Iata ce a facut Boaz: a luat o sarmana fata moabita care nu avea nici o avere si a ridicat-o din starea de cadere. El a spus poporului: „Sunteti martori azi ca am cumparat de sotie pe Rut, Moabita". Cel mai bogat om din tara a luat o femeie saraca si a spus: „Am cumparat-o ca s-o fac sotia mea". Apoi, celalalt rascumparator si-a scos incaltamintea, iar Boaz a declarat in fata batranilor poporului ca o va rascumpara. In felul acesta, lucrurile au capatat rezolvarea definitiva. Nu mai era nimic de adaugat la ceea ce facuse Boaz.

Acum, desigur, era raspunderea lui Rut sa se poarte potrivit cu minunata pozitie in care fusese pusa, ca sotie a lui Boaz. Si-ar putea inchipui cineva ca Rut s-ar fi rusinat cu mirele ei? Ar fi fost oare posibil ca ei sa-i fie rusine ca-i apartine mirelui, acelui „om viteaz si bogat", care a scapat-o dintr-o viata de mizerie si saracie, care nu s-a multumit sa-i dea bunurile materiale, ci s-a dat pe sine insusi pentru ea cu tot ce avea? Iata de ce nu se spune nimic despre rastimpul de la declaratia lui Boaz inaintea batranilor si cel de dinaintea nuntii. Tot astfel, nu citim nimic despre drumul Rebecai prin pustie, in drumul ei pentru a-l intalni pe Isaac (Geneza:24-64-67).

Care este nadejdea Bisericii? Care este nadejdea Dvs.? Ce asteptam sa gasim in ceruri? O casa? Multumim lui Dumnezeu ca vom gasi acolo ceva mult mai bun decat o casa. Strazile de aur si portile de margaritar (Apocalipsa 21.18-21)? Cu toata siguranta, nu. Domnul nostru cel binecuvantat, El este nadejdea noastra. Harul nu se multumeste doar sa ne dea o casa, cat de inimoasa ar fi ea. Hristos nu ne da nimic mai putin decat pe Sine insusi. El este „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit si S-a dat pe Sine insusi pentru mine."

Sa ne gandim, iubiti frati si surori, la urmatorul lucru: in curand vom fi CU DOMNUL NOSTRU! Nu este de pret sa traim o viata de renuntare de sine aici, stiind ca facem placerea Domnului? Se cade sa spunem lumii: „N-am nimic in tine. Sunt un strain fata de tine. Eu dau marturie despre faptele tale rele". Iar ca rasplata, vom primi zambetul aprobator al slavitului nostru Domn si cuvantul Lui: „Bine, sluga buna si credincioasa, ai fost credincios peste putine lucruri, te voi pune peste multe lucruri. Intra in bucuria stapanului tau!" Soro, El vine curand. Traiesti oare numai pentru El? Frate, Domnul vine curand! Traiesti tu oare numai si numai pentru El?

O! Sa nu ne fie rusine de Hristos, de Domnul nostru binecuvantat, care poate veni chiar azi. La venirea Lui nu vom mai avea privilegiul pe care il avem acum, de a trai pentru El in intregime, intr-o lume care este a egoismului, o lume care a dat la o parte drepturile Lui.

Deci, rascumpararea a fost implinita. Acum pot fi revelate gandurile adanci ale lui Dumnezeu. Rut nu mai este o biata culegatoare de spice in campurile lui Boaz. Acum ea este partasa la tot ce are acest „om viteaz si bogat". Ea nu mai este vaduva unuia care a murit, pentru ca a fost cumparata de Boaz ca sa-i fie sotie. Acum, ea este identificata cu cineva viu si foarte puternic. Ea a inteles ca toate legaturile ei cu trecutul, cu Moabul s-au rupt. Straina saraca din Moab devine o mama de frunte in Israel. Rahela si Leea pot fi de acum uitate, caci a venit una in locul lor, care va cladi casa lui Israel. Ea a fost introdusa in linia imparateasca, i-a dat nastere lui Obed, care a fost bunicul lui David, din

care S-a nascut dupa trup Isus Hristos, Emanuel, mostenitorul tuturor lucrurilor. Asa s-au implinit sfaturile lui Dumnezeu. Rauletul de har pe care l-am urmarit in istoria lui Rut a devenit un ocean de slava vesnica. Cine altul in afara Dumnezeului celui Viu putea sa dea la iveala aceste lucruri in si din Moab? (caci lucrarea in aceasta vaduva saraca a inceput-o El in Moab).

„Femeile i-au zis Naomei: Binecuvantat sa fie DOMNUL care nu te-a lasat lipsita azi de un rascumparator si numele lui sa devina vestit in Israel”.

Pana acum, Rut fusese stearpa. Chiar cand a fost casatorita cu Mahlon, ea n-a avut copii. Dar acum, ea s-a unit cu Boaz si n-a mai fost stearpa. Acest lucru este adevarat cu orice credincios.

„Ramaneti in Mine si Eu voi ramane in voi; dupa cum mladita nu poate sa aduca roada de la sine daca nu ramane in vita, tot asa nici voi nu puteti, daca nu ramaneti in Mine. Eu sunt vita, voi sunteti mladitele. Cine ramane in Mine si in cine raman Eu, aduce multa roada; caci despartiti de Mine, nu puteti face nimic” (Ioan 15.4,5). Acest principiu este valabil atat pentru individ, cat si pentru adunare, in ansamblul ei. Sardes s-a asezat sub protectia lumii si din cauza aceasta n-a putut sa aduca nici un fel de roada. Faptele ei dovedesc numai ca este moarta (Apocalipsa 3.1). Cum poate fi ea unita cu lumea si in acelasi timp sa dea marturie pentru Domnul nostru cel lepadat de lume? Este cu adevarat o imposibilitate! Cum poate ea sa aduca roade care vorbesc despre viata de inviere si care sunt ceresti in caracterul lor? Biserica poate sa realizeze in mod practic marturia despre Isus, numai cand a inteles ca este una cu Capul ei slavit in cer (Efeseni 1.22,23). Numai atunci ea poate sa umble „in faptele bune randuite de Dumnezeu mai dinainte”. Ele sunt pentru cei care au inviat impreuna cu Hristos si care au fost pusi sa sada impreuna cu El in locurile ceresti (Efeseni 2. 6-10).

Pozitia primita de Rut ilustreaza aceste adevaruri scumpe. Ea a devenit roditoare cand s-a facut una cu Boaz. Ea a nascut un fiu. Sa luam seama, insa: din acel moment numele ei nu mai este amintit. Ea isi implinise menirea pe pamant. Rut insemneaza „satisfacuta” si, desigur, ea era deplin satisfacuta de pozitia pe care o obtinuse pe pamant. Tot asa, pentru biserica, nu este pozitie mai inalta pe pamant, decat sa fie unita cu Hristosul ceresc.

Cunoasterea acestui adevar si bucuria de el da multumire (satisfactie) deplina inimii. Cand s-a inteles acest adevar, a luat nastere Filadelfia. Si asa au inceput sa se produca roade. Din acel moment, biserica nu-si mai cauta o pozitie in lume. Ce are de facut biserica este sa-si insuseasca pozitia pe care o are si sa umble potrivit ei.

Ce intuneric, ce stare deznadajduita era cand Naomi si Rut au parasit Moabul! Naomi le-a spus ca va fi cu neputinta pentru ele sa ridice samanta fostilor lor soti sau sa rascumpere mostenirea.

Dar la Dumnezeu nu simt lucruri imposibile. Singurul lucru imposibil pentru Dumnezeu este sa minta sau sa lucreze in chip nedrept. Este bine sa ne recunoastem totala noastra neputinta, dar sa nu avem impertinenta sa limitam dragostea si puterea lui Dumnezeu. Asa ceva este inadmisibil!

Ar fi fost justificat pentru noi sa fim adusi sub lege. Dar ce bucurie a inundat inima Naomei cand ea avea grija si tineau in poala pe copilul lui Rut!

Cand cu aproape 150 de ani in urma Domnul a deschis ochii catorva ca sa vada declinul si coruptia unor biserici cu pretentii, cine ar mai fi fost in stare sa creada ca se va putea da marturie pentru Domnul? Domnul a facut asta! Ei au ajuns sa inteleaga adevarata pozitie a bisericii, iar ca urmare a acestei cunostinte, crestinii s-au separat de lume si de crestinatatea cu numele; iar in inima, in vietile lor, s-a sapat adevarul ca ei sunt straini si calatori pe pamant si cetateni ai cerului.

Sunt si astazi multi credinciosi care, ca si Rut la inceput, nu cunosc bogatiile si desfatarile pe care Domnul le-a dat bisericii sau care ca Naomi le-au parasit, ca sa se duca in Moab. Acestor credinciosi le repet: usa rascumparatorului este mereu deschisa. El se bucura, ii este placut ca, in calitatea Lui de Domn inviat si slavit sa le redea bogatia pe care au parasit-o.

De ce sunt asa multi crestini care nu se bucura de mostenire? Motivul este ca ei nici nu realizeaza ca n-o poseda. Ei n-au trecut prin adancile exercitii de inima prin care a trecut Naomi.

Poate ei au inteles ca au pacatele iertate, experimenteaza credinciosia Ivii Dumnezeu in viata lor de fiecare zi, stiu ca vor merge intr-o zi in cer, dar, desi aceste lucruri sunt deosebit de scumpe si importante, ele nu sunt decat o parte din binecuvantarile pe care le avem in Domnul Isus. Sunt binecuvantari pe care le avem ACUM. Si multi invatatori nu inteleg adevarurile cu privire la marile privilegii ale omului in Hristos, din pricina ca se ocupa mai mult cu ei insisi, cu omul in general, decat cu Hristos, cu Dumnezeu. indata ce Domnul cel slavit devine subiectul inimii noastre, iar ochii nostri privesc tinta la El, El ne va arata bogatiile Sale. Atunci, inimile noastre sunt atrase de El. Si atunci, ca si Rut si Naomi, vom invata ca in Hristos ne putem bucura deplin de mostenirea ce ne-a fost pregatita si ca El poate implini in totul orice dorinta a noastra cu privire la lucrurile lui Dumnezeu. Mai mult, prin Duhul Sfant, El ne face in stare sa umblam potrivit cu inaltimea chemarii de care am avut parte. Asemenea credinciosi vor ajunge sa-L recunoasca pe Hristos ca pe izvorul oricarui bine, ca pe Acela care restaureaza tot ceea ce Dumnezeu a dat de la inceput poporului Sau. Tot ce avem, avem in El, de aceea avem siguranta deplina.

„Copilul acesta sa fie cel ce iti va reface viata si sa fie sprijinul batranetilor tale; caci l-a nascut nora ta care te iubeste si care face pentru tine mai mult decat sapte fii" (versetul 15). Este de remarcat ca femeile spun despre fiul lui Rut ca ii va reface viata. Lucrarea de restaurator se deosebeste intr-o masura de ceea ce am vazut in meditatiile precedente. In Boaz 11 putem vedea pe Hristos ca pe Acela care rascumpara si restaureaza. L-am vazut pana acum pe Cel in stare sa rascumpere si sa salveze, ca pe Cel ce da viata noua celor care erau morti si stapanirea si bucuria de mostenire, in locul unde se stinsese marturia si unde nu mai era nimic decat o decadere fatisa, saracie si moarte. In Obed, vedem roadele care ies din faptul ca suntem uniti cu Hristosul cel inviat si slavit. Ca urmare, vedem restaurarea chiar de pe acum a mostenirii pierdute.

Sa observam: Femeile spun: „iti va reface viata". Aceasta confirma cele aratate mai inainte. Cand credinciosii, cu mai mult de un secol in urma s-au intors la „ce era la inceput", acest fapt a avut o influenta esentiala asupra vietii lor practice. Cand au inteles pozitia cereasca a bisericii, ei si-au dat seama in acelasi timp si au aratat cu viata ca sunt straini si calatori pe pamant si simt despartiti de lume in feluritele ei forme. Iar aceste adevaruri n-au fost numai pentru crestinii care au parasit Tiatira si Sardesul, caci exemplul acestora a influentat intreaga crestinatate. Asa a randuit Dumnezeu.

Cand Israel a ajuns la Cades, calatorise timp de patruzeci de ani prin pustie. Fusesse o calatorie lunga si obositoare. Resursele scazusera, iar Maria (glasul profetiei si al adorarii) murise (Numeri 20.1). Atunci, Dumnezeu le-a dat inca odata apa din stanca pentru ca sa nu piara intregul popor.

La 1 imparati 1 este descris sfarsitul vietii lui David. „imparatul David era batran, inaintat in varsta; il acopereau cu vesminte si nu se putea incalzi. Slujitorii lui i-au zis: „Sa se caute pentru Domnul meu, imparatul, o tanara fecioara; ea sa stea inaintea imparatului, sa-1 ingrijeasca si sa se culce la sanul tau si Domnul meu imparatul se va incalzi." Au cautat in tot tinutul lui Israel o tanara frumoasa si au gasit-o pe Abisag Sunamita, pe care au adus-o la imparat. Aceasta tanara era foarte frumoasa. Ea a ingrijit pe imparat si i-a slujit."

Aceste doua exemple ne ilustreaza ce insemneaza restaurarea. Dumnezeu a dat Filadelfia intregii biserici, ca toti sa fie readusi la lucrurile de la inceput si sa primeasca din binecuvantarile ei. Desigur, prin „intreaga Biserica" intelegem pe toti credinciosii, indiferent unde se afla, care formeaza un singur trup. Ce gand minunat este acesta, dar si ce raspundere pentru cei ce au fost adusi la pozitia Filadelfiei! Sa nu ne lasam atrasi de idei sectare si sa intelegem indatorirea pe care o avem fata de toti credinciosii. Domnul vrea ca noi sa aducem inviorare si caldura unei marturii care este pe cale sa se stinga si s-o slujim, asa cum l-a slujit Abisag pe David. Vom vedea mai tarziu ca numele Obed in seamna „slujitor". Acest lucru caracterizeaza Filadelfia. Si ce au spus femeile despre Rut? „Nora ta, care te iubeste si care face pentru tine mai mult decat sapte fii". Sapte fii era simbolul unei binecuvantari depline, complete pentru o femeie in Israel (1 Samuel 2.5).

„Naomi a luat copilul, l-a tinut in brate si a ingrijit de el. Vecinele i-au pus nume, zicand: „l s-a nascut un fiu Naomei." Si l-au numit Obed. El este tatal lui Isai, tatal lui David" (versetele 16 si 17).

Naomi a primit copilasul ca fiind al ei, iar vecinii l-au recunoscut ca fiul Naomei si i-au dat un nume. Iata dar ca aici este vorba despre „vecini" si nu despre femei: cercul s-a ingustat si lucrurile au devenit mai clare. Asa se intampla si cu lumina noastra cu privire la caile si faptele lui Dumnezeu sau cu privire la aspecte practice din viata noastra: ele cresc pe masura ce suntem mai interesati cu privire la poporul lui Dumnezeu si la Rascumparatorul dat de Dumnezeu.

Copilului i s-a dat numele „Obed", care insemneaza „slujitor" sau „inchinator". Numele cuprinde ambele intelesuri si toate sunt in legatura cu Dumnezeu. De fapt, sunt cele doua indatoriri ale omului fata de Dumnezeu: slujitor si inchinator (Deuteronom 6.13; Matei 4.10). Si ce roade vrednice de Boazul nostru, sa fim slujitori si inchinatori! Domnul Isus a venit ca sa slujeasca. Urechile Lui au fost strapunse, semn ca era rob de bunavoie, pentru totdeauna (Exod 21.5-6). El a slujit pe cruce, El slujeste si acum si va sluji totdeauna. El a spus: „imi iubesc stapanul, sotia si copiii si nu plec!"

Da. Am vazut ca datoria omului este sa slujeasca lui Dumnezeu si sa l se inchine. Stim in sa foarte bine ca omul natural nu poate face asta. „Nu este nici unul care sa caute pe Dumnezeu. Toti s-au abatut." Semnul faptului ca am devenit liberi este acela ca am devenit slujitori si inchinatori adevarati. „Asculta-ma, Doamne, caci simt slujitorul Tau, slujitorul Tau, fiul roabei Tale si Tu mi-ai dezlegat legaturile" (Psalmul 116.16). Asa a lucrat Dumnezeu in toate dispensatiile. Iata, de exemplu, cand Israel se afla in Egipt, el slujea lui Faraon, nu lui Dumnezeu (Exod 2.23-25; 3.18; 5.1,8; 8.1,8,20,27 si

28 etc.). in aceasta situatie, Israel nu infatiseaza pe necredinciosi, ci pe credinciosii care sunt inca in Romani 7. Israel era poporul lui Dumnezeu si totusi in trista situatie de a sluji pacatului si lumii, pana ce, prin puterea lui Dumnezeu, pe temeiul jertfei de Paste, a fost eliberat din Egipt. Apoi, dupa cum putem vedea in Exod 15, Israel a devenit slujitor si inchinator. Si tot asa va fi cu Israel si in viitor, cand va fi scapat de orice vrajmas (Psalmul 22.26-31 si 110.3). Dar cea mai desavarsita slujba si inchinare o gasim acolo unde lucrarii de rascumparare, copiii lui Dumnezeu uniti cu Rascumparatorul, ii dau cea mai inalta pretuire. „Vine ceasul si acum a si venit, cand inchinatorii adevarati se vor inchina Tatalui in duh si in adevar" (Ioan 4. 23, 24). Da, Tatal doreste inchinatori si slujitori.

Daca dorim sa fim slujitori si inchinatori, trebuie mai intai sa fim eliberati de sub puterea pacatului si a mortii. Cine se increde in firea lui nu-l poate sluji lui Dumnezeu. Romani 7 ne infatiseaza un om care este nascut din nou, dar care slujeste inca pacatul si nu pe Dumnezeu (Romani 7.15,16,19,23,24). „Caci noi suntem circumcizia, noi care ne inchinam prin Duhul lui Dumnezeu, care ne laudam in Hristos Isus si care nu ne incredem in noi insine" (Filipeni 3.3). Acelasi cuvânt al inchinarii si slujirii il gasim si la Faptele Apostolilor 7.42; 26.7; Luca 1.74; 2.37. Si cine este capabil sa se inchine si sa adore, daca nu unul care a fost eliberat de orice legatura care il apasa in trecut? Un astfel de om a devenit acum liber sa se ocupe cu Rascumparatorul. A te inchina inseamna sa fii ocupat cu insusirile minunate ale Celui ce face obiectul inchinarii. Este expresia adancii impresii, a uimirii noastre in fata maretiei Lui.

Asemenea slujire nu o gasim in marile denominatii crestine. Poate fi un fel de inchinare, dar nu in Duh si adevar. inchinarea care depindea de folosirea diferitelor materiale sau a diferitelor ceremonii, asa cum exista odinioara la Israel, a fost pusa deoparte, ea nu este in armonie cu natura pozitiei minunate pe care Dumnezeu a stabilit-o intre Hristos si rascumparatii Lui. In unele biserici se confunda prezentarea Cuvantului lui Dumnezeu cu inchinarea. Este insa o mare deosebire intre a te inchina si a prezenta sau a asculta Cuvantul. A te inchina inseamna a te adresa Tatalui, aducandu-l lauda si adorare pentru ce este El si pentru ceea ce a facut El si exprimand uimirea de care sunt umplute inimile noastre, cand meditam la Persoana si lucrarea minunata a Rascumparatorului. Iar cand ne inchinam lui Dumnezeu cu adevarat, nu facem asta folosind mijloace materiale sau conditii exterioare specifice pamantului, ci facem acest lucru in duh si adevar. Ne inchinam si slujim in armonie cu revelatia pe care ne-a dat-o Dumnezeu despre Sine insusi, in Domnul Isus: El este Marele Daruitor si Tatal tuturor celor ce L-au primit pe Domnul Isus ca Mantuitor si Domn. Aceasta inseamna inchinare in adevar. Pe de alta parte, ne inchinam in armonie cu caracterul lui Dumnezeu. De aceea, inchinarea noastra nu depinde si nu se caracterizeaza prin elemente de natura materiala sau naturala, nu presupune neaparat un anume loc, un anume timp, anume expresii sau formule, un anumit tipar: inchinarea noastra este spirituala (Evrei 13.15; Ioan 4.10, 21-24). Aceasta este inchinarea in duh. Cand in harul Sau, Dumnezeu a readus la lumina minunatele adevaruri ale mantuirii, ale eliberarii de pline, cand inimi smerite au inteles acest adevar, slujba inchinarii si-a recapatat locul ei in viata adunarilor. Credinciosii au inceput sa se adune pentru unicul scop de a-L lauda, de a-L adora pe Tatal si pe Fiul, sub calauzirea Duhului Sfant.

In ceruri nu vom mai asculta predicatori, nici indemnurile lor, nu vom mai avea nevoie de zidire, sfatuire, mangaiere, indreptare, crestere in cunostinta (1 Corinteni 13.3-12). De aceea nu vom mai

avea nevoie sa ne strangem pentru aceste scopuri. Trebuie sa recunoastem ca astfel de strangeri laolalta sunt pretioase aici, pe pamant. Dar a da lauda lui Dumnezeu, a-L adora, nu vom inceta niciodata, nici chiar in ceruri. Nu, ci Adunarea va fi stransa in jurul Mielului injunghiat si ii va aduce inchinare in chip desavarsit. Nu ne arata acest fapt ca inchinarea este slujba cea mai inalta pe care o putem aduce Domnului in strangerile noastre laolalta? Aceasta doreste Dumnezeu cu privire la noi. Desigur, El va continua sa ne invete si sa ne indemne, cata vreme suntem pe pamant, supusi slabiciunii.

Dar El vrea in acelasi timp sa facem inca de pe pamant ceea ce vom face in chip desavarsit in ceruri. In Apocalipsa 5 Biserica este adunata in jurul Mielului injunghiat si-l aduce Lui si Tatalui binecuvantare si cinste, din toata inima. Inchinarea pe pamant insemneaza pentru cei ce-L cunosc gustarea mai dinainte a atmosferei cerului.

Cand slujim Domnului in inchinare, ca un exercitiu spiritual, aceasta, fara nici o indoiala, va influenta vietile noastre practice. Obed a fost tatal lui Iese, iar „Iese" inseamna „Cel care este" sau „Iehova este". De aceea, cand suntem ocupati cu inchinarea catre Tatal si cu Persoana si lucrarea Mantuitorului, atunci intreaga noastra fiinta si viata vor fi patrunse de aceasta.

In orice lucru vom vedea si vom recunoaste pe Tatal si pe Fiul. Inchinarea si slujirea vor marca cu siguranta vietile noastre. Inimile noastre simt ihaltate cand traim realitatea vie a cunoasterii Tatalui si a Fiului, cand privim desavarsita frumusetate, puterea si dragostea in veci neschimbate ale Vesnicului nostru Dumnezeu (Evrei 13.8). Da, inimile ni se ridica peste imprejurari si peste conditii. Si atunci intelegem, nu numai cu mintea, ci in adancul inimii, ca nimic nu se intampla fara stirea, fara ingaduinta Tatalui. Pana si perii de pe cap, toti ne sunt numarati. Dar spunand aceasta, nici macar n-am inceput sa vorbim despre telurile Domnului Isus cu noi, in dragostea Lui.

Ne inchipuim oare ca Tatal, ca Domnul Isus nu da nici o importanta inchinarii noastre? Iese a fost tatal lui David, care inseamna „prieten" sau „preaiubit". In adevarata inchinare, noi devenim prietenii si iubirii Lui, asa cum a fost Domnul, marele Fiu al lui David. El este Preaiubitul Tatalui (Efeseni 1.6), iar in Coloseni este numit „Fiul dragostei Sale" (1.13). Tatal Si-a gasit in El toata placerea. Iar partasia noastra este cu Tatal si cu Fiul Sau, Isus Hristos (1 Ioan 1.3). Ce minunat privilegiu sa fii confidentul Tatalui si al Fiului si sa primești comunicarea gandurilor Lor catre noi, credinciosii (Ioan 15.15). „Iata generatiile lui Peret: Peret a fost tatal lui Hreton: Hreton a fost tatal lui Ram: Ram a fost tatal lui Aminadab; Aminadab a fost tatal lui Nahson; Nahson a fost tatal lui Salmon: Salmon a fost tatal lui Boaz; Boaz a fost tatal lui Obed; Obed a fost tatal Ivii Isai si Isai a fost tatal lui David" (versetele 18-22).

In fapt, cartea Rut se incheie cu versetul 17. S-a ajuns in final la pozitia dorita: sa fii facut una cu Hristosul inviat si slavit, pe care il simbolizeaza Boaz. Asta inseamna sa fii in partasie practica cu Tatal si cu Fiul, ca inchinator.

Genealogia care urmeaza are totusi rostul ei. Din ea intelegem ca Rut a fost inclusa in genealogia Domnului Isus, asa cum citim la Matei 1. Iar cercetand semnificatia numelor, ajungem si la un inteles mai adanc, spiritual.

Ce minunat sa fii adus la pozitia si starea practica a Filadelfiei! Dar stim din experienta ca se poate usor aluneca. De aceea Domnul ii spune acelei adunari: „Pastreaza ce ai, ca nimeni sa nu-ti ia cununa!" (Apocalipsa 3.11). Cei ce pastreaza sunt biruatorii. Nu suntem mai buni ca altii, de aceea sa tinem cu totdinadinsul sa ramanem in pozitia in care ne-a asezat Dumnezeu.

Dar in puterea legii este cu neputinta sa pastram ce avem. Cel ce ne poate pazi este Dumnezeu! El este „Acela care poate sa va pazeasca de orice cadere si sa va aseze fara vina si plini de bucurie inaintea slavei Sale" (Iuda 24). in noi lucreaza puterea lui Dumnezeu, care ne intareste in credinta (1 Petru 1.5), iar acesta putere poate birui lumea (1 Ioan 5.4).

Am vazut mai inainte ca Peret simbolizeaza puterea divina care lucreaza in noi si care produce roade in noi si prin noi, roade care slavesc numele Domnului (Efeseni 3.16,20; Coloseni 1.10, 11). in aceasta genealogie ne sunt prezentate generatiile care se trag din Peret. Iar din ele putem intelege cum devenim biruatori.

Desigur, puterea lui Dumnezeu lucreaza in noi, dar aici este aratata si responsabilitatea noastra. Sunt mentionate pentru aceasta zece nume din genealogia lui Peret. Cinci nume sunt legate de timpul robiei in Egipt si al calatoriei prin pustie, iar cinci sunt legate de calatoria poporului in tara. Dupa cum stim, numarul 5 vorbeste despre raspunderea de netagaduit a omului ca fapta care este sub controlul Creatorului. Iar aici, Duhul Sfânt foloseste de doua ori numarul 5, ca o accentuare a ideii de raspundere. Ultimele cinci persoane mentionate in genealogie acopera 550 de ani din istoria lui Israel, ceea ce inseamna ca Duhul Sfânt a omis unele nume, pentru ca, prin numarul 5 sa sublinieze raspunderea omului.

Peret insemneaza „spartura". Istoria nasterii lui arata care sunt roadele propriei noastre puteri (Geneza 38.28-30). Iar faptul ca Peret a fost impreuna cu fratele lui Zerah, ne spune despre faptul ca, la nasterea noastra din nou primim o fire noua, dar firea veche continua sa ramana in noi.

„Intai vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este natural; ce este duhovnicesc vine pe urma" (1 Corinteni 15.46). Zerah a scos mana afara si moasa a crezut ca va fi cel intai-nascut. Dar cel care a iesit cel dintai a fost Peret. Omul din Romani 7 este nascut din nou: el este simbolizat de Zerah. Omul din Romani 8 care umbla carmuit de Duhul este simbolizat de Peret. Cerintele legii simt implinite intr-un astfel de om, prin puterea divina care este in el. Firea pacatoasa, eul este socotit mort. in acest fel, Duhul Sfânt care lucreaza in firea cea noua il poate tine in pozitia minunata in care a fost adus.

Rodul minunat al acestui lucru este Hetron, care insemneaza „inchis". Domnul a spus despre Ierusalim: „Voi fi un zid de foc de jur imprejurul lui si voi fi slava lui in mijlocul lui" (Zaharia 2.5). „Cum este Ierusalimul inconjurat de munti, asa inconjoara Domnul pe poporul Sau, de acum si pana in veac" (Psalmul 125.2).

„Ingerul Domnului tabaraste in mijlocul celor ce se tem de El si-i scapa din primejdie" (Psalmul 47.7). In Iov 1. 9-10, Satan acuza pe Dumnezeu ca l-a inconjurat pe Iov cu un gard de protectie, ca sa nu poata fi atins de vrajmasi. Asa face Domnul cu credinciosii Sai cand are libertatea sa lucreze in noi.

Dupa aceea s-a nascut Ram (inalt). Dupa aceea suntem ca Moise care a stat cu Dumnezeu pe munte 40 zile, a vazut slava Dumnezeului indurarii si al rabdarii si apoi a reflectat catre altii aceasta slava si indurare (Exod 34.4-7,29, 30; 2 Corinteni 3.18). Ram a fost tatal lui Aminadab, „cei care dau de bunavoie" sau „binevoitorii". In Cantarea Cantarilor se spune despre „poporul ales" sau binevoitor. Domnul Isus este in primul rand marele Daruitor. In partasie cu El putem intelege bogatiile nespuse pe care le-am primit ca dar de la El. Cum sa nu dorim locurile prezentei Lui? El este prezent acolo unde sunt adunati in Numele Lui chiar si doi sau trei. Dar nu este numai atat: Aminadab a fost tatal lui Nahson (cel care prevede). De pe varful muntelui putem vedea intreaga tara desfasurata inaintea ochilor nostri in toata frumusetea si slava ei, asa cum a fost cu Moise (Deuteronom 34.1-4) si capatam siguranta ca, la timpul hotarat de Dumnezeu, ea ne va apartine. In partasie cu Domnul, Duhul Sfant ne arata lucruri minunate cu privire la viitor, toate cuprinse in Scriptura. Iar cand avem trasaturile morale si spirituale ale Filadelfiei, Domnul ne spune: „Eu vin curand". Este cuvantul cel mai insemnat care ni se poate spune in timpul calatoriei noastre prin pustie.

Urmatoarea persoana care s-a nascut este Salmon — „Care radiaza" sau „imbracaminte"; in Matei 1. 5 citim ca Salmon s-a casatorit cu Rahav. Suntem deja in tara, unde intelegem ca suntem imbracati cu cele mai distinse podoabe: avem parte de harul pe care Dumnezeu ni l-a dat in Preaiubitul Sau, in care avem rascumpararea, prin sangele Lui, iertarea pacatelor (Efeseni 1.7). El este Cel ce Si-a dat viata pentru noi si este asezat acum la dreapta Tatalui, proslavit, mai presus de orice domnie, putere, stapanire ori autoritate si mai presus de orice nume care se poate numi nu numai in veacul acesta, ci si in cel viitor (Efeseni 1.18-23). Ca credinciosi, nu numai ca am fost mantuiti, dar lucreaza in noi aceeasi putere care a lucrat invierea Domnului Isus. Amintim ca Boaz inseamna „in El este putere". Noi suntem inviati impreuna cu Domnul Hristos si asezati impreuna cu El in locurile ceresti, in Hristos (Efeseni 2.5-6). Cand intelegem acest lucru, putem sa slujim si sa ne inchinam si sa fim in partasie vie cu Tatal si cu Fiul, bucurandu-ne de privilegiul de a fi obiecte ale dragostei si favorii dumnezeiesti. Vedem aceasta aratata prin numele Obed, Isai si David. Si mai putem intelege ca, desi ca oameni am stricat ceea ce ne-a dat Dumnezeu, totusi nu putem corupe lucrarea Lui.

Isai — „Dumnezeu este" — spune despre Domnul Isus, „acelasi, ieri si azi si in veac" (Evrei 13.8). El a spus: „Voi cladi Biserica Mea si portile Locuintei Mortilor nu o vor birui" (Matei 16.18). El „isi va infatisa inaintea Sa aceasta Biserica, slavita, fara pata, fara incretitura sau altceva de acest fel, ci sfanta si fara defect" (Efeseni 5.27). In acest fel suntem adusi la o siguranta de nezdruncinat si de neschimat cu privire la orice vine de la Dumnezeu. Nu avem decat sa-L asteptam pe Domnul Isus sa vina sa-Si ia Biserica, sa fie pe veci cu El si s-o introduca in casa Tatalui. Acolo va fi odihna deplina, nu numai pentru constiinta noastra, ci si pentru trupurile noastre. Acolo vom cunoaste pe deplin bucuria cantarii noi: „Vrednic esti Tu sa iei cartea si sa-i rupi pecetile, caci ai fost injunghiat si ai rascumparat pentru Dumnezeu, cu sangele Tau, oameni din orice semintie, de orice limba, din orice popor si de orice neam; ai facut din ei o imparatie si preoti pentru Dumnezeul nostru" (Apocalipsa 5.9-10).

Pe aceasta cale si prin aceste mijloace, Dumnezeu ne-a adus in aceasta pozitie minunata „prin puterea care lucreaza in noi," astfel ca avem raspunderea de a ne purta la inaltimea acestei pozitii, lasand camp liber in viata noastra acestei puteri.

Fie ca credinta mea si a Dumneavoastra sa creasca, pentru ca sa castigam biruinta asupra „acestei lumi" (1 Ioan 5.4) si sa asteptam cu bucurie viitorul. Da, in lumea de acum Hristos este lepadat, dar va veni vremea recunoasterii Sale. Lumea de acum L-a vandut pe Domnul Isus pe treizeci de arginti si L-a rastignit. Ea se caracterizeaza prin laudariosia vietii si prin inselaciunea bogatiilor, iar oamenii umbla dupa slava pe care si-o dau unii altora. Lumea de azi nu vrea ca Isus sa stapaneasca peste ea.

Preaiubitilor, nu iubiti lumea nici lucrurile din lume. Amintiti-va de sotia lui Lot. Sa fim dintre cei care Il asteapta pe Domnul, pe Cel care Si-a dat viata pe cruce, pentru noi. Sa fim printre cei care inteleg pretul infinit al sangelui Domnului Isus, Fiul lui Dumnezeu, pe care l-a varsat lumea si va da socoteala de acest lucru. Sa fim gata sa fim si noi lepadati de lume, cum este El. Ce har! El marturiseste numele noastre inaintea ingerilor din ceruri si in curand ne va infatisa inaintea Lui fara pata, cu bucurie negrita si stralucita.

Laudat sa fie pentru toata vesnicia scumpul Sau Nume!

clickbible.org